

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

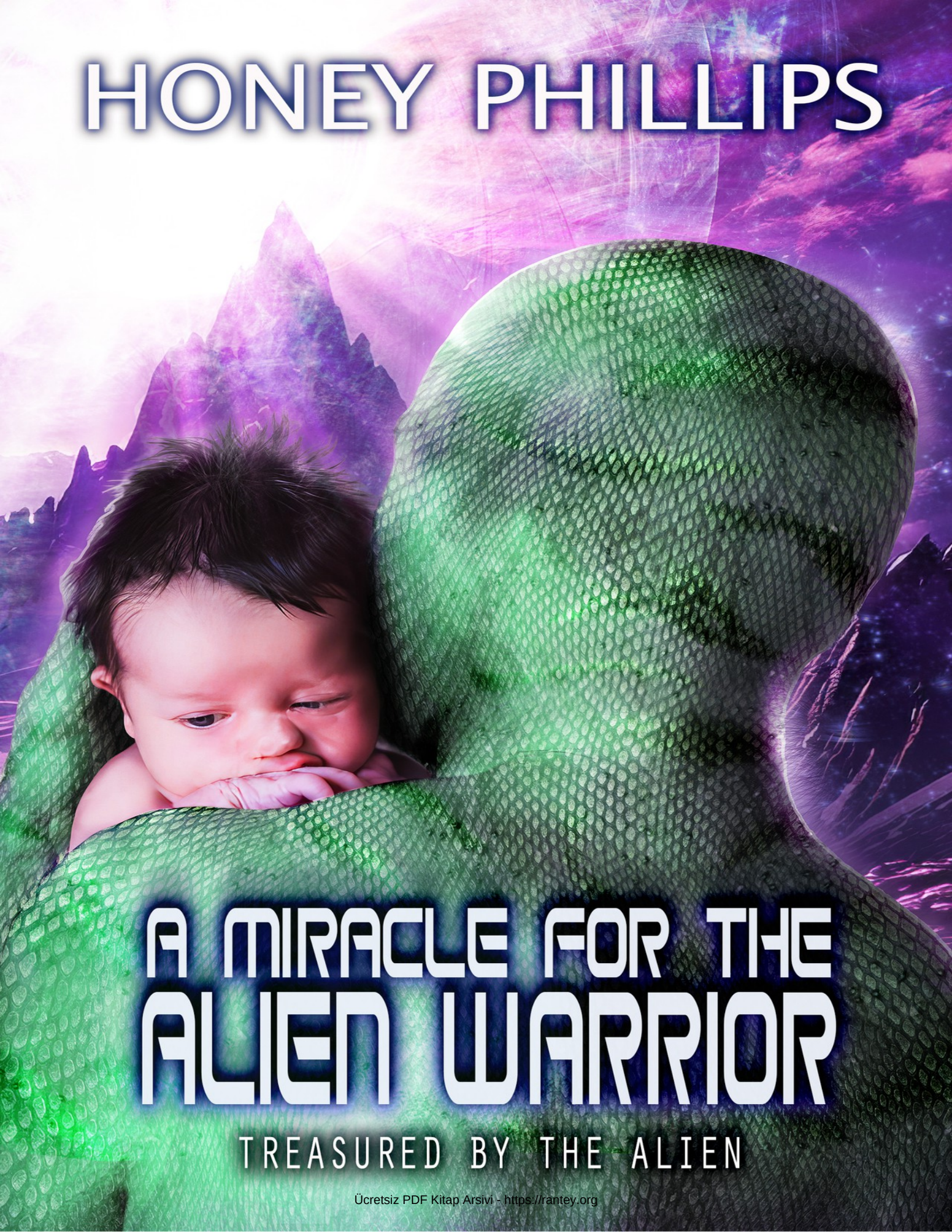
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HONEY PHILLIPS

A MIRACLE FOR THE ALIEN WARRIOR

TREASURED BY THE ALIEN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

UZAYLI SAVAŞÇI İÇİN BİR MUCIZE

UZAYLILAR TARAFINDAN DEĞERLİ

HONEY PHILLIPS

Telif Hakkı© 2024 yazar Honey Phillips

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, bantlama veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik hiçbir yolla kullanılamaz veya çoğaltılamaz.
Yazar.

Sorumluluk Reddi

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı Cameron Kamenicky
Düzenleme Lindsay York tarafından LY Yayıncılık
Hizmetleri'nde yapılmıştır

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

CONTENTS

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Sonsöz
YazarınYazar
Hakkında Notu
Diğer Başlıklar

BİRİNCİ BÖLÜM

To binadan çıkar çıkmaz soğuk kış havası Lauren'in yüzünü ısırdı. Binadan paytak paytak çıktı desek daha doğru olur, elini karnının giderek büyüyen tümseğinin üzerinde gezdirirken hayıflanarak düşündü.

"Sence doğru şeyi mi yapıyorum?" diye sordu Felicity'ye.

En iyi arkadaşı içini çekti ve başını salladı. İkisi, Johnny Ellis'in Felicity'nin at kuyruğunu çekmeye çalıştığı ve Lauren'in ona yumruk attığı anaokulunun ilk gününden beri en iyi arkadaşlardı. Johnny karşılık vermeye çalıştığında Felicity araya girmiş ve Johnny geri adım atmıştı. Şimdi, neredeyse kırk yıl sonra, o günün kahramanının gerçekten kim olduğu hâlâ tartışma konusuydu.

"Tabii ki biliyorum. Bu konuda nasıl hissettiğimi biliyorsun. Hamileliğin sorunsuz geçiyor olsa da, işi şansa bırakmanın bir anlamı yok. Bebek doğmadan önceki son bir ayı hayatı kolaylaştırarak geçirmek mantıklı bir karar."

Otoparka doğru yola çıktıklarında "Sanırım," diye kabul etti ama Felicity'nin onayı şüphelerini tamamen ortadan kaldırmadı.

Anderson Robotics'in cömert bir doğum izni politikası vardı ve patronu onun talebini onaylamakta tereddüt etmemişti. Bir projeyi bitirmek üzere oldukları için zamanlama iyi gitmişti ama bu bir sonraki projenin ilk aşamasının Rob tarafından yürütüleceği anlamına geliyordu. Bir projeyi yönetmek için can atıyordu ve ondan çok daha iyi bir iş çıkarabileceğinden emindi. Onun hırslı olmasına aldırılmıyordu. Onun özensiz olmasına ve tüm değişkenleri test etmeden acele etmek istemesine aldırılmıyordu.

"Hâlâ Rob için endişelenmiyorsun, değil mi?" Felicity onun düşüncelerini yankılayarak sordu.

"Tam olarak değil. Yani, işimin tehlikede olmasından endişe etmiyorum. Aksine beni geri almak için daha da endişelenecekler. gereken büyük bir karmaşa olacağından endişeliyim."

"Ve her dakikasını seveceksin." Yolun karşısına geçip parka girdiklerinde arkadaşı güldü ve kolunu Lauren'ın koluna doladı. "Kaostan düzen çıkarmayı seviyorsun."

"Genellikle, evet. Ama yeni bir bebekle ..."

İlk defa yardım edecek bir ailesi olmasını istemiyordu ama annesi uzun zaman önce ölmüştü ve üvey annesiyle hiç yakın olmamıştı. Bir dadı ajansından birkaç adayla görüşmüştü ve hepsi de oldukça nitelikliydi ama yine de yabancıydılar. Keşke annesi hâlâ yanında olsaydı... Bugünlerde çok sık gelen gözyaşları gözlerine hücum etti.

"Kes şunu." Felicity onun kolunu sıktı. "Harika bir anne olacaksın. Ve her zaman kolay olmasa bile, buna değecek. Keşke bunu yapacak cesaretim olsaydı," diye ekledi hüznle. "Ama John bu fikre çok karşı çıkıyor."

Dilini ısırarak için kendini zorladı. Felicity arkadaşının uzun süredir devam eden bir dargın bir barışık ilişkisi hakkındaki düşüncelerini biliyordu. John da bir doktordu ama Felicity'nin aksine o bu yolu seçmiş gibi görünmüyordu.

Çünkü insanları önemsiyordu. Ona göre hem kibirli hem de bencildi ama çenesini kapalı tutmayı öğrenmişti. Çoğunlukla.

"Her zaman onu bırakıp benim yanıma taşınabilirsin. O zaman bebeklerimizi birlikte büyütebiliriz. Doğduklarından itibaren arkadaş olabilirler."

"Beni kışkırtma."

Arkadaşının kahkahasında da hüznü bir not vardı ve Lauren, belki de sonunda John'u terk etmeye hazırlanıyor diye parmaklarını çaprazladı. En yakın arkadaşının yanında olmasını çok isterdi. En azından bu fikri ortaya atmış olmaktan memnun bir şekilde konuyu Felicity'nin çalıştığı hastanedeki son dedikodulara getirdi.

Onlar parkta gezinirken akşam havası değişmeye başladı. Hafif bir sis çökmüş, etrafı yumuşak, grimsi bir pusla kaplamıştı. Şehrin sesleri - çocuk kahkahaları, havlayan köpekler ve arabaların uzaktan gelen uğultusu- yavaş yavaş kayboldu ve yerini tedirgin edici bir sessizliğe bıraktı. Lauren'ın derisi diken diken oldu ve etrafına bakarak parkı taradı.

Felicity atmosferdeki değişimden habersiz, iş arkadaşlarıyla sohbet etmeye devam ederken kahkahaları sessizlikte yankılanıyordu. Kuru bir dere yatağının üzerindeki küçük bir köprüden geçtiklerinde sis daha da yoğunlaştı ve canlı bir varlık gibi ayak bileklerinin etrafında dönmeye başladı. Kalp atışları hızlandı ve adımlarını hızlandırdı, gözleri parkın kenarındaki evlere sabitlendi. Sıcacık verandası ve davetkâr ışıklarıyla bungalovu sadece birkaç dakika uzağındaydı.

Felicity sonunda onun tedirginliğini fark etti ve ona endişeli bir bakış attı.

"Sorun nedir?"

Tereddüt etti, midesine yerleşen endişeyi nasıl ifade edeceğinden emin değildi.

"Bilmiyorum... sadece... bu sis gerçekten çok tuhaf."

Felicity başını salladı, mavi gözleri düşünceli bir şekilde sisle kaplı çevreyi inceliyordu.

"Bu biraz ürkütücü. Ama neredeyse eve geldik, değil mi?"

Başını salladı, eli içgüdüsel olarak bebeğinin yumrusuna gitti. Sis tenini okşayıp nemini iliklerine kadar hissettirirken omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Adımlarını hızlandırdı, Felicity de onun yanından ayrılmıyordu.

Parkın kenarına yaklaştıklarında, ışıkları, tedirgin edici sisin ortasında sıcak ve rahatlatıcı bir vaha olarak onu çağırırdı. Lauren'in adımları hızlandı, kalbi göğsünde çarpıyordu. Sadece içeri girmek, kapıyı kapatmak ve içini saran huzursuzluk hissini kovmak istiyordu.

Tam parktan çıkmak üzereyken, görüş alanının kenarında karanlık bir şekil belirdi. Koyu renk takım elbiseli, yüz hatları sis tarafından gizlenmiş bir adam ağaçların altında hareketsiz durmuş onları izliyordu. Kalbi hızla çarptı, damarlarında bir korku sarsıntısı dolaştı.

Odak noktası yabancıya daralırken Felicity'nin sesi arka planda kayboldu. Yürümeye devam etmeye çalıştı ama ayakları olduğu yerde sabitlenmiş gibiydi. Adam hareket etmiyordu, varlığı boğucuydu.

Ani ve keskin bir ağrı boynuna saplanırken nefesi boğazında düğümlendi. Görüşü hemen bulanıklaşmaya başladı, sis bir girdap gibi etrafında dönüyordu, yabancı hâlâ onu izliyordu. Felicity haykırdı ama Lauren düştüğünü hissetti, her şey kararırken vücudu yavaşça yere yığıldı.

LAUREN'İN GÖZLERİ FALTAŞI GIBİ AÇILDI, ZİHNİ BULANIKTI VE KAFASI KARIŞMIŞTI. UZANDI
Dar, metal bir karyolanın üzerinde, kalp atışlarıyla aynı ritimde başı çarpıyordu. Doğrulamak için çabalarken, bir baş dönmesi dalgası onu sardı ve karyolaya geri düşmeye zorladı.

Neredeyim ben? Sisli beyni bir cevap veremedi. Ne olduğunu hatırlamaya çalıştı ama anıları bulanık ve belirsizdi. Hatırladığı son şey Felicity ile eve doğru yürüdükleriydi... ve sonra...

"Felicity?"

Sesi belli belirsiz bir fısıltı olarak çıktı ama arkadaşının yüzü hemen üzerinde belirdi, mavi gözleri endişeyle kararmıştı.

"Tanrı'ya şükür uyandın!"

Lauren'ın yardım ederken Felicity'nin sesi titriyordu.

Zihni nihayet çevrelerini algılayabilecek kadar berraklaşmıştı. Beyaz metal duvarları ve iki dar ranzası olan küçük bir hücre. Neredeydiler?

Hücrenin bir ucu camdan yapılmıştı ve camın diğer tarafında bir adam duruyordu. Parktaki adam, tek farkla... o bir adam değildi. Onu net bir şekilde görünce bunu daha önce nasıl gözden kaçırdığını merak etti. Teni düz plastik görünümlü bir beyazdı, insandan çok bir oyuncak bebeği andırıyordu ve gözlerinde doğal olmayan kırmızı bir parıltı vardı. Takım elbise sandığı şey aslında bir tür üniformaydı ve vücudu yeterince insan gibi görünse de altı parmağı vardı.

Bir uzaylı.

Omurgasından aşağı bir ürperti akarken nefesi boğazında düğümlendi. Korku ve panik hâkimiyet için savaşıyor, derisini ürpertiyordu.

"Ne oldu?" diye fısıldadı, sakın görünmeye çalışmasına rağmen sesi titriyordu.

Felicity'nin yüzü solgundu, başını sallarken gözleri korkudan irileşmişti.

"Bilmiyorum. Neler olduğunu ya da nerede bilmiyorum."

?

İlk kez havada belli belirsiz bir uğultu ve ayaklarının altında bir titreşim fark etti. Eğer bir uzay gemisindeyseler, gemi hareket ediyordu. Aklı bu düşünceye takıldı ama başka bir açıklama .

Camın diğer tarafındaki erkek kımıldamamıştı. Gözleri hâlâ kızın üzerindeydi, sanki onu inceliyormuş gibi. Kadın ürperdi ve gözlerini kaçırdı, midesi bulanıyordu.

"Yaralandın mı?" diye sordu Felicity. "Sana zarar , değil mi?"

Ağır kışlık paltosu Felicity'ninki gibi kaybolmuş olsa da, ikisi de tamamen giyinikti ve bunun iyiye işaret olduğunu umuyordu. Felicity ona hızlı ve titrek bir gülümseme verdi.

"Hayır, hayır, ben iyiyim. Sen iyi misin? de mi?"

Boynunda devam eden ağrı dışında hiçbir yeri acımıyordu ama elini hızla karnına götürdü ve avucunun altında belli belirsiz bir hareket hissedince rahatladı.

"Sen... bize verdikleri şeyin bebeğe zarar verdiğini , değil mi?"

"Hiç sanmıyorum." Felicity'nin sesi profesyonel moda geçti. "Bilinciniz yerinde değildi ama nabzınız ve kalp atışlarınız sabitti. Bebek normal hareket ediyor ve herhangi bir kasılma yaşamadınız."

"Ürüne zarar vermek gibi bir niyetimiz yok."

Soğuk ses ikisinin de sıçramasına neden oldu. Adamın aslında İngilizce konuşmadığından oldukça emindi ama ne dediğini anlamıştı. Aklının bir yanı nedenini merak ediyordu ama daha çok adamın söyledikleriyle ilgileniyordu.

"Ürün mü?"

Karnını işaret etti.

"Bu yolculukta karşılaştığımız tek üreyen dişi sizsiniz." Gülümsemesi rahatsız edici derecede sivri dişlerini ortaya çıkardı. "Değerli bir kaynak olduğunu kanıtlayacaksın."

Dehşet içinde ona baktı, kolları otomatik olarak karnının etrafında kıvrıldı.

"Sen neden ? Bizi nereye götürüyorsun?"

"İlk soruya zaten cevap verdim. İkincisine gelince, sizi bir üreme yerleşkesine getiriyoruz." Soğuk bakışlar Felicity'ye kaydı. "Diğer dişi açık artırmayla sattıktan sonra. Bizim tercih ettiğimiz yaştan biraz daha büyük ama birçok erkek onun vücut tipini tercih ediyor."

Felicity kollarını kavuşturdu ve ona ters ters baktı.

"Neyi tercih ettikleri umurumda değil. Bizi hemen eve götür."

Uzaylı cevap verme zahmetine girmede. Lauren'ın karnına kısa bir bakış daha sonra gözden kayboldu.

"Açık artırma mı?" Felicity ona umutsuz bir bakış atarak tekrarladı.

"Üreme tesisi mi?"

Her iki olasılık da kulağa korkunç geliyordu ve ayrı kalacakları gerçeği bunu daha da kötüleştiriyordu. Hayır.

"Bunun izin vermeyeceğim," diye fısıldadı şiddetle. "Buradan çıkmanın bir yolu olmalı. Eğer bir bilgisayar terminaline ulaşabilirsem..."

Sesi . Uzaylı teknolojisi hakkında ne biliyordu ki?

"Biz bulmak a şekilde," Felicity dedi, ama Lauren olabilir duymak arkadaşının sesindeki belirsizlik.

" zorundayız. Bebeğimi almalarına izin vermeyeceğim."

O ulaşıldı dışarı ve sıkılmış onu arkadaşının el, a dalgalanma kararlılık akıyordu. Sonunda bir şeylerin eşiğindeydi.

Her zaman istediği bebeğe sahipti ve bir uzaylının bunu ondan çalmasına izin verecekse lanetliydi.

İKİNCİ BÖLÜM

"Bence denemeliyiz," diye ısrar etti Felicity. "Bu hücrede ne kadar uzun süre kalırsak evden o kadar uzaklaşmış oluruz."

"Biliyorum."

Lauren seçeneklerini düşünürken karnını ovuşturdu. Işıkların uzun süre boyunca kaç kez söndüğüne bakarak, bir haftadır gemide olduklarını hesapladı - aynı küçük alanda sıkışıp kalmanın akıl almaz sıkıcılığı ile hücreden çıktıklarında olacakların dehşetinin karışımından oluşan korkunç bir hafta.

Vedeckyanlar - onları yakalayan uzaylılar - onların kaderi hakkında konuşmaktan çekinmediler, ancak odak noktaları her zaman onlardan en fazla kârı nasıl elde edecekleriydi. Kadınları insan olarak değil, sadece ürün olarak görüyor gibiydiler. Her iki kadının da iletişim kurma girişimlerine yanıt vermediler. Basitçe tartışıldılar, her gün iki kez evcil hayvan mamasına rahatsız edici bir benzerlik gösteren tatsız peletlerle beslendiler ve başka türlü görmezden gelindiler.

Daha kötüsünün de olabileceğini biliyordu ama hayvanat bahçesinde sergilenen bir hayvan gibi sergilenmek pek de iyi bir alternatif değildi. O

Küçük hücresinde huzursuzca volta atmaya başlamıştı; bunun nedeni kısmen hareketin bebeğin durmak bilmeyen tekmelerini yatıştırmaya yardımcı olması, kısmen de hareketin düşünmesine yardımcı olmasıydı. Volta atma seanslarından birinde kapının yanındaki duvarda belli belirsiz bir çizgi fark etmişti.

Bunun bir tür kontrol paneli olduğunu umarak açmaya çalışmış ve bu sırada iki çiviye kırmıştı. Yılmadan sütyeninin balenini çıkarmayı ve ince metal şerit işini . Kablo ve devre labirentine aşına olmasa da, ana güç rölesini tanımlayabileceğini düşündü. Eğer haklıysa, kapıyı açabileceklerdi. Ama sonra ne olacaktı?

O zamandan beri seçeneklerini tartışıyorlardı. Belli ki büyükçe bir gemideydiler ve her zaman iyimser olan Felicity daha küçük bir mekik bulup kaçmak için onu kullanabileceklerine inanıyordu. Lauren o kadar ikna olmamıştı.

"Her şeyden önce, ikimiz de onların teknolojisine aşına değiliz. Bir mekik bulsak bile onu nasıl uçurabiliriz?"

Felicity iyimser bir ifadeyle, "Bir yolunu bulacaksın," dedi. "Giriş panelini ve hücrenin nasıl açılacağını çözdün, değil mi?"

"Bunun işe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyoruz."

"Eğer öyleyse, bu benim haklı olduğumu ve onların teknolojisini çözebileceğinizi kanıtlar."

Arkadaşının muzaffer ifadesine gülümsemekten kendini alamadı ama başını salladı.

"Bir devreyi kızartmaktan bir mekiğe pilotluk yapmaya kadar uzun bir yol var."

"Biliyorum." Felicity'nin gülümsemesi soldu. "Ama denemek, burada oturup satılmayı beklemekten daha iyi olmaz mı?"

Bu geçerli bir argümandı, ancak alacakları risklerin de aynı derecede farkındaydı.

"Ya bizi yakalarlarsa?"

Arkadaşı omuz silkti.

"Bizi buraya geri koymaktan başka ne yapacaklar? 'Ürünlerine' zarar vermek istemeyeceklerdir."

"Bizi ayırabilirler." Felicity

dudağını ısırđı.

"Sanırım, ama bu eninde sonunda olacak zaten. Belki filmlerdeki mahkumlar gibi olur ve hücre duvarlarına vurarak iletişim kurabiliriz."

Cam bariyer dışında her şeyin ses geçirmez göründüğünü belirtmeye zahmet etmedi. Doğrusu, Felicity'nin onu ikna etmesine izin vermeye hazırđı. Burada oturup kaderlerinin başkaları tarafından belirlenmesini beklemektense bir şeyler yapmayı tercih ederdi.

". Işıkları kararttıklarında deneyeceğim -"

Bir alarmanın sert sesi onu böldü ve Felicity onun kolunu tuttu.

"O da neydi?"

"Bilmiyorum," dedi acımasızca. "Ama kulağa pek iyi gelmiyor."

Koridordaki ışıklar titreyerek söndü ve bir an sonra yerini acil durum aydınlatmasının kırmızı parıltısına bıraktı. Bir dizi boğuk patlama patlak verirken gemi titredi. Şüpheleri yok oldu.

"Gitme zamanı."

Felicity başını salladı ve kontrol panelini tekrar gevşetmeye çalışmasını endişeyle izledi. Elleri o kadar kötü titriyordu ki, serbest bırakmadan önce üç deneme yapması gerekti.

"Acele et," diye fısıldadı arkadaşı.

Başını salladı, karmakarışık kablo karmaşasını inceledi. Ana güç rölesi olduğunu umduğu şeyi buldu, derin bir nefes aldı ve çekip çıkardı. Cam panel bir tıslamayla açıldı.

"Bunu yapabileceğini biliyordum," dedi Felicity ama sesi titriyordu ve açıklıktan dışarı adımını atmadı.

Lauren tereddüt ettiği için onu suçlamadı. Kırmızı ışık her şeye ürkütücü bir parıltı veriyordu ve bu parıltı zemini kaplayan dumanla daha da artmıştı. Havada yanan plastik ve ozonun keskin kokusu vardı ve boş koridora dikkatle bakarken öksürdü. Uzaktan boğuk bağırışlar duymasına rağmen görünürde kimse yoktu.

Koridorda yankılanan büyük bir gürültü ikisinin de sıçramasına neden oldu ve Felicity kolunu tuttu.

"O da neydi?"

"Bilmiyorum ama sanırım hareket etmemiz gerekiyor. Eğer dahili bir hangar varsa, tahminimce geminin tabanına doğru iniyordur. Merdiven arayalım."

En iyi ihtimalle bir varsayım olsa da kendinden emin görünmek için elinden geleni yaptı ve ileriye doğru belli belirsiz bir adım attı. Bir an tereddüt etti, sonra omuz silkti ve sağa döndü. Gemi tökezledi ve dengesini kaybetti. Felicity kolundaki tutuşunu sıkılaştırdı ve gemi tekrar sarsılırken onu sabit tuttu. Lauren'in karnı gurulduyor, bebek kaburgalarını tekmeliyor ve o da nefes alış verişini düzgün tutmak için mücadele ediyordu.

"ama. Fazla zamanımız olduğunu sanmıyorum."

Kendini sabitlemek için bir elini duvara koydu ve koridor boyunca olabildiğince hızlı ilerlediler. Geminin alarm sistemi kulaklarında uğulduyor, düşünmeyi zorlaştırıyordu ve duman giderek yoğunlaşıyor, nefes almayı zorlaştırıyordu. Gözleri yanıyordu ve gözyaşlarını kırıştırmak uzaklaştırdı.

Koridorun sonuna ulaştılar ve köşeden dikkatle baktılar. Siyah üniformalı iki Vedecki'li koridorun bir ucundan diğesine koşarken kalbi hızla çarptı ama ikisi de onların olduğu yöne bakmadı. Diğ yönde... bilmediğı bir dilde bir işaret vardı ama aşağıya doğru bakan ok evrenseldi.

"İşte."

Felicity başıyla onayladı, koridoru geçip merdiven boşluğuna doğru ilerlerken hâlâ onun kolunu tutuyordu. Dik, dar merdivenlerden inerlerken korkuluklara tutundu, vücudu her zamankinden daha da hantal hissediyordu. Geminin yerçekimi dalgalanıyor gibiydi ve her adımı daha da tehlikeli hale getiriyordu.

Bir sonraki katın sahanlığına ulaştıklarında tereddüt etti, sonra kapının yanında küçük bir tabela daha gördü. Bu, bir kaçış yolunu gösterebilecek kırmızı noktalı bir çizgi ile bir şemaya benzeyen bir şey gösteriyordu. Umut etti.

"Görünüşe göre aşağı inmeye devam etmeliyiz."

Fısıldayarak konuşmasına rağmen sözcükler metal merdiven boşluğunda yankılanıyor gibiydi ve yukarı doğru tedirgin bir bakış attı ama merdiven boşluğu hâlâ boştu. En azından hiçbir Vedecki'li gemiyi terk ediyor gibi görünmüyordu.

İşareti takip ederek iki kat daha indiler ve dar bir koridora ıktılar. Tam o sırada zemin altlarında yalpaladı ve kız tökezledi. Felicity kolundan tutarak onu dik tutarken, geminin yerçekimi jeneratörleri tekrar sarsıldı. Tekrar yerine oturduğunda midesi bulandı ve kendini hasta hissetti. Felicity endişeyle onu izlerken kendini birkaç yavaş derin nefes almaya zorladı.

"İyi misin?"

"Evet, sadece biraz midem bulanıyor. Yola devam etsek iyi olur."

Onlar koridorda aceleyle ilerlerken gemi ama neyse ki yerçekimi devam ediyordu. Koridor boş bir metalle son buluyordu.

arkasında ne dair hiçbir belirti olmayan kapı. Karşılıklı bakıştılar ama kadın başka bir alternatif göremedi ve kontrol paneline bastı. Kapı yana kayarak depo gibi görünen dolapların sıralandığı karanlık bir odayı ortaya çıkardı ve kalbi sıkıştı. İşaretler onları neden buraya yönlendirmişti?

En azından oda boş görünüyordu.

"," diye fısıldadı. "Belki başka bir yere çıkar."

Kapıdan içeri adımlarını atar atmaz kapı arkalarından kapandı ve ışıklar yandı. Lanet olsun. Oda dolaplar yerine uzun, tabut şeklinde bölmelerle kaplıydı. Kaçış kapsülleri - tek bir kişi için tasarlanmış kaçış kapsülleri.

"Bölme başına sadece bir kişi," dedi, umutsuzca daha büyük bir seçenek bulmak için bölme sıralarını tararken.

Felicity'ye döndüğünde boğazı düğümlendi. İkisinin de tek bir kapsüle sığmasının imkânı yoktu.

"Başka bir yol bulmalıyız." Felicity

dudağını ısırarak başını salladı.

"Sence bunun yerine bir mekik bulabilir miyiz?"

"Zor bir ," diye itiraf etti. "Ama deneyebiliriz."

Geri dönmelerine fırsat kalmadan bir inilti daha duyuldu ve arkalarındaki kapı bükülmeye başladı.

"Hayır, hayır!"

Kontrol panelini çılgınca itti ama hasarlı kapıdan yanıt gelmedi. Geri dönemiyorlardı. Yerçekimi tekrar zayıflamaya başladığında kalbi sıkıştı. Ölmekte olan geminin iniltileri kendi çaresiz durumlarına hastalıklı bir soundtrack oluşturuyordu.

Felicity ona baktı, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Başka seçeneğimiz yok. Gitmek zorundayız, Lauren. Şimdi."

İtiraz etmek için ağzını açtı ama kapı tekrar bükülmeye başladı, çerçevesi gıcırdıyordu. Duman onları koridor boyunca takip etmiş, kapının altından sızmıştı. Başka seçenek yoktu.

". Seni seviyorum Felicity."

"Ben de seni seviyorum."

Felicity ona şiddetle sarıldı.

"Bul beni," diye fısıldadı arkadaşı. "Bir şekilde."

Gözyaşları yüzünden akarken başını salladı ve en yakındaki kapsüle tırmandı. Felicity bir sonrakine tırmanarak ona son bir kez titrek bir gülümseme verdi. O da karşılık vermeye çalıştı ama yüzü uyuşmuş, midesi taklalar atıyordu. Sonra kapsülün kapısı kapandı ve onu arkadaşından, her şeyden uzaklaştırdı. Kapsül mırıldanarak canlandı ve ardından kapsül kendini uzaya fırlatırken bir ivme patlaması sırtını yastıklı iç kısma yasladı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

C Komutan Krestar var'Arenchar, iletişim konsolu çatırdayarak canlanırken, yakındaki bir Devriye gemisinden gelen çağrıyı dinledi. Diğer uçtaki ses bir Vedeckian gemisiyle olan çatışmalarını anlatırken ağzı açık kaldı. Vedeckyanlar tüccardı ama tek amaçları kâr etmekti, bu da insan da dâhil olmak üzere her şeyin yaptıkları anlamına geliyordu. Kızıl Ölüm'ün ardından, birçok sistemi kasıp kavuran veba salgını onları

Bu kayıplardan faydalanmak için birden fazla fırsat.

İçgüdüleri rotasını değiştirmesini ve savaşa katılmasını istiyordu ama gemisi *Seren* savaşmak için değil, keşif için tasarlanmıştı. Ateş gücünü gelişmiş sensörler ve son teknoloji ürünü bir navigasyon sistemiyle takas etmişti. Yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu ve onun görevi bilgi toplamaktı, pervasızca kahramanlık yapmak değil.

Zaten gereksiz savaşlar yapmamam gerektiğini bilmeliydim, diye düşündü acı bir şekilde uzanıp iletişim konsolunu kapatırken ve her zamanki sessizliğine geri dönerken. Derin bir nefes aldı ve kendini konsolunda beliren navigasyon haritalarına konsantre olmaya zorladı. Şu anki rotası onu dar bir asteroit alanından geçirecekti, potansiyel olarak faydalı maden yatakları açısından zengindi ama yön bulması zordu.

Riskler onu endişelendirmiyordu. Pervasızca hareket etmeye hiç niyeti olmasa da, hayatı burada sona ererse bunun kimse için büyük bir sonucu olmayacaktı. Halkını çoktan hayal kırıklığına uğratmıştı.

Kızıl Ölüm Cire nüfusunu yok etmiş ve onları yok olmanın eşiğine getirmişti. Cire yönetim konseyinin altında çalışarak, ölmekte olan ırklarını yeniden canlandırmak için yapılan umutsuz girişimleri denetlemişti. Laboratuvarlar onun ikinci evi haline gelmişti, bitmek bilmeyen deneyler ve başarısızlıklar halkının içinde bulunduğu kötü durumu sürekli hatırlatıyordu. Yaşayabilir yavrular üretmeyi başaramayan yapay rahimlerin, kalp kırıklığıyla sonuçlanan sayısız denemenin sayısını unutmuştu.

Yirmi yıllık emek, fedakârlık, umut ve umutsuzluk - ve yine de başarısız olmuşlardı. Son birkaç yılda biraz ilerleme kaydetmişlerdi ama bu çok azdı, çok geçti ve artık başarısızlığıyla yaşayamazdı. Konfedere Gezegenler Devriyesi ona bir çıkış yolu, ezici suçluluk duygusundan kaçma ve faydalı bir şeyler yapma şansı sunmuştu. Hatta belki de bir nebze huzur bulma şansı.

Seren'in yakınlık alarmı yanıp sönmeye başlayıp asteroit alanında bilinmeyen bir cismin varlığına işaret edince düşünceleri şimdiki zamana geri döndü. Hızla bir rota düzeltmesi yaparken, geminin sensörleri zayıf bir sinyal, bir imdat çağrısı aldı. Sinyale odaklanarak, sonunda kaynağın bir kaçış kapsülü olduğunu tespit etti.

Bir kaçış kapsülünün burada ne işi vardı? Aklına bunun Vedeckian gemisinden gelmiş olabileceği geldi ama yine de çağrıyı görmezden gelemedi ve geminin rotasını kapsülün yolunu kesecek şekilde ayarladı. Kapsül yaklaştıkça gemi titredi, motorları protesto edencesine tekledi. Asteroit alanı tahmin ettiğinden daha yoğundu ve gemi tehlikeli arazide yol almakta zorlanıyordu.

Seren asteroit alanının tehlikelerine yenik düşmeden önce kapsülü alıp güvenli bir şekilde gemiye bindirmesi gerekiyordu. Geminin duraksayan motorlarına rağmen, onu kapsülün yanına manevra ettirmeyi ve yakalama kancasını uzatmayı başardı. Kapsülü yakaladı ve geminin dengesiz sistemlerini telafi etmeye çalışırken küçük kargo bölmesine doğru çekti.

Gemi şiddetle yalpalayıp onu pilot koltuğunun bağlarına doğru fırlattığında kapsül neredeyse içerideydi. Alarmlar çalıyor, geminin gövdesinde hasar olduğu uyarısında bulunuyordu. Gemiye stabilize etmek için mücadele ederken kalp atışları hızlandı, dikkati kapsül ve geminin hayatta kalma mücadelesi arasında bölündü. Gemiye yardım etmek için kaynaklarını başka yere aktarmayı göze alamazdı, henüz değil - kapsülü bir an önce gemiye ulaştırmalıydı.

Kanca gerilmiş, kapsül kargo bölümünün açık ağzının tehlikeli bir şekilde yakınında asılı kalmıştı. Çenesini sıktı, kapsül üzerindeki kırılğan tutuşunu kaybetmemeye kararlıydı. Hafif bir çekiş, ardından bir tane daha ve kapsül kargo bölmesinde durup kapı arkasından kapandığında rahat bir nefes aldı. Dikkatini hemen geminin kontrollerine geri verdi ama çok geç kalmıştı. Sağır edici bir patlama *Seren*'i sarstı ve konsol kıvılcım yağmuruna tutuldu.

Hemen yangın söndürme sistemini çalıştırarak alevleri söndürdü ama hasar oluşmuştu, havaya keskin bir duman ve ozon kokusu yayılmıştı. İletişim konsolu çalışmıyordu, navigasyon haritaları devre dışıydı ve geminin yerçekimi jeneratörleri duraksıyordu. Gücü yeniden yönlendirmek için çabaladı ve gemi titredi, onu tehlikeli bir dengeye doğru çekerken protesto ederek inledi.

Bunu takip eden sessizlik, alarm ve patlama sesleri arasında hoş bir soluklanmaydı ama bunun sadece sahte bir normallik hissi olduğunu biliyordu. Gemi büyük hasar almıştı. Geminin acil bir tehlike altında olmadığından emin olduktan sonra, kuyruğunu öfkeyle sallayarak kargo bölümüne yöneldi. Kapsülün içindeki kişi, onu almak için ödediği bedele değse iyi olurdu. Eğer bir Vedeckian ise, onları Devriye'ye teslim edene kadar orada kalabilirlerdi - hasarlı gemisiyle başka bir Devriye gemisine ulaşabileceğini varsayarak.

Kapsülün mandallarını serbest bıraktı ve kapı tıslayarak açıldı, tatlı, sarhoş edici bir koku yayarak dolgunun üzerine yığılmış bir figürü ortaya çıkardı. Sonuçta bir Vedeckian değildi. Bir kadın, güzel, kıvrımlı... hamile bir kadın. Bu gerçek ona fiziksel bir darbe gibi çarptı. Orada

artık Cire dişisi yoktu. Asla hamile bir Cire dişisi görmeyecekti ama hayat vaadi taşıyan bu yemyeşil dişi...

Benimkini.

Ellerini yumruk yapıp ona bakarken göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi. Teni pürüzsüz bir altın rengindeydi, başı koyu renkli, yumuşak görünümlü dallarla kaplıydı ama bu farklılıklar önemli değildi. Onu koruması gerekiyordu.

Gözleri aniden açıldı, karanlık ve şaşkıındı. İçgüdüleri devreye girdi ve yüzüne nazik bir el koydu, gözleri buluşurken başparmağı yanağının yumuşak kıvrımını okşadı. nazikçe inip kalkması, kokusunun tatlılığı ve gözlerindeki kırılganlık dünyasını daralttı.

"Kimsin sen?" diye fısıldadı, sesi boğuktu, gözleri onunkilerden hiç ayrılmıyordu.

"Komutan Krestar var'Arenchar, Devriye gemisi *Seren*. Ve siz...?"

"Ben Lauren. Lauren Maxwell."

"Lauren," diye tekrarladı gülümseyerek. Bu yabancı ismin melodik bir tınısı vardı. Ona yakışıyordu. "Artık güvendesin."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Safe?

Lauren üzerinde gezinen devasa, kaslı uzaylıya baktı. Kapsülde geçirdiği zaman yüzünden zihni hâlâ bulanıktı. Fırlatılır fırlatılmaz üzerine bir rehavet çökmüştü. Her şey kararmadan önce onu uyuttuğunu fark edecek kadar zamanı olmuştu. Ne kadar uyuduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama uyandığında başının döndüğünü ve yönünü şaşırdığını hissetti.

Üzerinde beliren devasa figür kesinlikle bir Vedeckian değildi. Yeşim ve zümrüt tonlarında desenli yeşil bir teni ve iri koyu renk gözleri vardı. Saç yerine kafatasında geriye doğru uzanan çıkıntılar ve düz, neredeyse hiç olmayan kulakları vardı. Yüz hatları da farklıydı; keskin açılı elmacık kemikleri ve geniş, dudaksız bir ağzın üzerinde basık bir burnu vardı. Aralarındaki farklara rağmen, o karanlık ve yoğun bakışlarda çekici bir şeyler vardı.

Korkmalıyım, diye düşündü ama adamın yüzündeki eli nazikti, neredeyse saygılıydı.

"Ayakta durabilir misin?" diye sordu.

Kadın başını salladığında, adam onun ayağa kalkmasına yardım etti ama dizleri hemen çökme tehlikesi geçirdi. Kolu hızla belini sararak onu destekledi. Hayır, kolu değil. Kuyruğu beline dolanmıştı. *Kuyruk mu?*

"Kuyruğun var."

Sözcükler beklenmedik bir şekilde ağzından çıktı ve gülümsedi.

"Ben biliyorum. Ve sen değilsin." Gözleri kızın yüzüne dönmeden önce kısa bir süre yere baktı, bakışları açıkçası takdir ediciydi. "Bu tür farklılıkları itici bulmuyorum."

Benimle flört mü ediyor? Kendini iri ve hantal hissetmeye o kadar alışmıştı ki, içinde bulunduğu durumun gerçekleri aklına gelmeden önce hızlı bir sıcaklık hissini bastıramadı.

Felicity!

"Beni nasıl buldun?" diye sordu ısrarla.

"Kapsülünüzden tehlike sinyali aldım." "Sen..."

başka bir sinyal aldın mı?"

Sesi titriyordu ve Krestar'ın kuyruğu sanki ona sarılıyormuş gibi beline dolandı.

"Korkarım yok. Başkaları da var mıydı?"

"Arkadaşım Felicity. Kapsüller sadece bir kişi için yeterince büyük, bu yüzden birlikte gidemedik. Onu bulmak zorundayız."

Tereddüt etti.

"Korkarım geminin sensörleri şu anda çalışmıyor. Diğer sinyalleri taramak için hiçbir yolum yok."

Kalbi sıkıştı. Felicity'yi nasıl bulacaktı?

Krestar içini çekti, yüz ifadesi asıktı. "Mesele sadece sensörler değil. Yaşam desteği, İtici güç, ve iletişim sistemler vardır hepsi

arızalandı. Ben sizi gemiye getirirken gemiye bir asteroid çarptı."

Harika. Bir yabancıyla birlikte sakat bir gemide kapana kısılmıştı ve tek arkadaşı kayıptı. Panik onu ele geçirme tehdidiyle karşı karşıya kaldı ama paniği geri iterek şu ana odaklandı.

Hissettiğinden daha sakin görünmeye çalışarak, "Gemiye tamir edebilir misin?" diye sordu.

Başka bir tereddüt.

"Hasarı değerlendirmem gerekecek. Gemide fazladan parça ve ekipmanım var, ancak uzaydayken yapabileceğim onarımların bir sınırı var." Kuyruğunun ucuyla hafifçe karnını okşadı. "Ama sizin ve çocuğunuzun güvenliği benim birinci önceliğim. Sizi muayene etmeme izin verir misiniz?"

Kalbi küt atmaya başladı.

"Beni muayene etmek mi?"

Kelimeler steril beyaz odaların ve uzaylı sondalarının görüntülerini canlandırdı. Vedeckians bile bunu yapmamıştı, en azından bilinci yerindeyken. Kadın geri çekilmeye başladı ve adam onu hemen serbest bıraktı.

"İncelemekle neyi kastediyorsun?" diye sordu şüpheyile.

"Gemide bir tıbbi tarayıcı var. Son model değil ama temel bir tarama için yeterli olacaktır."

"Sadece harici bir tarama mı?" "Elbette."

Tereddüt etti, bu fikir onu heyecanlandırmamıştı ama geçen hafta yaşadığı onca şeyden sonra bebeğin güvende ve sağlıklı olduğunu bilmek rahatlatıcı olacaktı.

"Sanırım sorun olmaz."

Başını eğdiği için onun isteksizliğini anlamış gibiydi.

"Sana benimle güvende olduğunu söylemiştim Lauren. Her şekilde."

Garip bir nedenden ötürü ona inanmaya meyilliydi. Başını salladı ve adam onu kargo bölümünden çıkarıp bir dizi merdivene götürdü. Kuyruğu tekrar beline dolandı, tırmanırken onu sabitledi ve kız itiraz etmedi.

Tarayıcı merdivenlerin üstündeki küçük bir oyukta yer alıyordu. Bronzlaşma yatağına benziyordu ve adam yatmasına yardım ederken kadın merakla baktı.

"Bu nasıl işe yarayacak? Sanki aynı türden değiliz."

"Tarayıcıda Konfedere Gezegenlere ait tüm sistemlerden veriler var ve altta yatan biyolojinin çoğu benzer." Gözleri kızın vücudunda gezindi, o minnettar bakış geri döndü. "Pek çok tür şaşırtıcı derecede... uyumlu."

Uyumlu mu? Şunu mu demek istedi.

Kız bir yanıt vermeyi düşünemedi, adam kontrollere döndü. Tarayıcının üstünden bir kol uzanıyordu. Kadın ona şüpheyile baktı ama Krestar bir monitörü incelerken kolun tek yaptığı yatağın üzerinde bir aşağı bir yukarı hareket etmekte. O da monitöre baktı ama ekranda yanıp sönen semboller onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Her şey mi?" diye sordu endişeyle. "Öyle görünüyor. İşte."

Bir düğmeye bastı ve bir an sonra hızlı bir gümbürtü küçük alanı doldurdu. Gözleri yaşlarla doldu.

"Bebeğin kalp atışı."

"Evet, güçlü ve sağlıklı."

Dinlerken gözleri tekrar buluştu ve onun yüzünde hissettiği huşu ve şaşkınlığın aynısını gördüğüne yemin edebilirdi. Geleneksel şekilde bir çocuğu olsaydı, bu anı babasıyla paylaşırdı böyle olur muydu?

Kes şunu, diye emretti kendine, ağlama dürtüsüne karşı koyarak. Bu hamileliği tek yapacağını biliyordu ve tüm artılarını ve eksilerini dikkatle değerlendirmişti. Sırf tanımadığı bir erkek doğmamış çocuğundan bu kadar memnun görünüyordu diye şimdi bu konuda duygusallaşmaya başlamak aptalcaydı.

Tereddüt etti, sonra monitörü kapattı.

"Artık dinlenmelisin," dedi, derin sesi nazikti. "Çok şey atlattın."

Yorgunluk üzerine çökerken başını salladı. Kapsülde geçirdiği zaman onu dinlenmiş hissettirmemişti. Vücudu ağırlaşmıştı, kasları stresten ve Vedeckian gemisindeki uçuştan dolayı ağrıyordu.

Krestar ona küçük bir kamaraya kadar eşlik etti; kamara sıkışık ama düzenliydi. Alanın çoğunu yumuşak, bej renkli bir battaniyeye örtülü devasa bir yatak kaplıyordu. Duvarlara karmaşık desenler kazınmıştı; geometrik şekiller ve loş ışıkta dans ediyor gibi görünen girdaplı çizgilerin bir karışımı.

Adam gitmek için döndüğünde sinirleri bozuldu ve birden kendini terk edilmiş gibi hissetti. Kuyruğuna uzandı ve kuyruk hemen yanıt olarak elinin etrafında kıvrıldı. Yüzeyi küçük yumrularla kaplıydı ve parmaklarının altında hoş bir dokunuş hissi uyandırıyor.

"Gitme."

Gözleri bir an için kapandı, yüzünde gergin bir ifade vardı, sonra elini yavaşça onun elinin üzerine koydu.

"Benim gemi üzerinde çalışmam, senin de dinlenmen gerekiyor. Burada güvende olacağınıza söz veriyorum. Sen ve çocuğun."

"Ben... Ben sana inanıyorum."

Nedenini tam olarak bilmiyordu ama biliyordu. Titrek bir gülümsemeyi başardı ve kuyruğunu bıraktı. Başını eğdi ve onu yalnız bırakarak koridorda kayboldu. Rahatlamaya çalışarak derin bir nefes aldı ve yatağa uzandı.

Battaniyeyi üzerine çektiğinde sıcak, baharatlı bir koku onu sardı; Krestar'a ait olduğu açıkça belli olan rahatlatıcı bir kokuydu bu. Son bir haftadır neredeyse hiç uyumamıştı, Vedeckians'ın neler yapabileceği konusunda her zaman temkinliydi, ama şaşırtıcı derecede güvende hissediyordu. Göz kapakları sarktı, vücudu gevşedi ve yorgun bir iç çekişle kendini bitkinliğe teslim etti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

K Kulübeden ayrılırken Restar'ın kuyruğu seğırdi, değerli ve arzulanan dişiyi bırakmak istemiyordu ama onun ve çocuğunun güvenliği geminin mümkün olduğunca çabuk onarılmasına bağlıydı. Kontrol odasına döndü ve teşhis programını başlattı. Geminin sistemleriyle ilgili bilgiler ekranında kaymaya başladı ve hasarın boyutunu gördükçe içi burkuldu. Yaşam desteği hâlâ tamamen işlevseldi ama navigasyon ve iletişim sistemleri büyük hasar görmüştü ve motorlar yedek güçle çalışıyordu. Hafifçe hırladı, kuyruğu hayal kırıklığı içinde yere çarptı.

"Bilgisayar, seyrüsefer ve iletişim sistemlerini onarmak için tahmini süreyi hesapla," diye bağırdı, sesi alçak ve kabaydı.

Bilgisayarın sakin tonu "Navigasyon sistemi için tahmini onarım süresi: üç saat yirmi dokuz dakika, Komutan" diye cevap verdi.

"Peki ya iletişim sistemleri?"

"Harici rölenin değiştirilmesi gerekecek."

Hay sikeyim. Bu tür bir onarım uzayda yapılamazdı ve telsizleri olmadan başka bir Devriye gemisiyle iletişim kurmasının hiçbir yolu yoktu. Daha fazla hasar raporu gelmeye devam etti ve konsol üzerindeki tutuşu sıkılaştı. Hasarın boyutu en hafif tabirle ürkütücüydü. Tek başına olsaydı, bu sadece can sıkıcı olurdu ama Lauren ve çocuğu gemideyken... Ne pahasına olursa olsun onları güvenli bir yere götürmek zorundaydı.

Ona verdiği tepkinin yoğunluğu onu şok etmişti. Ona her zaman bir Cire erkeğinin sadece bir Cire dişisiyle çiftleşebileceği öğretilmişti - tüm dişilerini veba yüzünden kaybetmelerinin bu kadar yıkıcı olmasının nedenlerinden biri de buydu. Ciresia'dan ayrıldığından beri karşılaştığı her dişi bu inancı pekiştirmişti. Ne kadar çekici olurlarsa , ona çekici gelmemişlerdi. Hiçbir zaman doğru hissetmemiş, doğru kokmamış ve vücudu onlara tepki vermemişti.

Ama Lauren'a tepki gösterdim.

Gözleri ilk kez karşılaştığında, tanıma hissi veren bir şok tüm sistemini sarstı. Bu bilgi hem tatmin edici hem de rahatsız ediciydi. Onuru, herhangi bir dişiyi korumasını gerektiriyordu ama onun tatlı, sarhoş edici kokusu duyularını doldururken, tüm vücudu alışılmadık bir arzuyla sızladı. Bu kadar uzun zaman sonra nihayet bu özlemi hissetmek... Sadece o gür kıvrımların ve elinin altındaki inanılmaz yumuşak teninin hatırasıyla siki yeniden kıpırdandı. Küçük parmakları kuyruğunu kavradığında neredeyse kendini rezil edecekti.

Onun benim yardımıma ihtiyacı var, şehvetime değil, dedi kendi kendine sertçe. Elindeki işe odaklanmalıydı, o karanlık gözleri ve boynunun narin kıvrımını düşünmeye değil.

Konsol bip sesi çıkararak dikkatini vermesini istedi ve kendini onarımlara konsantre olmaya zorladı. Ama çalışırken aklından onun düşünceleri geçmeye devam ediyor, bu rahatsız edici bağlantıyı araştırıyordu. Onda bu tepkiyi uyandıran şey neydi?

Nereli olduğu bir yana, onun hakkında, hatta türü hakkında bile hiçbir şey bilmiyordu. Onun Vedeckian gemisinde esir tutulduğunu varsayıyordu, bu da büyük olasılıkla kendi gezegeninden götürüldüğü anlamına geliyordu. Hamile olduğu gerçeğı, orada onu bekleyen bir eşı olduğunu gösteriyordu ki bu durumda görevi onu geri götürmesini gerektiriyordu. Bu düşünce göğsünü ağrıttı ama bunun onu durdurmasına izin veremezdi. Elinde kalan tek şey onuru ve göreviydi.

Teşhis sistemi çalışmasını tamamladı ve geriye kapsamlı bir onarım listesi bıraktı. Bunların çoğu önemsizdi ama iletişim sistemleri devre dışı kaldığından, motorlardaki güç eksikliği en kritik olanıydı. Otomatik onarım programını çalışır halde bırakarak makine dairesine indi. Kapı bir açıldı, içerisi hâlâ yanık kablo kokusuyla doluydu ve is izleri her zamanki temiz alanı bozuyordu.

Tamirci değildi ama sorunları gidermek ve temel onarımları yapmak için yeterli bilgiye sahipti. Hasarın boyutuna rağmen gemiye tam güç sağlamaya kararlı bir şekilde işe koyuldu.

İki saat sonra yorgun, kirli ve hüsrana uğramıştı. İtiş gücü bir dereceye kadar çalışıyordu ama ne kadar süre dayanacağından emin değildi. Korktuğu gibi, uzaydayken daha fazla onarım yapılamazdı. Navigasyon sistemleri tekrar devreye girer girmez, iniş yapabileceğı ve onarımları gerçekleştirebileceğı bir yer bulmaya çalışması gerekecekti - bu şartlar altında zor olabilecek bir arayış. Öncelikli kaygısı bu olmasa da, civarda yaşanabilir bir gezegen olduğunu hatırlamıyordu.

Hâlâ hafızasını yoklayarak ana kata döndü, sonra da sıhhi tesisin önünde duraksadı. Burası da kendi kamarasına bağlıydı ve Lauren'ı rahatsız etmek istemiyordu, ama derisindeki isi ve dumanın sert, kalıcı kokusunu atmaya çok ihtiyacı vardı.

Duvarların yeterince ses geçirmez olması gerektiğine karar vererek içeri girdi ve kirli üniformasını hızla çıkardı. Sıcak su keskin kokuyu giderirken, Lauren'ın tatlılığının bir ipucu onun yerini aldı. Onu yatağında, güzel yüzü uykuya dalmış bir halde hayal edebiliyordu. Keşke ona katılabilseydi, sadece onu kollarına alabilseydi ve yumuşak kıvrımlarını vücudunda hissedebilseydi...

Aleti görüntüye tepki verdiğinde nefesinin altında küfretti, kan o kadar hızlı doluyordu ki başının döndüğünü hissetti. Bir an için elini ağrıyan aletine götürmek istedi ama bu şekilde ulaşılacak bir doruğun tatmin edici olmaktan çok sinir bozucu olacağını hemen fark etti. İçini çekti ve suyu soğuğa çevirdi ama buzlu su bile sadece kısmen başarılı oldu ve kurulandığında hâlâ yarı ereksiyon halindeydi.

Devam eden uyarılmışlığını sert bir şekilde görmezden gelerek kirli üniformasını çamaşır haznesine attı ve kamerasının dışında erişebildiği tek kıyafet olan eğitim kıyafetini giydi. Normal şartlar altında her gün gücünü ve becerilerini korumak için bir dizi egzersiz yapıyordu. Gemiye tekrar rayına oturtabileceğini varsayarsak, bu olasılığı dört gözle bekliyordu. Belki de bu efor, sikiindeki inatçı, dırdırcı ağrıyı dindirmeye yetecekti.

Önce *tamir* et, dedi kendi kendine ve kontrol odasına döndü, kabinine bakma ve Lauren'ı kontrol etme dürtüsüne sertçe direndi.

Üç saat sonra yorgun bir iç çekişle arkasına yaslandı ve gözlerini ovuşturdu. Navigasyon sistemi zar zor da olsa tekrar çalışıyordu ama ilk araştırması umut verici değildi. Mevcut sınırlı motor kapasitesiyle, yaşanabilir gezegenler haftalar uzaktaydı, motorların o kadar uzun süre dayandığını varsayarsak.

Bu bilgi içini kemiriyordu. Kendi halkını kurtaramamıştı ama Granthar adına Lauren ve çocuğunu kurtarmaya kararlıydı.

Görüntü ekranını tekrar inceledi, enkazlarla dolu asteroit kuşağı boyunca araştırmasını giderek genişletti ve sonunda ekranın kenarında soluk bir gördü. Veri tabanı bunun Kızıl Ölüm sırasında terk edilmiş eski bir uzay istasyonu olduğunu gösteriyordu. Hâlâ sağlam olduğuna dair bir garanti yoktu ama nispeten yakındı ve en iyi seçenek gibi görünüyordu.

Motorlar protesto edercesine inlerken dişlerini sıkarak rota düzeltmesine girdi. Lütfen bir arada kalalım, diye dua etti. Sadece biraz daha.

Onu rahatlatan bir şekilde, gemi yeni rotasına yerleşti ve uzay istasyonuna doğru yavaş ama istikrarlı bir şekilde ilerlemeye başladı. Tek umudu, istasyona vardıklarında sağlam olduğunun kanıtlanmasıydı.

Bu arada yapabileceği başka onarımlar da vardı ama düşünceleri Lauren'a geri döndü ve onun rahatça dinlendiğinden emin olup olmaması gerektiğini düşündü. Kuyruğu onaylarcasına seğirdi ama karar veremeden kontrol odasının kapısı yana kayd ve Lauren içeri girdi.

Uykulu, savunmasız ve son derece çekici görünüyordu. Aleti eğitim şortuna doğru kabardı ama kız ona belli belirsiz bir gülümseme verirken bunu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

"Ne zamandır uyuyordum?"

"Neredeyse beş saat oldu. Şimdi daha iyi hissediyor musun? Lütfen ."

Kendini yardımcı pilot koltuğuna bırakırken sabırsız bir el salladı.

"Evet, ama bu önemli değil. Felicity'nin kaçış kapsülüne dair bir iz bulabildiniz mi?"

"Korkarım ki hayır. Navigasyon sistemini tekrar çevrimiçi hale getirmeyi başardım ama iletişim ve uzun menzilli sensörler hâlâ çalışmıyor." Eliyle konsolu işaret etti, kuyruğu hayal kırıklığıyla seğiriyordu. "Ve motorlar da optimum seviyede çalışmıyor."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Bu, onarım yapmak için güvenli bir yer bulmam gerektiği anlamına geliyor ama bu... sınırlı motor kapasitesiyle zor. Tereddüt etti, sonra onun tüm gerçeği hak ettiğine karar verdi. "Hâlâ sağlam olduğunu garanti edemem ama en iyi seçenek bu gibi görünüyor. Yolculuk bir ya da belki iki gün sürer." Umutluydu.

Gözleri bir anlığına kapandı, yüzünde kısa bir umutsuzluk parıltısı belirdi.

"O zamana kadar onu bulmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu?"

Onu rahatlatmak istiyordu ama onuru ona yalan söylemesine izin vermiyordu. Başını iki yana salladı.

"Geminin dışına erişim olmadan gerekli onarımları yapamam."

"Anlıyorum. Peki ya uzay istasyonu sağlam değilse?"

"O zaman en yakın yaşanabilir gezegene doğru yola çıkacağız. Endişelenmenize gerek yok," diye ekledi aceleyle. "Yaşam destek sistemleri tamamen işlevsel ve bol miktarda erzağımız var."

O parlak, karanlık gözler içini önce bir süre onu inceledi.

"Neden bundan bahsetme ihtiyacı duymuş olmanızın kısa bir yolculuk olmayacağı anlamına geldiğinden şüpheleniyorum?"

"Olmayacak," diye gönülsüzce itiraf etti. "Motor kapasitesine bağlı olarak bir hafta ya da daha fazla sürebilir."

Ona sert ve kararlı bir bakış fırlatırken eliyle karnının olgun tümseğini okşadı.

"Bu durumda, insan anatomisini öğrenmeye başlasan iyi olur. Bebek doğduğunda bana yardım etmek zorunda kalacaksın."

ALTINCI BÖLÜM

Lauren bu kadar dehşete düşmemiş olsaydı, Krestar'ın yüzündeki dehşet ifadesiyle eğlenebilirdi. Aralarındaki farka rağmen yüz hatlarına baktığında, onun ifadelerini yorumlamanın şaşırtıcı derecede kolay olduğunu gördü. Dehşete kapılmış bakışlar kısa sürede yerini kararlılığa bıraktı.

"Elbette size yardımcı olacağım." Derin ve sakin sesi beklenmedik bir şekilde güven vericiydi. "Çocuğun ne zaman geleceğini biliyor musunuz?"

"Üç haftam daha var." Omuz silkti, endişeli görünmemek için elinden geleni yaptı. "Ama bebekler hazır olduklarında gelirler. Ve olan biten her şey göz önüne alındığında..."

Yüzüne bir gölge düşmeden önce, "Hemen doğumla ilgili araştırmalara başlayacağım," diye söz verdi. "Koşullar... farklı olsa da zaten biraz bilgim var."

"Çocuğunuz var mı?"

Birden aklına adamın hem bir çocuğu hem de bir karısı olabileceği geldi. Otomatik olarak onun kendi yaşına yakın olduğunu ve böylesine çekici, düşünceli bir erkeğin evli olmasının doğal olacağını varsaymıştı - ve bu düşünce onu neden rahatsız ediyordu?

Ama daha da kasvetli görünerek başını salladı.

"Korkarım bu mümkün değil."

Sesi o kadar üzgün geliyordu ki göğsü sızladı. Çocuk özlemini ne kadar iyi anlıyordu. En azından onun durumunda hayalini gerçekleştirebilmişti.

"Kızıl Ölüm'den sonra Cire ırkını kurtarmaya çalışan laboratuvarlardan sorumlu olduğum gerçeğinden bahsediyordum," diye devam etti. "embriyoları doğurana kadar taşımak için yapay rahimler kullanmaya çalışıyorduk ama sınırlı bir başarı elde ettik."

"Kızıl Ölüm mü?"

"Yirmi yıldan daha uzun bir süre önce Konfedere Gezegenler sistemlerini kasıp kavuran veba. Sonunda ortadan kaldırıldı ama korkunç bir bedeli oldu. Neredeyse her ırk etkilendi. Bazıları tamamen kayboldu. Bizim kaderimiz belki de daha kötüydü - tüm dişilerimizi ve geleceğe dair umutlarımızı kaybettik."

Böyle bir trajediyi aklına bile getiremiyordu, kalbi onun ve halkı için acıyordu. Ve eğer böylesine korkunç bir kayba uğrayanlar sadece onlar değilse... Parçalar aniden kafasında bir araya geldi.

"Vedeckians bizi bu yüzden mi aldı? Kadın kıtlığı yüzünden mi?"

"Vedeckian gemisinde miydiniz? Hani şu savaşa girmiş olan?"

Duman ve patlamaları hatırlayınca ürperdi. O sırada kaçmaya o kadar odaklanmıştı ki nedenini düşünememişti ama bir kavga çıkmış olması mantıklı geliyordu.

"Evet. Nereden biliyorsun?"

"Olayla ilgili bir rapor duydum. Bir devriye gemisi Vedeckian gemisine denetim için durmasını emretmiş, ancak bunun yerine

Ateş. Yasadışı köleler taşıyor olmaları neden savaşımaya karar verdiklerini açıklıyor. Kadınlar ve çocuklar..." Adamın gözleri kadının karnına kaydı ve teninde neredeyse hissedilir bir sıcaklık izi bıraktı. "Bugünlerde ikisi de çok aranıyor. Bu sizin gezegeninizde de böyle değil miydi?"

"Pek sayılmaz, ama Dünya bu tür bir salgını hiç yaşamadı."

Kaşlarını çatarak başını salladı.

"Ben de şüphelenmiştim. Ve gezegeniniz uzay uçuşu öncesi mi?"

"Tam olarak değil. Ayımıza kadar seyahat ettik ve diğer gezegenlere sondalar gönderdik."

"Böyle bir gezegenle herhangi bir temas yasaktır, ancak bunun Vedeckians'ı durdurmamasına şaşırmadım. Daha önce de bu tür davranışlarla ilgili söylentiler duymuştum."

"Felicity'yi bulduğumuzda bizi Dünya'ya geri götürebilir misin?"

Adam tereddüt etti ve hafifçe başını sallamadan önce kendi kendisiyle tartıştığı izlenimine kapıldı.

"Devriye politikası, ana gezegeninizi bulabileceklerini varsayarak böyle bir dönüşe izin veriyor. Bu zamana dair hafızanız da silinecektir," diye yavaşça ekledi.

Bunun mantıklı bir karar olduğunu düşündü ama niyeti ne olursa olsun birinin zihniyle oynadığını düşünmek onu ürpertti. Köprüye geldiğinde geçeceğini, diye karar verdi. Bu arada...

"Onarımlara yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey var mı? Mühendislik geçmişim var ve robotik alanında çalışıyorum."

Hakkını teslim etmek gerekirse, kadının açıklamasına şaşırmış gibi görünmüyordu. İnsan erkekleri onun uzmanlık alanı karşısında şok olma konusunda sinir bozucu bir eğilime sahipti.

"Bu çok yardımcı olur, ama önce biraz yemek ister misiniz?"

İnkâr etmeye başladı, geminin onarımını hızlandırmak için mümkün olan her şeyi yapmak istiyordu ama midesi guruldadı ve güldü.

"Görünüşe göre bebek öyle düşünüyor."

Adam gülümsedi ve bu ifade adamın yüz hatlarını değiştirirken kadının nefesi kesildi. Ayağa kalktı ve elini uzattı.

"Bu ."

O ana kadar adamın değiştiğini fark etmemişti. Koyu renk üniformasının yerini, kaslı göğsünün her santimini saran dar, kolsuz bir gömlek ve kalçalarının arasındaki çok büyük bir çıkıntıyı daha da sıkı saran bir çift kısa şort almıştı. Aman Tanrım.

Baktığını fark eder etmez gözlerini kaçırdı, yanakları kızardı. Düşünmesi gereken son şey, ne kadar etkileyici olursa olsun, onun paketinin boyutuydu. Buna rağmen, şaşırtıcı bir arzu dalgası vücuduna hücum etti. Böyle bir tepki vermeyeli ne kadar olmuştu? Çocuk sahibi olmaya karar vermesinden çok önce ve kesinlikle hamile kaldığından beri. Karnındaki sıcaklık ve meme uçlarının sıkışması, sadece bir anne değil, hâlâ tensel ihtiyaçları olan bir kadın olduğunu hatırlatıyordu.

Krestar'ın gözleri parladı, ince burun delikleri alevlenirken gözlerinde okunamayan bir ifade vardı. Bir an için Krestar'ın bir şey söyleyeceğini düşündü ama Krestar onun elini tuttu ve koridorda ona eşlik etti. Kuyruğu tekrar beline dolanmıştı ama bu doğru geldi ve uzaklaşmaya çalışmadı.

Kamarasının karşısındaki kapı, gömme bir masanın ve bir duvar boyunca uzanan küçük bir mutfakın bulunduğu küçük, temiz bir salon alanına açılıyordu. Diğer duvarlar da geminin geri kalanındakine benzer kazınmış bir desenle kaplıydı. Onu masaya doğru götürmeye başladı, sonra tereddüt etti. Kadın onun bakışlarını takip etti ve sonra ona alaycı bir gülümseme verdi.

"Karnımın bank ile masa arasına sığmayacağından eminim."

Ona gülümserken kuyruğu tekrar karnını okşadı. "Kanepede daha rahat edersin."

Oturmasına yardım etti ama neyse ki kanepeler yere çok yakın değildi. Muhtemelen yardım almadan ayağa bile kalkabilirdi. Yine de kanepeler son derece yumuşaktı ve adam mutfığa giderken o da minderlere yaslandı, adamın hızlı ve hassas hareketlerle ekipmanları nasıl kullandığını izledi.

Adamın ne yaptığına konsantre çalıştı ama dar kıyafetinin altındaki kaslarının dalgalanması ve kuyruğunun hareketlerine tepki olarak titreyerek gerçekten mükemmel bir kalçayı vurgulaması dikkatini dağıttı.

Kes şunu, diye düşündü kızgınca. Şu anda ihtiyacı olan son şey, ne kadar çekici olursa olsun bir erkek tarafından dikkatinin dağıtılmasıydı. Felicity'yi bulmalı ve Dünya'ya geri dönmeliydi, umarım bebek ortaya çıkmaya karar vermeden önce. Buna rağmen, adam yanına dönüp ona bir kupa uzatırken gülümsediğinde kalbi yine de küt küt atmaya başladı.

Kupadan tatlı, bitkisel bir koku yükseldi. Temkinli bir yudum aldı, sonra zevkle iç çekti. Hafif bir narenciye tadı ve yumuşak bal benzeri bir bitiş.

"Bu çok lezzetli."

"Ciresia'da geleneksel bir içkidir." Yine o gölge vardı. "yanımda getirmişt看."

"Arkanda kimseyi bıraktın mı?"

Sormaktan kendini alamadı ama ilgisinin çok belli olmasından korktuğu için hemen içkisine odaklandı.

"Kimse yoktu." Sesi kasvetli ve ağırdı ve kadın sorduğuna hemen pişman oldu. "Peki ya sen? Seni bekleyen bir... eş var mı?"

Demek o da meraklıydı? Kupasından yükselen buharı izlerken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Hayır. Bu çocuğu kendi başıma doğurmaya karar verdim."

"Ah." Onaylaması rahatlamış olduğunu gösteriyordu. "Başka ailen var mı?"

Başını salladı ve sonunda tekrar ona baktı.

"Pek sayılmaz. Annem uzun zaman önce öldü. Babam yeniden evlendi ve ben üvey annemle pek iyi geçinemiyorum."

Adele onu hiçbir zaman gerçekten önemsememişti ve babası ile Adele kendi çocuklarına sahip olduklarında durum daha da kötüleşmişti. Neyse ki o sırada üniversiteye başlamıştı ve eve yaptığı ziyaretler giderek azaldı. Üvey kardeşleriyle vakit geçirmek isterdi ama Adele bunu da engellemişti. Lauren bebek sahibi olmaya karar verdiğinde, babasıyla olan iletişimi her yıl Noel'de yaptığı yapmacık bir görüşmesiyle sınırlı kaldı. Ona hamile olduğunu bile söylememişti.

"Özür dilerim."

Kuyruğu rahatlatıcı bir hareketle hafifçe elini okşadı ve o da anlayışına minnettar olarak elini çabucak sıktı. Adam boğuk bir ses çıkardı ve kız onun daha önce gördüğü aynı gergin bakışa sahip olduğunu fark etti.

"Bir sorun mu var?"

"Kuyruğum... hassas."

"Özür dilerim." Onu çabucak serbest bıraktı. "Seni incittim mi?" "O kadar da hassas değilsin."

Kız şaşkınlıkla kaşlarını çattı ve sonra adamın şortundaki zaten etkileyici çıkıntının büyüdüğünü fark etti.

"Oh! Bana daha önce söylemeliydin."

"Belki de hoşuma gitmiştir."

Kız cevap veremeden, adam mutfağa geri döndü ve kızı arkasından bakakaldı. Görünüşe göre çekim karşılıklıydı. Başını salladı ve içkisinden bir yudum daha aldı. Lezzetli tadı, vücudunun ona karşı verdiği kafa karıştırıcı tepkiden ya da onun da aynı derecede kafa karıştırıcı tepkisinden dikkatini dağıtmaya yetmedi.

Sadece elindeki soruna odaklan, diye kendine hatırlattı. Felicity'yi bulmak ve eve dönmek. Ama Krestar elinde dumanı tüten iki kâseyle yanına döndüğünde, onu aklından çıkarmanın o kadar da kolay olmayabileceğinden şüphelendi.

YEDİNCİ BÖLÜM

K Restar dar kanepenin üzerinde huzursuzca kıpırdandı. Oturmak için yeterince rahattı ama bir koltuk olarak tasarlanmamıştı.

Yatak, özellikle de onun boyundaki biri için. Yorgun olması gerekirken, akli hâlâ yapılması gereken onarımlarda ve kamarasında uyuyan kadında kalmıştı.

Yemekten sonra Lauren ona yardım etmek için ısrar etmişti. Geminin teknolojisine aşina olmamasına rağmen, ilgili prensipleri mükemmel bir şekilde kavramış ve hızlı bir öğrenici olduğunu kanıtlamıştı. Hamileliği manevra yapmasını zorlaştırıyordu ama becerileri onu yararlı bir yardımcı haline getirmişti. Kadının tatlı kokusu havaya yayılırken ve yumuşak kıvrımları vücuduna değerken giderek artan dikkat dağınıklığına rağmen birlikte iyi çalışıyorlardı. Sadece tepkisinin çok açık olmaması için dua edebilirdi.

Ve yine de... Kadının da kendisinden tamamen habersiz olmadığından emindi. Birkaç kez kokusu derinleşmiş, uyarılmayla daha zengin ve daha tatlı hale gelmişti. Fiziksel bir tepki de fark etmişti, göğüs uçlarının sert tepeleri elbisesine çarpıyordu. Hatırladıkça siki yeniden kabarıyordu.

Tekrar üniforma giymişti ama dar pantolon sadece ereksiyonuna acı verici bir şekilde bastırıyordu. O kadar sonra uzun yıllar olmadan

uyarılmayı deneyimleyen bedeni, kaybettiği zamanı telafi etmeye kararlıydı. Ama onu uyanık tutan sadece fiziksel tepkileri değildi. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Neden tek başına çocuk sahibi olmayı seçmişti? Bir eşten ya da sevgiliden bahsetmemesinin bir nedeni var mıydı?

İç çekerek ince battaniyeyi üzerinden attı ve ayağa kalktı, siki ağrıyordu. Salondan kapıya doğru ilerlerken kuyruğunu öfkeyle salladı. Belki de eğitim odasında geçireceği kısa bir süre zihnini boşaltmasını sağlayacaktı.

Ancak koridora girdiğinde kontrol odasının kapısının açık olduğunu ve kenarından bir ışık huzmesi sızdığını fark etti. Kapıyı düzgünce kapatmayı unutmuş muydu? Yoksa başka bir nedeni mi vardı?

Sessizce kapıya doğru yürüdü ve kenarından baktı. Lauren görüntü ekranının yanında durmuş, omuzları gergin bir şekilde yıldızları seyrediyordu.

Tam ona seslenecekti ki havada bir tuz izi yakaladı. Gözyaşları mı? Daha iyi düşünmeden içeri adım attı.

"Sorun nedir?"

"Ben sadece... Uyuyamadım ve yıldızlara bakmak için buraya geldim. Sanırım arkadaşımı, evimi özledim. Bu çok aptalca, değil mi?"

"Hiç de aptalca değil." Kadının üzüntüsü ve onu rahatlatma arzusuyla daha da yaklaştı.

Döndü ve ona kararsız bir gülümseme verdi. Loş ışıktaki gözlerinin kızardığını, gözyaşlarının izlerinin belli olduğunu görebiliyordu. Onu koruma, daha iyi hissetmesini sağlama ihtiyacı onu bunalıttı.

Elini tuttu ve onu göğsüne yaslayarak kendine çekti. Kızın kokusu onu sardı, narin tatlılığı ciğerlerini doldurdu. Yumuşak, küçük bir nefes verdi ama sonra yumuşak, kıvrımlı vücudu onunkine yaslandı.

Ona bakarken ellerini göğsüne dayadı. Bu dokunuş masum ve rahatlatıcıydı ama yine de kanı kulaklarına hücum etmeye başladı. Gemiye geldiğinden beri hiç dinmeyen arzu daha da yoğunlaştı. Aleti pantolonuna doğru gerildi ve dişlerini sıktı. Kontrolü elinde tutmak zorundaydı. Kız savunmasızdı ve onuru ondan faydalanmasına izin vermeyecekti.

"Her şey yolunda," diye fısıldadı. "Her şey yoluna girecek." Ona titrek bir gülümseme verdi.

"Kendime bunu söyleyip duruyorum. Felicity'yi bulacağız ve Devriye bizi eve götürecektir. Nedense buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Neden? Bana inanmıyor musun?"

"Garip bir şekilde öyle." Adamın göğsünü okşarken yüzünde bir eğlence ifadesi belirdi. Adam hareketsiz kalmak için mücadele ederek bir ürpertiyle savaştı. "Ama uçsuz bucaksız bir evren var. Onu bulmamda bana ne kadar yardım etmek istersen iste, zaman geçtikçe sanki elimden kayıp gidiyormuş gibi hissediyorum."

"Geminin sensörleri onarıldığında, onun izini sürebileceğiz," dedi, daha fazlasını yapabilmeyi dileyerek. Keşke ona hak ettiği her şeyi verebilseydi, ona layık bir eş gibi.

"Sanırım öyle. Beni buldun, değil mi?"

Granthar'a şükürler olsun. Başka bir Vedeckian gemisi sinyali almış olsaydı neler olabileceğini düşünmekten korkuyordu. Savaş sırasında başka gemilere haber vermişler miydi? Tüccarlar kıyasıya rekabet etme eğiliminde olduklarından bu pek olası değildi ama bu ihtimali de tamamen ardı edemezdi. Bu durumda asteroit alanı bir tehlike olduğu kadar bir nimet de olabilirdi. Asteroitler varlıklarını gizlemeye yardımcı olabilirdi, özellikle de motorlar sadece itiş gücüyle çalıştığı için.

Lauren ona doğru kaydı ve göğüslerinin yumuşak baskısı zaten ağrıyan sikiğinin seğirmesine neden oldu. Gözleri genişledi ve adam oldukça

eminim o da hissetmiştir. Onun uyarılmışlığının tatlı kokusu odayı doldurdu. Kuyruğu onu kendine yaklaştırdıkça nefesi hızlandı ve kendini onun gür bedenine sürtünmemek için zorlamak zorunda kaldı.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

"Mükemmel," diye mırıldandı, cazibesine karşı koymaya çalışırken elleri esnedi.

"Bundan pek emin değilim."

Dilinin ucu alt dudağında gezindi ve adam kendini kaybetti. Başını eğdi ve ağzını onunkine değdirdi. Dudakları dolgun ve yumuşaktı ve yatmadan önce ona verdiği ballı içeceğin tadındaydı. Bu tat onun kendi doğal tatlılığıyla daha fazlasını istemekten kendini alamadı. Dili dudaklarının arasından kaydı.

Yumuşak, ürkek bir ses çıkardı ama geri çekilmedi. Bunun yerine, ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve ona doğru eğildi, aralarındaki karnının tümsekliği sadece arzusunu arttırdı. Tadı daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu, sarhoş edici, bağımlılık yapıcıydı. Adamın dili kadınınkini okşadığında, kadının içinden bir ürperti geçti ve adam inledi.

Hafifçe geri çekildi, gözleri karanlık ve . "Bana ne yaptın?"

"Aynı soruyu benim de sormam gerekirdi." Başparmağını kadının yumuşak yanağında gezdirdi. "Bize bir Cire erkeğinin bir Cire dişisi dışında tatmin bulamayacağı öğretili. Sadece bir Cire dişisiyle çiftleşebilir."

"Anlamıyorum." Dudağını ısırdı ama gözlerini ondan ayırmadı. "Senin... dik olduğunu söyleyebilirim."

"Tatmin olmak için dedim, ereksiyon olmak için değil. Gerçi daha önce hiç böyle bir arzu hissetmemiştim."

"Hiç mi?" Ona baktı, sonra gülümsedi, koyu renk gözleri sıcacıktı.
"Gençken bile mi?"

"Hayır. Kadınlara dikkat edemeyecek kadar savaşıçı eğitimime odaklanmıştım. Bunun için daha sonra zamanım olacağını düşündüm. Ama sonra Kızıl Ölüm geldi ve o gelecek yok oldu."

"Çok özür dilerim."

Kolları adamın beline dolandı ve adamın kuyruğu da karşılığında onu nazikçe sıktı. Aleti hâlâ ağrıyor ve zonkluyordu, arzu kanında ateşli bir uğultuya dönüşmüştü ama bu konuşma ona kendini yeniden kontrol etmesi için zaman kazandırmıştı.

"Şimdi dinlenmeye çalışmalısın," dedi yumuşak bir sesle.

"Yapabileceğimden emin değilim. Sen..." Tereddüt etti, sonra ona utangaç bir gülümseme verdi. "Bir süre benimle uzanır mısın? Bunun bir anlamı olmadığını biliyorum ama kendimi güvende hissetmemi sağlıyorsun."

Yapmaması gerektiğini biliyordu ama nasıl karşı

koyabilirdi ki? "Eğer istediğin buysa."

Kadın başıyla onayladı ve adam elini tutarak onu kamarasına götürdü. Yatağa vardıklarında durakladı ama kız ona cesaretlendirici bir gülümseme verdi.

"Lütfen."

Başını sallayarak yorganın altına girdi. Yanına uzandığı anda vücudu tepki verdi, vücudunun yumuşak, sıcak kıvrımları onu çağırıyordu. Kolunu beline doladı, onu daha yakına çekmedi ama karnının kabarıklığını okşamaktan da kendini alamadı. Bir şey elini dürttüğünde nefesi kesildi. Bebek onun dokunuşuna tepki veriyordu.

"Bunu hissettin mi?" diye sordu.

"Evet. Bu normal mi?"

"Bilmiyorum. Hamileyken kimseyle aynı yatağı paylaşmadım." Bebek tekrar elini dürttüğünde gülümsedi. "İnanılmaz, değil mi?"

"Bu şimdiye kadar hissettiğim en mucizevi şey."

Ona doğru yerleşirken parmakları onunkilere dolandı ve yatağını başka bir nedenle paylaşmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmemeye çalıştı. Kuyruğu da onun etrafını sararak karnının hemen altına yerleşti. Biraz daha aşağıya inmek, kalçalarının arasındaki tatlılığı keşfetmek ne kadar kolay olurdu - ama bu rahatlıkla ilgiliydi, arzuyla değil ve onu sadece yakınında tuttu.

"Şimdi uyu," dedi usulca.

Yumuşak bir mırıltıyla onayladı, nefes alış veriş i kısa sürede uykunun kolay ritmine yerleşti.

"Uyu," diye tekrarladı, ancak bu kez kendisine yönelikti.

Kadının kokusu etrafını sarmıştı, aleti hâlâ zonkluyordu ama gözlerini kapadı ve elinin altındaki değerli hayata ve tuttuğu aynı derecede değerli dişiye konsantre oldu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Lauren yavaşça uyandı, uyku ile farkındalık arasında sürükleniyordu, etrafı sıcak, baharatlı bir kokuyla çevriliydi. Sonra karnının etrafındaki ağır kolu ve onu çevreleyen kalın, kaslı kuyruğu fark etti. Kalçalar. Gözleri şak diye açıldı. "Krestar?"

Adam cevap vermeyince başını çevirdi ve adamın gözlerinin kapalı olduğunu, derin ve düzgün nefes aldığını görünce şaşırdı. Yüzünü rahatlamış görmek tuhaftı ama bunun ona yakıştığını inkâr etmek mümkün değildi. Yüz hatları keskin ve köşeliydi, bu da ona hükmedici bir varlık veriyordu. bir orduyu savaşa götürürken, kılıcını havaya kaldırmış, kuyruğunu arkasında havada savururken hayal edebiliyordu.

Ya da belki bu blaster kaldırılmış olmalı, diye düşündü gülümseyerek.

Onun yanında kendini bu yüzden mi güvende hissediyordu? Bu güç ve kontrol havası mı? Hayır, bundan daha fazlasıydı. Kapsülde uyanır uyanmaz ve gözleri buluşur buluşmaz, yadsınamaz bir bağlantı hissi duymuştu. Kendisiyle yatmasını istemesine neden olan şey de bu bağ duygusuydu.

Sanki gözlerini üzerinde hissetmiş gibi, o geniş ağzı kıvrıldı ve sonra gözleri açıldı.

"Günaydın, D'jeri."

"D'jeri?" Kelime tercüme edilmedi.

Kısa bir süre tereddüt etti.

"Bu anlamına gelir değerli içinde veEski Dil. I
özür dilemek Eğer I haddini aştı."

"Şu anda aynı yatağı paylaştığımız düşünülürse, bir takma ad o kadar da önemli görünmüyor," dedi kuru bir sesle.

"Bir erkeğin çiftleşmemiş bir dişi için böyle bir isim kullanması... alışılmış bir şey değildir."

Gözlerini kırptırdı, adamın söylediklerinin ne anlama geldiğinden emin değildi, sonra omuz silkti.

"Benim için fark etmez."

"Bu bir... aşinalık ."

"Dediğim gibi, zaten aynı yatağı paylaşıyoruz. Bundan daha tanıdık bir şey olacağını sanmıyorum."

Bunu söyler söylemez, daha da samimi yapabilecekleri birkaç şey düşündü. Vücudunda bir sıcaklık parlaması oldu ve adamın burun delikleri alevlendi. Adamın onun uyarılmışlığının kokusunu aldığından emindi ve birden utanarak doğrulmaya çalıştı. Karnının büyüklüğü bunu en iyi zamanlarda bile zorlaştırıyordu ama adam hemen yardımına geldi, kolları güçlü ve emindi.

Ona yaslanmak, bu güçten yararlanmak istedi ama gerçekten güvenebileceği tek kişinin kendisi olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti. Ve Felicity. Arkadaşını düşününce suçluluk duygusuna kapıldı. Felicity hâlâ dışarıda tek başınayken Krestar'ın dikkatini dağıtmasına nasıl izin verebilmişti?

"Sence bugün uzay istasyonuna ulaşabilecek miyiz?" diye sordu.

"Belki de." Adam onun geri çekilmesini anlamış gibiydi, ayağa kalktı ve ona elini uzattı. Neredeyse görmezden gelecekti ama böyle basit bir yardımı geri çevirmek aptallık olurdu. "Gidip konumumuzu kontrol edeceğim, sonra da bir yemek hazırlayacağım."

Geminin hızını artırmasını tercih ederdi ama adam ona uzayda yapamayacağı türden onarımlar olmadan bunun mümkün olamayacağını söylemişti.

"Pekâlâ," dedi, nezaketsiz görünmemeye çalışarak. "Yardım edebileceğim başka bir şey var mı?"

"Ek hasar var, ancak gemideki ekipmanla yapabileceklerimizin sınırlarına ulaşıyoruz."

"Yine de yardım etmek isterim. Burada oturup endişelenmekten iyidir." Geniş ağzı tekrar kıvrıldı.

"Eminim sizin için yapacak bir şeyler bulabilirim."

Adamın bu sözleri masumca söylediğinden emindi, ama aralarında havada asılı kaldıkça çifte anlam çok açıldı. İçindeki sıcaklık tekrar parladı ve basit bir günaydından bu noktaya nasıl geldiklerini merak etti.

Değişimi hissetmiş olmalı çünkü uzaklaştı, ifadesi kasvetliydi ama gözlerinde hâlâ belli belirsiz bir parıltı vardı. Kuyruğu da geri çekildi ve o rahatlatıcı temas olmadan garip bir şekilde yoksun hissetti.

"Ben kontrolleri kontrol ederken siz de kendinize çeki düzen vermek isterseniz, sizinle salonda buluşuruz."

"Pekâlâ," diye tekrarladı. "Banyonuzda şu sıcak hava kurutucularından var mı?"

O ve Felicity, hücrelerinin arkasındaki küçük banyoda bulunan kurutma sisteminin her ikisini de kurutacak kadar güçlü olduğunu keşfetmişlerdi.

onları ve kıyafetlerini. Hamile elbisesinden iyice sıkılmıştı ama en azından onu temiz tutmayı başarmıştı.

"Korkarım gemide bir banyo odam yok ve sıhhi tesisatın otomatik kurutma kapasitesi sınırlı. Neden?"

"Elbisemi yıkamak istedim."

Adamın gözleri kadının vücudunda geziniyordu, gözlerindeki sıcaklık aşikârdı. Meme uçları bu sıcak bakışa tepki verdi ama onları görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

"Kuruyana kadar kullanabileceğiniz giysilerim var."

Ona şüpheli bir bakış attı. Adam ondan çok daha iri olmasına rağmen, karnı oldukça büyüktü.

"Öyle mi?"

"Evet," dedi kendinden emin bir şekilde, gizli bir panele basarak bir saklama dolabını ortaya çıkardı. Bir süre dolabı karıştırdıktan sonra ona düzgünce katlanmış iki beyaz giysi uzattı. "İşte."

"Pekâlâ," dedi tekrar, bildiği tek kelimenin bu olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. "Onları deneyebilirim."

Pek iyimser değildi ama adamın haklı olduğu ortaya çıktı. Giysilerden biri, karnını örtecek kadar vücudunu saran ve yumuşak bir kuşakla yerinde tutulan bir üsttü. Pantolon konusunda daha da şüpheliydi ama ipeksi malzeme kıvrımlarının üzerinde kolayca esnedi.

Fena olmadığına karar verdi. Oldukça hamile bir karate eğitmeni gibi görünüyordu ama bu ona kendini bir tür baş belası gibi hissettiriyordu. Ve çok rahatlardı.

"Bunlar Cire giysileri mi?" diye sordu ona salonda katıldığında.

Mutfaktan başını kaldırdı, yüzünde tuhaf bir ifade belirdi.

"Evet."

"Çok güzeller," diye onu rahatlatmak için acele etti.

"Teşekkür ederim. Onlar... yaşlılar."

Arkasını dönmüş, mutfakla meşguldü ama bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey, hikâyenin tamamının bu olmadığından şüphelenmesine neden oldu. Belki de bunlar önemli birine aitti, diye düşündü. Veba sırasında bir arkadaşını ya da aile üyesini kaybetmiş olması da mümkündü. Bu, onun değinmediği bir konuydu ve o da burnunu sokmak istemedi.

"Uyacağını nereden biliyordun?" diye sordu onun yerine.

"Babam terziydi. Ona yardım ederek büyüdüm."

"Terzi mi?"

Bir subay için uyumsuz bir geçmiş gibi görünüyordu.

"Evet. Aile işine katılmamı bekliyordu ama benim tek istediğim bir savaşçı olmaktı. Eğitimime bu kadar nedenlerinden biri de buydu. Sınıfımdaki diğer üyelerin çoğu geleneği olan ailelerden geliyordu."

"Ailen itiraz etti mi?"

"Hayır, gerçi hiçbir zaman anlamadılar." Yumruğu tezgâhın üzerinde sıkıştı. "Kızıl Ölüm tarafından ilk vurulanlar arasındaydılar."

"Çok özür dilerim."

Kelimeler kulağa çok yetersiz geliyordu ama ona küçük bir gülümseme verdi.

"Teşekkür ederim. Aradan uzun yıllar geçti ama acının hala taze olduğu zamanlar var."

"Anlıyorum," dedi sessizce. "Annemi kaybettiğimde oldukça genç olmama rağmen, kaybı hissedecek kadar yaşlıydım. O anları ben de yaşıyorum."

Eliyle karnını koruyucu bir şekilde kapattı. Kızının annesiz büyümeceğine kararlıydı. Yemeklerine dönmeden önce kuyruğu kısa bir süre için rahatlatıcı bir şekilde bileğini sardı. Ona yulaf ezmesine benzer ama daha çiğnenebilir, daha cevizimsi bir tadı olan bir kase ve renkli meyve küpleriyle dolu bir tabak getirdi.

Her şey çok lezzetliydi ve hevesle yedi, bitirdiğinde yanaklarına bir sıcaklık yayıldı ve adamın yüzünde bir gülümsemeyle onu izlediğini fark etti.

"Özür dilerim. Sanırım acıkmıştım."

"Özür dileme d'jeri. Size hizmet etmek bana büyük bir zevk veriyor."

Küçük alaycı bir ses karşılığında ne beklediğini merak etti ama onu bastırdı. Krestar ona güvenmemesini gerektirecek hiçbir şey yapmamıştı ve yaptığı her şeyi sorgulamaya başlamak istemiyordu.

"Uzay istasyonuna doğru ne kadar ilerleme kaydettik?" diye sorarak konuyu değiştirdi.

"Umduğum kadar değil. Gemi daha yavaş tepki verdiği için, onu olası engellerin etrafında daha geniş rıhtım alacak şekilde programladım. Ne yazık ki bu durum varışımızı biraz geciktirecek. Yine de yarın bir ara ulaşırız."

Dudağını ısırdı, sonra başını salladı.

"Felicity'yi aramak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu? Bunun mümkün olmadığını söylediğini biliyorum ama..."

"Endişelendiğinizi biliyorum ama geminin yeterli kapasitesi yok. Yapabildiğim en iyi şey yakınlık alarminin menzilini mümkün olduğunca genişletmek ve kontrol ettiği nesnelere kaçış kapsülünü de dahil etmek oldu."

Sadece Felicity'nin kapsülü yollarının üzerindeyse bir sonuç vereceğini bilse de en azından bu da bir şeydi.

"Teşekkür ederim," dedi içtenlikle, adamın elinden geleni yapmış olmasını takdir ederek. "Şimdi onarımlar ne olacak?"

Ayağa kalktı ve ona elini uzattı. "Senin için bir işim var."

Eli onun elinin içinde duruyordu, küçük parmakları onun güçlü kavrayışında inanılmaz derecede narin görünüyordu. Adamın teninin sıcaklığı ve o ince, büyüleyici dokusu kolunda bir karıncalanmaya neden oldu, aynı karıncalanma artık çok tanıdık gelmeye başlamıştı. Bu hissi görmezden gelmeye çalıştı, bunun yerine onun sözlerine odaklandı.

"Aklında ne vardı?"

"Dün başladığımız röleler üzerindeki çalışmaya devam edebilir misin? Hasarlı kabloları temizlemeye başlamak istiyorum. Tabii dinlenmeyi tercih etmezseniz?"

"Hayır, söylediğimde ciddiydim. Meşgul olmayı tercih ederim." Ve kendini işe yarar hissetmeyi seviyordu.

Onaylarcasına başını salladı ve kuyruğunu bir kez daha beline dolayarak onu koridora götürdü.

"Güzel. İstasyona varmadan önce hasarlı bölümleri temizleyebilirsem kendimi daha iyi hissedeceğim." Duraksadı, kuyruğu kısa bir süreliğine gerildi. "İstasyonu onarım yapmak için kullanabileceğimizi varsayıyorum, ancak ihtiyaçlarımız için hala yeterince sağlam olduğunu garanti edemem. Uzun yıllardır terk edilmiş durumda."

"Bana fazla umutlanmamamı mı söylüyorsun?"

"Yolculuğumuza devam etmek zorunda kalırsak hayal kırıklığına uğramanı istemem, d'jeri."

O kadar endişeli görünüyordu ki, kız yatıştırıcı bir şekilde kuyruğunu okşadı ama bu sadece onu daha da gerginleştirdi.

"Elbette hayal kırıklığına uğrayacağım ama bu durumda devam etmemiz gerekecek."

Keşke zamanı tükeniyormuş gibi hissetmeseydi.

"Elinden gelen her şeyi yaptığını biliyorum," dedi usulca, sonra biraz beceriksizce parmak uçlarında yükseldi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu.

Hem şaşkın hem de memnun görünüyordu, onu dengelerken parmakları yanağına dokunuyordu.

"Güveniniz için teşekkür ederim."

Ona güveniyordu ama kontrol odasına doğru ilerlerken hâlâ uzay istasyonunun bir çözüm olabileceğini umuyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

L Ertesi gün Krestar *Seren*'i dikkatlice masif toplu. ve uzay
İstasyon, ve gemi yavaş ve tepkisiz, ise Lauren
baktı şüpheyle aracılığıyla ve görünüm
Ekran.

"Uzay istasyonu bu mu?"

"Evet, öyle."

"Bu bir uzay istasyonu değil, bu bir ay," diye mırıldandı kendi kendine adam ona şaşkın bir bakış attı.

"Sizi temin ederim ki bu bir uzay istasyonu."

Kız başını sallayıp ona gülümsediğinde kalbi garip bir şekilde çarptı.

"Eminim öyledir. Bu bir Dünya şakası."

Daha fazlasını bilmek istiyordu, o karanlık gözlerin ardında saklı tüm hikâyeleri öğrenmek istiyordu. Gemide birlikte geçirdikleri zaman ona olan ilgisini daha da artırmıştı. Onun yardımının çok değerli olduğunu kanıtlamıştı ve kaydettikleri ilerlemeden memnundu ama değer verdiği şey onun yardımı değildi. O

onun kıvrak zekasına ve önerdiği her işte çalışmaya istekli olmasına değer veriyordu.

Belki de biraz fazla istekliydi. Onun huzursuzca hareket ettiğini ve elini beline bastırıldığını fark eden ve dinlenmesi için ısrar eden kişi oydu. Biraz isteksizce kabul etmişti ama kısa bir süre sonra onu kontrol ettiğinde, koyu renk bukleleri yastığına yayılmış, huzur içinde uyuyordu.

Kadının yatağındaki görüntüsü onu fazlasıyla memnun etmişti ve oradan uzaklaşmak çok zor olmuştu.

Günün geri kalanı, sonu gelmeyecekmiş gibi görünen tamirat listesiyle uğraşarak yeterince yoğun geçti. Basit bir akşam yemeği hazırladığında ikisi de yorgundu. Yemeklerini bitirdikten kısa bir süre sonra kadın esnedi ve yatma vaktinin geldiğini söyledi. Adam onun ayağa kalkmasına yardım etti ama peşinden gitmedi, onun kendisine eşlik etmek istediğini düşünmek istemiyordu. Ona katılmayınca garip bir bakış attı ama hiçbir şey söylemeden gitti. Doğum hakkında bulabildiği her şeyi okuyarak ve onun yatağında kıvrılmış küçük tatlı bedenini düşünmemeye çalışarak kendini meşgul etti.

Başını kaldırıp onu salonun girişinde bulana kadar bir saat geçti.

"Yatağa gelmiyor musun?"

"Size katılmamı isteyip istemediğinizi bilmiyordum."

Küçük bir omuz silkti, kirpikleri gözlerini örtmek için aşağıya indi. "Dün gece daha iyi uyudum. Tabii sen istemezsen..."

"Bundan daha fazla keyif alacağım bir şey yok."

Bu tam olarak doğru değil, diye düşündü ona katılırken ve onu nazikçe kendine doğru çekerken. Göğüslerinin ağırlığını kavramaktan ve o baştan çıkarıcı meme uçlarının hassasiyetini test etmekten, elleri ve kuyruğuyla vücudunu keşfetmekten zevk alırdı ve

Dilini... Aleti kızın kıçının yumuşak kıvrımında sarsıldı ve kızın nefesinin kesildiğini duydu.

Kızın itiraz etmesini, kendisini itmesini bekledi, ama kız sadece küçük bir iç çekip ona yaslandı, şaftı zevkle yuvalanmıştı

- tatlı kalçalarının arasında eziyet çekiyordu. Onun uyarılmışlığının kokusunu alabiliyordu ama kadın hızla uykuya yenik düştü. Çok daha uzun sürdü, çünkü bu deneyimin her anını hafızasına kazımak istiyordu.

Belki de ona çok yoğun bir şekilde konsantre olduğu için, uyandığında elini tıpkı hayal ettiği gibi göğsünün etrafında kıvrılmış, meme ucunu avucunun üzerinde sert bir nokta olarak buldu. Nefes alışından uyandığından emindi ama uzaklaşmak için herhangi bir girişimde bulunmadı. Gerçekten de onun dokunuşuna doğru eğiliyor gibiydi. Karşı koyamayarak başparmağını baştan çıkarıcı tepe noktasında gezdirdi. Kuyruğunun ucu uyurlarken giysisinin altına girmişti ve şimdi diğer meme ucunu çevreliyordu. Nefes alış veriş değişti, derinleşti ve kalçaları ona karşı huzursuzca hareket etti.

Bu hareket, zaten ağrıyan sikine sürtünerek ona eziyet veriyordu. Onu ne kadar arzuluyor olursa olsun, onu onurlandırma ve koruma görevini hatırlamak giderek zorlaşıyordu. Kuyruğunun ucu diğer meme ucunu okşadı ve yumuşak nefesi doğrudan kasıklarına bir sarsıntı gönderdi. Adamın kalçaları istemsizce kasıldı ve kızın çıkardığı küçük miyavlama sesi neredeyse onu çözecekti.

Aleti kabarmış, pantolonunu zorluyordu ve eli huzursuzca kızın şişmiş göğsünün üzerinde gezinirken dişlerini sıktı. Vücudu onu neredeyse korkutucu bir vahşilikle arzuluyordu. Kendine tam anlamıyla tatmin olamayacağını hatırlatmaya çalıştı

- Cire olmadığını, onun eşi olmadığını söylüyordu ama bu sözlerin içi boştu. Birlikte yapacakları her şeyin, şimdiye kadar deneyimlediği her şeyden çok daha zevkli olacağından emindi.

Hayır. Disiplinini koruması gerekiyordu. Derin bir nefes alarak elini ve kuyruğunu ondan uzaklaştırdı, kalçaları kayarken bile,

Aralarına biraz mesafe koymaya çalışıyordu. Adamın siki kadının kışının vadisinde yuvalanmamış olsaydı bu daha kolay olurdu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Olma." Başını çevirip ona baktı, koyu renk gözleri geniş ve hafifçe buğuluydu. "Bütün gece bu kadar yakın olduğumuzda bu çok doğal."

Yutkundu, parmakları kıvrıldı.

"Bu Cire erkeği için doğal değil. Başka bir türden bir dişiye bu kadar yoğun tepki vermek..."

"Daha önce hiç olmadı mı?"

"Benim için değil, hayır. Ya da bildiğim kadarıyla herhangi bir Cire erkeğine -" Tereddüt etti, sözleri bir anıyı tetikledi. "Ciresia'dan ayrıldığım sıralarda bir Cire savaşçısının Cire olmayan bir eş bulduğuna dair söylentiler vardı. Konsey'in bu olasılığı reddettiğini biliyorum çünkü türümüzün olmasına izin vermemeye kararlıydılar."

"Melezler hoş karşılanmıyor mu?" diye sordu, sesinde tuhaf bir acılık izi vardı.

"Ben bu şekilde ifade etmezdim, ama belki de haklısınız."

Kadın huzursuz bir hareket yaparak doğrulmaya çalışınca, adam onun oturmasına yardım etti.

"Sanırım önyargının her yerde olmasına şaşırmamalıyım. Dünya'da yeterince var."

"Gezegeningizde farklı türler var mı?"

"Tam olarak değil. Farklı renkler." Bir elini pürüzsüz altın sarısı teninde gezdirdi. "Babam beyazdı. Annem siyahtı. Onaylamayan pek çok insan vardı."

"Ten renginiz yüzünden mi? Ama çok hoş bir renk tonu." Kendi eliyle onun elini takip etti ve yumuşaklığın tadını çıkardı.

"Mantıklı olduğunu söylemedim."

"Böyle bir şeyin Cire arasında asla gerçekleşmeyeceğini söylemek isterdim," dedi yavaşça. "Derimizin renklerinin ve işaretlerinin hiçbir önemi yoktur; ancak, onur ve göreve ne kadar değeri veriyorsak - çok geleneksel bir toplumduk. İnsanların geleneksel rollerini yerine getirmeleri yönünde bir beklenti vardı."

"Savaşçı olmak yerine terzi olmak gibi mi?"

"Aynen öyle. Kötü muamele görmedim ama kendimi hep... diğerlerinden uzak hissettim."

Elini hâlâ kolunun üzerinde duran adamın elinin üzerine koydu ve hafifçe okşadı.

"İnanın bana, anlıyorum."

"Sanırım Konsey'in eski yaşam biçimimizi geri getirmeye bu kadar odaklanmasının nedeni de bu. Belki de bunun yok olduğunu kabul etmeleri gerekiyordur."

Ciresia'yı terk etmesinin nedeni bu acı farkındalıktı ama burada, Lauren'in yanındayken birdenbire kendini geleceğin tahmin ettiği kadar kasvetli olup olmadığını merak ederken buldu.

"Belki de öyledir." Sonra başını salladı ve gülümsedi. "Ama bu kadar geçmiş yeter. Uzay istasyonuna ne kadar yakın olduğumuzu kontrol etmelisin."

Başını salladı, ama kadın yataktan kalkar kalkmaz, onuru duygularına göre hareket etmesine izin vermese kendini eksik hissetti.

Umduğu kadar ilerleme kaydedememişlerdi, bu yüzden gemiyi uzay istasyonunda başarmayı umduğu şeye hazırlamak için bazı ek bakımlar yapacak zamanları olmuştu.

Şimdi ona bakarken, aşırı iyimser olmadığını umuyordu. daha fazla hasar görebiliyordu, devasa küresel gövde asteroit çarpmalarıyla delik deşik olmuştu. Alt bölümün bir kısmı bükülmüş gibi görünüyordu ve yavaşma bölmeleri karanlık ve

boştu. Ancak gemiyi yaklaştırmak için manevra yaparken, yanaşma bölmelerinden birinde zayıf bir ışık şeridi yanıp sönmeye başladı. Işıkların yarısı çalışmıyordu ama varlıkları bir güç kaynağının hâlâ aktif olduğunu gösteriyordu.

Gemiyi ışıklı yol boyunca yönlendirirken titredi, ancak onu gösterilen yuvaya garip bir inişe yönlendirmeyi başardı. O bunu yaparken, daha fazla ışık yanıp sönmeye başladı. Birkaç tanesi hemen söndü ve birçoğu da kayıptı ama büyük hangardaki diğer iki gemiyi görebilmeleri için yeterli ışık vardı.

"Bunlar kime ?" diye fısıldadı. "Burada başka biri mi var?"

"Ben öyle düşünmüyorum. Bunlar ticaret gemileri ama uzun zaman önce terk edilmiş gibi görünüyorlar." Tereddüt etti, ona ne kadarını söyleyeceğinden emin değildi ama onu hazırlamak istiyordu. "Dediğim gibi, istasyon Kızıl Ölüm yüzünden terk edildi. Sonunda koşullar pek de uygun olmamış olabilir."

Yüzünde bir anlayış parıltısı belirdi. "Cesetler olabileceğini mi söylüyorsun?"

"Korkarım öyle. Eğer gemide kalmayı tercih ederseniz..."

"Sen ürkütücü eski uzay istasyonunu keşfetmeye giderken gemide tek başına mı kalacaksın?" Başını sertçe salladı. "Hiç sanmıyorum. Ayrı düştüğünüzde kötü şeyler olduğunu bilecek kadar korku filmi izledim."

"Korku filmleri mi?"

"Kötü şeylerin yaşandığı kurgulanmış videolar. Ve burası da tam olarak böyle bir yerde olabilecek türden bir yer."

Kaşlarını çattı.

"Anlamıyorum. Kötü şeylerin olması eğlence olarak mı kabul ediliyor?"

"Sanırım bu, güvendeyken korkmanın heyecanını bir yolu."

Bu ona hâlâ tuhaf geliyordu ama konuyu kapattı. "Ama

birlikte keşfetmemiz kabul edilebilir mi?"

"Kesinlikle. Yani.." Dudağını ısırdı. "Seni çok fazla yavaşlatmayacağım, değil mi?"

"Hayır," dedi kararlılıkla. "Sen yanımdayken çok daha mutlu

olacağım." Mümkün olduğunca uzun bir süre için.

Silah kemerini aldı ve beline bağladı. Kadın endişeyle baktı ama adam onu merdivenlerden kargo bölümüne geri götürürken yorum yapmadı. Hızlı bir kontrol, dışarıdaki atmosferin nefes alınabilir olduğunu ortaya çıkardı, böylece eli blaster'ının üzerinde, rampayı indirdi.

Havanın ölüm ve çürüme kokacağından korkmuştu ama sadece bayat ve küflüydü. Hassas koku alma duyuları bile orada yaşanan trajediden geriye kalan hiçbir şey algılayamamıştı.

"Gidip ne bulabileceğimize bakalım mı?"

Bir an tereddüt etti, sonra başını salladı ve bir kez daha beline dolanan kuyruğunu sıkıca kavradı. Parmaklarının hassas bölgeyi sardığı hissi, doğrudan sikine bir uyarılma sarsıntısı gönderdi ama o bunu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Kendi arzusu pahasına bile olsa rahatlık sağlayabildiği için minnettardı.

Sorusuna rağmen bir süre daha durakladı, bakışları herhangi bir sorun işareti için büyük hangarı taradı, kulakları herhangi bir sese karşı tetikteydi. Hangarın en ucundaki gemilerden biri küçük bir yük gemisiydi. Kötü durumda görünüyordu ama istasyonun kaynakları tükendiyse bazı malzemeleri tarayabilirdi.

Diğer gemi eski bir ticaret gemisiydi, küre şeklindeki gövdesini destekleyen çok yönlü ayaklardan biri buruşmuştu ve bir zamanlar onu kaplayan parlak renkli desenler artık solmuş ve yıpranmıştı. Desenlere bakarak bunun bir Korlon gemisi olduğundan şüphelendi. Vedeckyanlar gibi onlar da tüccardı ama her zaman katı bir şekilde çalışmasalar da, bildiği kadarıyla hiçbir zaman canlı ticareti yapmamışlardı.

Ama eğer bir Corlon gemisi burada hoş karşılanmışsa, istasyonun da her zaman yasaların katı kurallarına uymadığından şüpheleniyordu. Devriye veri tabanında yer almasına şaşmamalıydı. Yine de karanlık bir geçmiş, istasyonda pek çok şeyin gizlenebileceği anlamına geliyordu ve umarım bunlardan bazıları işine yarayabilirdi. Keşfetme zamanı.

ONUNCU BÖLÜM

Lauren, rampadan hangarın geniş gölgeli loşluğuna doğru inerlerken Krestar'ın kuyruğunu daha sıkı tuttu. O bir garip boğuk bir ses çıkardı ve ona gergin bir bakış attı.

"Bir sorun mu var?"

Gözleri kısa süreliğine kapandı, sonra başını salladı.

"Hayır, sorun yok. Korkmana gerek yok."

Onun için söylemesi kolaydı. Devasa karanlık alan gözünü korkutuyor, belirsiz ışıktaki gölgeler görüşünün içinde ve dışında dans ediyordu. Terk edilmiş gemilerden birinin uzun, cılız bacakları üzerinde eğri büğrü tünemiş olması da yardımcı olmuyordu. Gövdesine boyanmış gözlere benzeyen şeyle birlikte dev bir örümceği andırıyordu ve ürperdi.

Bu sadece bir makine, dedi kendi kendine, ama yine de ona yaklaştı.

"Nereye gidiyoruz?"

Sesini alçak tuttu ama yine de hafifçe yankılandı, ürpermesine neden olan ürkütücü bir ses.

"Hâlâ hangi kaynakların mevcut olduğunu görelim. Yakınlarda bir tamirci istasyonu olmalı. Oradan başlayacağız."

Hangarın arka duvarındaki girişe doğru yöneldi, gözleri tetikteydi. O da bakışlarını hareket ettirdi, her ne kadar istasyonun ıssız olduğunu söylemiş olsa da, birinin üzerlerine atlayacağından korkuyordu.

Arka kapı, her iki yönde de görüş alanının dışına doğru kıvrılan uzun bir geçide açılıyordu. Yatağın etrafını göremediği gerçeği, çalışan birkaç ışığın burada daha da sönük olduğu gerçeğiyle birleştiğinde, ampuller açılıp kapanan hastalıklı bir sarı tonundaydı ve bu durumu daha da kötüleştiriyordu. Ya hepsi başarısız olursa ve karanlığın içinden bir şey onlara doğru gelirse?

Krestar rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Dikkatli görünüyordu ama duruşu gergin olmaktan ziyade rahattı ve kız bundan rahatlamaya çalıştı. Kısa bir süre tereddüt ettikten sonra onu sola doğru yönlendirdi. Birkaç ışısız koridor istasyonun derinliklerine doğru uzanıyordu ama onu rahatlatmak için onları görmezden geldi. Sessizlik onu uğursuz bir şekilde sıkıştırıyordu ama istasyon tamamen sessiz değildi - makinelerin hafif bir uğultusu ve tuhaf küçük gıcırtilar ve iniltiler vardı. Bazı açılardan bu daha da kötüydü, her ses onun sıçramasına neden oluyordu.

Bir an durakladı, burun delikleri açıldı. Derin bir nefes aldı ve onun dikkatini neyin çektiğini anlamaya çalıştı. Duman ve tozun küflü kokusunun altında başka bir şey vardı. Sert ve metalik bir şey.

Koku ciğerlerine dolduğunda öksürdü, ses geçit boyunca yankılandı.

"Bu koku da ne?"

"Emin değilim. Hedefimize yakın olmalıyız, ancak daha da güçlenirse başka bir yere bakabiliriz."

". "

Kuyruğu kısa bir sarımayla

sıkılaştı. "Benim cesur d'jeri'm."

Kendini pek cesur hissetmese de onun övgüsü içini ısıttı ve yola devam ederken bu sıcaklığa sarıldı. Adam kısa bir mesafe sonra dış duvardaki çift kapının önünde durarak onu rahatlattı. Kapıların yanındaki tabelada çekiçe İngiliz anahtarına benzeyen bir şey vardı. Belki de bazı şeyler evrenseldi.

Kapılar yana kayarken gıcırdadı ama yeterince kolay hareket ettiler. Odanın ötesi karanlıktı ama eşiği geçer geçmez sıra sıra tepe lambaları yandı. Hepsi çalışmıyordu ama yananlar da devasa odayı bembeyaz bir ışıkla aydınlatıyordu. Büyüklüğüne rağmen, karmakarışık malzemeler, yarım kalmış projelerle kaplı çalışma tezgahları ve duvarlardan sarkan ekipmanlar ona bir aşinalık hissi veriyordu.

"Bu bana laboratuvarımı hatırlatıyor," dedi gülümseyerek. "Gerçi ben genelde biraz daha düzenli tutmayı başarıyorum."

"Tüm işyerlerinin aynı olduğundan şüpheleniyorum."

Cılız görünümlü bir el arabası buldu, ancak kontrolleri etkinleştirdiğinde yerden birkaç santim yükseldi ve hızlı ve verimli bir şekilde hareket ederek yakındaki bir tezgahtan eşyalarla yüklemeye başladı. Kadın, adam ağır bir şeye dokunduğunda mutsuzca homurdansa da ona yardım etmek için elinden geleni yaptı ve araba doldukça kendini daha da neşeli buldu. Uzay istasyonunda tam olarak ihtiyacı olan ekipman olmayabilirdi ama bol miktarda malzeme vardı. Ve bu sadece bir odaydı. Bu devasa istasyonda başka hangi hazineler saklıydı?

Atölyenin rahat ve tanıdık ortamından ayrılıp koridora tekrar girdiklerinde keşif düşünceleri yok oldu ve tedirginlik bir anda omurgasından aşağı süzölmeye başladı. Krestar iki elini birden kullanarak

ama yine de ona olabildiğince yakın durdu. Hava yoğunlaştı, o tuhaf metalik koku yeniden arttı.

"Daha önce bu kadar güçlü değildi, değil mi?" diye fısıldadı öksürmemeye çalışarak.

"Hayır, ama gemiye dönmek için devam etmekten başka seçeneğimiz yok."

Arabayı durdurdu, sonra gömleğini çıkardı. Lanet olsun. Dar üniforması ve daha da dar eğitim tişörtü hayal gücüne çok az şey bıraksa da, tamamen çıplak ve ağır kaslı bir göğüsle karşı karşıya kalmakla aynı şey değildi.

"Al," dedi ve ona gömleğini uzattı.

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı, hâlâ adamın ağır göğüslerini ve karnındaki kıvrımlı çıkıntıları kaplayan ince dokuyla dikkati dağılmıştı. Birden merak etti, bu doku her yerde miydi, adamın sikinde bile mi? Bakışları otomatik olarak düştü ve dar pantolonun altında adamın aletinin büküldüğünü gördü.

"D'jeri, lütfen," diye inledi. "Seni güvenli bir şekilde gemiye geri götürmeye odaklanmam gerekiyor."

Ona gömleği tekrar uzattı ve kız şaşkın bir bakış attığında gömleği yüzünün alt kısmına sararak bir maske oluşturdu. Sert metalik kokunun yerini hemen onun yatıştırıcı kokusu aldı.

"Oh, bu çok daha iyi. Teşekkür . Peki ya sen?"

"İyiyim," diye güvence verdi ama güvencesine rağmen ona daha solgun görünüyordu. "Ama oyalanmamalıyız."

Onun vücuduna bakarak dönüşlerini geciktirdiği için utanarak hızla başını salladı.

"Tabii ki. Ben hazırım."

Ona hızlı bir gülümseme verdi ve tekrar yola koyuldular. Adam arabayı daha önce olduğu gibi ustalıklı yönlendiriyordu ama kadın onun giderek solgunlaştığından giderek daha fazla emin oluyordu. Hangarın girişine vardıklarında tam da gömleği kullanması için ısrar etmek üzereydi.

İçeri girer girmez derin bir nefes aldı, renginin bir kısmı geri döndü. Gömleğini aşağı itti ve o da aynı şeyi yaptı. Hâlâ hafif bir koku vardı ama ya burada o kadar güçlü değildi ya da mekânın büyüklüğü nedeniyle dağılmıştı.

"Bu daha iyi," diye iç geçirdi. "Bunun ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Bunu bilmek zor. Belki de istasyon terk edildiğinden beri kontrolsüz büyüyen bir tür bitki örtüsü."

Adam gemiye doğru ilerledi ve kadın da onu takip

etti. "Ama herhangi bir bitki yaşamı görmedik."

"Çok uzağa gitmedik. Ama ben daha küçük bir şey düşünüyordum, belki bir tür spor. Neyse ki kalıcı bir etkisi yok gibi görünüyor."

Zengin yeşil desen tenine geri dönmüştü ve çıplak üst bedenine bir kez daha bakmaktan kendini alamadı, her hareketinde kaslarının dalgalanışını takdirle izledi. *Bakmayı gerçekten bırakmalıyım*, diye düşündü ama böylesine mükemmel, güçlü bir fiziğe hiç bu kadar yakın olmamışken karşı koymak zordu.

Arabanın tıkırtısı dikkatini tekrar etrafına çevirdi ve geminin önünde durduklarını fark etti, Krestar düşünceli bir şekilde iki yanındaki devasa motorlara bakıyordu.

"Motorların dış muhafazalarını sökerek başlayacağım. Sen dinlenmelisin."

"Düşündüğün kadar kırılgan değilim." diye mırıldandı.

"Çok güçlü bir kadın olduğunuzu düşünüyorum ama vücudunuz çocuğunuza destek olmak için çok çalışıyor. Yorulmadın mı?"

Bunu inkâr etmek istedi ama hem sırtı hem de ayakları ağrıyordu.

"Belki biraz. Ama yardım etmek istedim."

"Sizi temin ederim ki yapacak çok şey var," dedi adam kuru sesle ve kadın isteksizce başını salladı.

". Uzanacağım - sadece bir süreliğine."

"Teşekkür ederim, d'jeri."

Kuyruğu elini tutup dudaklarına götürdü ve avucuna nazik bir öpücük kondurdu. Sıcak ağzını teninde hissetmek bile damarlarında bir arzu patlamasına yol açtı. Tabii ki fark etti, siyah, ışıltılı gözleriyle onu incelerken hâlâ elini ağzına götürüyordu. Zaman durmuş gibiydi ama sonra sertleşti ve elini bıraktı.

"Gidip dinlenmelisin."

"Evet." Sesi hırıltılı bir fısıltıyla çıktı ve boğazını temizledi. "Sonra görüşürüz."

Aceleyle kamarasına gitti ama vücudunu saran yumuşaklığa rağmen uyku kolay gelmedi, düşünceleri Krestar tarafından tüketildi. Onunla bir gelecek ihtimali yoktu ama bu bilgi arzusunu azaltmaya yetmedi.

Sonunda uykuya daldı ama gördüğü rüyalar sıcaklıkla ve uyandıktan sonra bile kaybolmayı reddeden tahrik edici bir ihtiyaçla doluydu. Kendini sıcak, yapış yapış ve ağırlı hissetti ve hızlı bir düşün işe yarayabileceğine karar verdi, ancak sıcak su uyarılmışlığını gidermek için çok az şey yaptı. Göğüsleri zonkladı ve ellerini ağrıyan tepelere bastırdı, ortaya çıkan zevk sarsıntısıyla irkildi. Farkındalık aniden omurgasını titretti ve Krestar'ın dış kapıda durduğunu görmek için gözlerini açtı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

K Restar Lauren'ın gemiye girişini izledi ve peşinden gitme dürtüsüyle savaştı.

Onun güvenliğinin benim arzularımdan daha önemli olduğunu kendine hatırlattı. Tamamen işlevsel bir gemi bu güvenliğin önemli bir bileşeniydi, arkadaşını bulmasına yardım etme sözünden bahsetmiyorum bile. İçini çekti ve çalışmaya koyuldu.

Dış motor muhafazaları eğilmişti ve onları kurtarmak oldukça fazla zaman ve çaba gerektirdi. Motorun içi de daha iyi durumda görünmüyordu ama daha yakından incelediğinde ilk başta görüldüğü kadar kötü olmadığına karar verdi. Bir ya da belki iki gün sonra gücün çoğunu geri kazanabilirdi. Güzel bir iş olmayacaktı ama başka bir devriye gemisinin yolunu kesene kadar idare edebilirdi.

Peki ya sonra? Lauren tamamen işlevsel bir geminin güvenliğini ve konforunu mu seçecekti? Arayışını o geminin kaptanına mı emanet edecekti? O kaptan onunla ilgilenecek ve daha önce yaptığı gibi onu rahatlatacak mıydı?

Atalarından kalma bir öfke onu doldururken hırıltısı hangarda yankılandı. Başka hiçbir erkek dışisine onun gibi . Benim değil,

Kendine hatırlattı, ama kelimeler yanlış, yanlış hissettirdi.

Onu kaybedeceği bilgisi aklından çıkmazken, hasarın olabildiğince büyük bir kısmını temizledi ve onarım için ihtiyaç duyacağı parçaları not aldı. Bazıları gemideydi ve atölyeden birkaç tane daha toplamıştı ama en az bir yolculuk daha yapması gerekecekti.

Bu sefer bir maskeyle. Lauren'a hiçbir şey söylememiş olmasına rağmen, tuhaf koku sadece koku alma duyularını yakmakla kalmamış, aynı zamanda gücünü de tükettiğini hissetmişti. Kalıcı bir etkisi olmuş gibi görünmüyordu ama işini şansa bırakmak istemiyordu. Tek umudu, kendisi yolculuğa çıkarken onu kilitli gemide kalmaya ikna edebilmektir.

Bir yorgunluk dalgası onu sardı ve günün sona ermekte olduğunu hatırlattı. Lauren uyandığında acıkmış olacaktı. Motor üzerinde çalışmak için ihtiyaç duyduğu ekipmanı çalıştığı alanın yanına düzenli bir şekilde yerleştirdi ve kalan ekipmanı incelemek üzere gemiye götürmeye karar verdi. Merdivenleri tırmanmadan önce bunları kargo bölümüne yerleştirdi. Salon boştu ve kamaradan ses gelmiyordu, bu yüzden yemek hazırlıklarına başlamadan önce hızlı bir duş almaya karar verdi.

Hijyenik tesisin kapısını yana kaydırđı ve nefes almayı unuttu. Lauren duşun altında duruyordu, altın rengi teni nemle parlıyordu, yemyeşil vücudu yeni bir hayatla şişmişti. Ellerini ağır göğüslerinin altına koymuş, şişmiş, esmer tepelerini nazikçe çekiyordu. Vücudundaki tüm kan o kadar hızlı bir şekilde sikine hücum etti ki başı döndü ve eli kapının çerçevesine çarptı. Belki bir ses çıkardı, belki de kadın onun varlığını hissetti çünkü gözleri kocaman ve karanlık bir şekilde açıldı.

Özür dilemeli. Hayır, gitmeliydi. Ama ikisini de yapmadı, hâlâ olduğu yerde kilitliydi.

Bir süre daha birbirlerine baktılar ve sonra gülümsedi, adamın sikini daha da sertleştiren tatlı, baştan çıkarıcı bir gülümseme idi bu.

"Bana katılmak ister misin? Sırtımı yıkayacak birine ihtiyacım var."

Hayır demesi için bir düzine neden vardı ama kızın gözlerindeki bakışla hepsi buharlaştı. Onu nasıl reddedebilirdi ki?

"Evet."

Botlarını ve silah kemerini çıkardı, ama son bir akıl sağlığıyla, aleti o kadar sertleşmişti ki kumaş hassas şaftına acıyla sürtünmesine rağmen pantolonunu yerinde bıraktı. Adam suyun altına girdiğinde, kadın ona gülümsedi.

"Genelde kıyafetlerin üzerindeyken mi duş alırsın?"

"Onurlu davranmaya çalışıyorum." Nemli havadaki tatlılığı ve duş kabininin dar alanında ona baskı yapan karnının tümsekleri ile neredeyse imkansız bir görev. "Bana ihtiyacın olduğunu mu söylemiştin?"

"Sırtımı yıkar mısın?"

Sırtını ona dönecek şekilde kıpırdandı ve adam bir iniltiyi bastırdı. Granthar'a göre, kız bu taraftan da mükemmeldi - sırtının zarif çizgisi, son iki gecedir sikini eziyet edercesine kucaklayan dolgun poposu. Kuyruğunun olmaması onu kırılgan ve savunmasız gösteriyordu ama bu onun azgın arzusunu dindirmek için hiçbir şey yapmadı.

Parmağını kadının omurgasından aşağıya, o lezzetli dolgun kıçının en tepesine, kuyruğunun olması gereken yere kadar izledi, sonra biraz daha aşağıya, yanaklarının arasındaki savunmasız yarığa daldırdı. Kız titriyordu, uyarılmışlığının kokusu onu sarhoş ediyordu.

"Seni yıkayabilir miyim?"

"Evet," diye fısıldadı, omzunun üzerinden göğsünü sızlatan bir kırılganlık ve arzu karışımıyla ona bakıyordu.

Eli, ona uzattığı temizleyicinin üzerine kapandı ve kokulu sıvıdan bir miktar avuçlarına döktü. Omuzlarına ve sırtına sürerken ellerinin, dokunulduğunda inanılmaz derecede yumuşak ve ipeksi olan ıslak teninde özgürce dolaşmasına izin verdi. Tenlerinin dokusundaki farklılığı inanılmaz derecede erotik buluyordu.

"Çok pürüzsüz," mırıldandı elleri aşağıya inip temizleyiciyi güzel yuvarlak poposuna masaj yaparak yedirirken.

Adam uysal eti sıkıp şekillendirdi ve kadın küçük bir inilti çıkardı, kalçaları adama doğru eğildi. Aleti gerildi, kıkına sürtündü ve kadın tekrar ona doğru bastırdı. Onu durdurması gerektiğini biliyordu. zamandır onun yanında uyumak ne kadar zor olsa da, kollarında çıplak, sıcak ve istekli olması çok daha tehlikeliydi.

Ellerini bırakıp küçük kabinin izin verdiği bir santim kadar geri çekilerek suyun temizleyiciyi yıkamasına izin vermek için kendini zorladı.

"Hepsi tamam," dedi kısık sesle.

Yüzünü ona dönmek için kıpırdandı ve ona meydan okuyan bir bakış attı.

"İşi bitirmeyecek misin?" Adam tereddüt edince, kadın yere baktı ve yanaklarında bir renk belirdi. "Tabii bunu... tatsız bulmuyorsanız. Vücudumun -"

"Çok güzel," diye araya girdi. "Yemyeşil, olgun ve karşı konulmaz."

Hâlâ ona bakmıyordu ama dudaklarının hafifçe kıvrıldığını gördü. Elleri tıpkı onu öptüğü gece gibi göğsünde duruyordu, o an hâlâ hafızasındaydı.

"Ama direniyorsun."

Şüphelerini, onurunu, görevini ifade edecek kelimeleri bulmakta zorlandı, ancak kadın nazikçe

göğsünü okşadı. Kuyruğu hiç tereddüt etmeden onu nazikçe kendine doğru çekti.

"Tenin çok farklı hissettiriyor," diye mırıldandı, hâlâ keşfediyordu. "Her yer böyle mi?"

"Evet." Sonunda sesini bulmayı başardı. "Bundan hoşlanmıyor musun?" "Hiç de değil. Verdiği his hoşuma gidiyor."

"Ben de seninkinin verdiği hissi seviyorum."

Daha fazla direnemeyerek ellerini göğüslerinin üzerinde gezdirdi, öylesine dolgun ve şişmişlerdi ki avuçlarını tamamen dolduruyorlardı. Adam zevkle inledi ve kadın da onun dokunuşuna doğru bastırarak onu yankıladı.

"Tanrım, bu iyi geldi. Bütün gün ağrıyorlardı."

"Peki bu yardımcı oluyor mu?" diye sordu başparmaklarını hassas tepelerde gezdirirken.

"Evet." Dudaklarını yaladı. "Bu sabah yaptığın gibi kuyruğunu kullanabilir misin?"

"Eğer istersen," dedi boğuk bir sesle.

Kuyruğu hevesle ileriye uzandı, bir meme ucunun etrafında dönerken diğeriyle oynadı. Kadın ürperdi ve inledi, başı geriye düşerek fayanslara yaslandı.

"Daha fazla," diye talep etti, kalçaları huzursuzca hareket ediyordu.

Bunun yerine onu duvara doğru kaldırdı, ağzını gergin, esmer bir tepe noktasına sabitleyecek kadar yükseğe. Sözsüz bir çığlık attı, elleri adamın omuzlarını kavrarken adam önce yaladı sonra da baştan çıkarıcı çıkıntıyı emdi. Kadın huzursuzca kıpırdandı ve adamın kuyruğu bacaklarının arasından aşağı kaydı, bir göğüsten diğerine geçerken uyluklarının arasındaki kaygan sıcaklığı aradı, kadın onu teşvik ettikçe daha sert emdi. Kuyruğu ileri geri kayarak, okşadığında tüm vücudunun titremesine neden olan küçük, sertleşmiş bir çıkıntıya odaklandı.

"Lütfen, lütfen, lütfen," diye bağırdı, kollarında kıvranırken, küçük tırnakları derisine batarken, sözcükler zevk hıçkırıklarıyla son buldu.

Kalçaları kasılırken ve tüm vücudu sarsılırken ani bir tatlılık patlaması ağzını doldurdu. Hevesle yutkundü, sonra vücudu sarkıp tamamen gevşerken şişmiş göğsünü şefkatle yaladı. Kuyruğu isteksizce geri çekildi ve onu yavaşça yere indirirken belinin etrafında kıvrıldı.

Hâlâ acı verici bir şekilde ereksiyon halinde olmasına rağmen, kız ona doğru ağır bir şekilde eğilip gözleri hâlâ zevkten sersemlemiş bir şekilde ona gülümsediğinde içini bir memnuniyet kapladı.

"Bu inanılmazdı-"

Geniş bir esneme onun sözlerini böldü ve adam

gülümsedi. "Sevindim, ama sen-"

"Şimdi dinlenmek mi? Biliyorum, ."

Alaycı nota rağmen, sesi zaten uykuyla ağırlaşmıştı. Duştan çıkmasına yardım etti, sonra onu kollarına alıp yatağa taşımadan önce hızlı ve dikkatli bir şekilde kuruladı. Onu yere bıraktığında kolları boynuna dolandı ve uykulu bir gülümseme verdi.

"Teşekkür ."

"Zevkinizi bana emanet ettiğiniz için onur duydum."

Tekrar esnedi.

"Beni uyutmanın en iyi yolunu kesinlikle keşfetmişsin."

Göz kapakları kapandı ve adam başka bir şey söyleyemeden uykuya daldı. Birkaç dakika bekledikten sonra ayağa kalktı ve eğilerek alnına son bir öpücük kondurdu.

Sihhi tesisata dönerek ıslak pantolonunu çıkardı ve sonunda sikinin hiç olmadığı kadar kalın ve sert bir şekilde serbest kalmasına izin verdi. Vebadan beri kendine dokunmak yasaktı, Konsey herhangi bir erkeğin tohumunu boşa harcamasına izin vermek istemiyordu, ama bir iniltiyle ağrıyan sikini kavramaktan kendini alamadı. Zevk içinde sarsıldı ve tekrar yaptı. Ve tekrar. Ama Lauren'ın aldığı zevkin anısına odaklanana kadar rahatlamayı başaramadı.

Ama sonunda siki biraz gevşemiş olsa da, doruk noktası onu tatmin olmamış ve daha fazlası için ağrıyor bıraktı.

Arkadaşı için.

Lauren için.

Cire toplumunun her ilkesi onun eşi olmasının imkânsız olduğunu savunuyordu ama bedeni - ve kalbi - aynı fikirde değildi. Temizlenip yeni üniformasını giyerken, duyduğu söylentileri hatırlamaya çalıştı ama ayrıntılar aklına gelmedi. O sırada umutsuzluktan, başarısızlığının bilgisinden öylesine bunalmıştı ki tek düşüncesi kaçmak olmuştu. O zamandan beri ne Ciresia'yla ne de başka bir Cire'le temas kurmuştu.

Trevelor.

Lauren'ın tekrar uyanıp yemeğe ihtiyaç duyması ihtimaline karşı çorba hazırlarken aklına gezegenin adı geldi. Nasıl olduğunu hatırlayamasa da bunun söylentilerle bağlantılı olduğundan emindi. *Seren*'i tekrar çalışır hale getirebileceğinden emin olsa da, tam bir revizyona ihtiyacı olacaktı. Traveler bunu yaptırmak için en uygun yer gibi görünüyordu.

Kararını vermişti, doğumla ilgili çalışmasına geri döndü ama kelimeler yatağındaki kadının sıcak, yumuşak gerçekliğinden çok daha az ilgi çekiciydi. Okuduğu belgeyi bitirdikten sonra kadının yanına gitti. Yatağa uzanır uzanmaz kadın ona döndü ve adam onu kendine çekti.

yaklaştı, karanlığa gülümserken onun tatlı kokusunu içine çekti.
İmkânsız ya da değil, hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Lauren gülümseyerek uyandı ve önceki akşamı hatırladıkça gevşekçe gerindi. Hâlâ geceyi geçirdiğine inanamıyordu. Krestar'ı duşta kendisine katılması için davet etmeye cesaret ama utanmasına değmişti. Onun elleri, ağzı ve kuyruğu - o harika, eşsiz kuyruk - arasında hayatında hiç olmadığı kadar sert bir şekilde doruğa ulaşmıştı.

İçimde olsaydı daha mı iyi olurdu?

Bu düşünce vücudunda hoş bir uyarılma dalgası yarattı. Ama bu düzeyde bir yakınlığa hazır mıydı? *Evet*, diye karar verdi. Sadece hazır değil, aynı zamanda istekliydi.

Sonu gelmeyecek olsa da, daha pratik tarafı merak ediyordu.

Eninde sonunda ayrılacaklarını hatırlamak kalbini sızlattı ama bu kararını değiştirmede ve bu düşünceyi çabucak bir kenara itti. Gemi henüz faaliyete bile geçmemişken nihai ayrılık konusunda endişelenmenin bir anlamı yoktu. Ve hâlâ Felicity'yi bulmaları gerekiyordu. Yataktan kalkıp giyinirken bu hatırlatma kaşlarını çatmasına neden oldu.

Bebek onun hareketlerine karşılık verdi, minik bir ayak kaburgalarını dürttü.

"Yakında," diye fısıldadı elini karnının üzerine koyarak.

Eğer bebek Dünya'ya dönmeden önce doğarsa, Krestar kızıyla tanışabilecekti. Bu koşullar altında doğum yapma süreci oldukça sinir bozucu olsa da, bu düşünce onu memnun etti. Salona doğru ilerlerken düşünceli bir şekilde karnını okşamaya devam etti.

Krestar mutfağın yanında durmuş, kaşlarını çatıyordu.

"Günaydın," diye seslendi, adamın omuzları gerildiğinde kalbi sıkıştı. "Bir sorun mu var?"

Oh, Tanrım. Yaptıklarından pişman mıydı? O da onun kadar zevkin içinde kaybolmuş gibi görünüyordu ama belki de yanıliyordu. Onu rahatlatmak için başını salladı ve onun yanına geldi, kuyruğu onu daha yakına çekti.

"Hayır, d'jeri. Yani - herhangi bir pişmanlığınız var mı?"

"Dün gece hakkında mı? Hiçbir şey. Hiç bu kadar harika bir şey yaşamamıştım."

Yüzü daha da yumuşadı. "Ben de öyle."

"Orgazm olmadığın halde mi?"

Ve ona doğru bastırılan ereksiyon dün gece olduğu kadar sertti.

"Evet. Sana zevk vermek daha önemli."

İfadesinde onu endişelendiren bir şey vardı, ama bunu araştıramadan midesi guruldadı. Akşam yemeğini yemeden önce uyuyakalmıştı ve aniden açlıktan ölüyordu.

"Özür dilerim. Sanırım acıktım." Suçluluk duygusu yüzüne vurdu.

"Dün gece seni uyandırıp yemek yemen için ısrar etmeliydim."

"Yapmadığına sevindim," dedi kararlılıkla. "Harika bir uyku çektim. Ama artık beni besleyebilirsin," diye umutla ekledi ve adam gülümseyecek kadar rahatladı.

"Elbette. Çorba mı yoksa sıcak tahıl yemeği mi tercih edersiniz?" "Çorba için çok erken."

". Ben hazırlarken lütfen oturun."

Onun mutfağın içinde rahatça hareket etmesini izleyerek ona uydu.

"Bana bunu nasıl yapacağımı öğretmelisin. Bütün yemeklerimizi sen yapmak zorunda kalmamalısın."

"Benim için sakıncası yok. Bir Cire erkeği için dışisine bakmak bir onurdur." Dışisi mi?

Kelimeler aralarında havada asılı kaldı ve arkasını dönmemesine rağmen omuzları tekrar gerildi. Bunu söylediğine pişman mıydı? Yoksa onun bunu inkâr etmesini mi bekliyordu?

Bunu inkar etmek istemiyorum. Bu fikri olması gerekenden çok daha fazla sevmişti, onlar için bir gelecek olmadığını biliyordu.

"Önemsemek karşılıklı olmalı," dedi, zımnen onun iddiasını görmezden gelerek ve sesini hafif tutmak için elinden geleni yaparak.

"Belki de." Ses tonu aynı derecede rahattı ama omuzları gevşemişti.

Kendi kâsesinin yanı sıra onun kâsesini de getirdi ve kızın yemeği hevesle yemesini onaylayarak izledi. Midesi mutlu, ona gülümsedi.

"Bugün için planın nedir? Yardım edebileceğimi söylemiştin."

"Dinlenmek istemediğinden eminsen dinlenebilirsin."

Kadın ona gözlerini devirdi.

"Bir insan ancak bu kadar dinlenebilir. Tabii bana tekrar yardım planlamıyorsan?"

Üniformasının altında şaftı esnerken ürperdi. "Beni kışkırtma, d'jeri. İş önce gelmeli." Önce mi? Bu, zevkin daha sonra geleceği anlamına mı geliyordu?

"Madem ısrar ediyorsun." Hafif, alaycı bir parmağı adamın göğsünde gezdirdikten sonra önceki konuya döndü. "Motorları tamir etmenin önemli olduğunu biliyorum ama acaba sensörler üzerinde de biraz zaman geçirebilir miyiz?"

"Arkadaşınızın kapsülünü aramak için mi? Ne yazık ki istasyonun gövdesi, çalışıyor olsalar bile onları etkisiz hale getirecektir."

Argümanı mantıklıydı ve kadın isteksizce başını salladı.

Kısa bir tereddütten sonra, "Bir alternatif daha var," dedi. "İstasyon sensörlerle de donatılmış olmalı. Hâlâ aktif olmaları mümkün."

"Gidip bakabilir miyiz?"

Bu sefer daha da uzun bir tereddüt.

"Bu hızlı bir yolculuk olmayacaktır," dedi sonunda. "Bu tür sistemler genellikle istasyonun derinliklerinde bulunur ve tüm ulaşım sistemlerinin hâlâ çalışıyor olması pek olası değil. Ve dün olanlardan sonra, bu yolculuğu bir maske içinde yapmam gerekecek."

"Ben de maske takabilirim," diye hevesle önerdi ama o başını salladı.

"Gemide kalmanız sizin için daha güvenli olacaktır."

Tartışmak istedi ama adam muhtemelen haklıydı. Bu da o yokken gemide yalnız kalacağı anlamına geliyordu. Ya ona bir şey olursa? Bu düşünce göğsünü tam anlamıyla ağrıttı ve

elini kalbine bastırduğında ona endişeli bir bakış attı.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır." Sesi biraz titriyordu ama gülümsemeyi başardı. "Belki de uzaya dönene kadar beklemek daha iyi olur."

"Bu durumda işe koyulmalıyız."

Sabahın geri kalanını çalışarak geçirdiler. Adam hasarlı parçaları çıkarırken kadın her bir bölümü temizledi, sonra da yerine yenilerini tak yardım etti. İkisi birlikte çalışarak iyi bir ilerleme kaydettiler. Memnun olması gerekirdi ama sabah ilerledikçe kendini giderek daha huzursuz hissetti. Hangarın kenarlarındaki gölgeler gibi kıvranıyor ve bükülüyor gibiydi ve dün duydukları sesler daha yüksek ve daha sık geliyordu.

Ona yaklaştıkça yaklaşıyor, sık sık omzunun üzerinden gergin bakışlar fırlatıyordu. Sadece ürkmüş müydü yoksa gölgelerin arasında gizlenen gerçek bir tehlike mi vardı bilemiyordu. Sonra hangarın uzak ucunda karanlık bir şekil belirmeye başladı, onu bir diğeri, sonra bir diğeri izledi.

"Krestar," diye fısıldadı ama Krestar çoktan o yöne dönmüştü, figürler yaklaşırken eli silahındaydı.

İkisi hayalindeki hayaletleri andırıyordu; tenleri ve saçları soluk, neredeyse yarı saydamdı, gözleri ise ürkütücü bir mavi parıltıya sahipti. Üçüncüsü çok farklıydı. Diğer ikisinden bir baş daha büyüktü ve hem cüsse hem de kas yapısı olarak neredeyse Krestar'a benziyordu. Kendini aynı kontrollü enerjiyle, aynı askeri duruşla taşıyordu.

Benzerlikler burada sona eriyordu. Tepesinde titreyen ışıkları yansıtan koyu mor pulları vardı ve gözleri gümüş rengindeydi, dikey, kedi benzeri göz bebekleri vardı. Yüzü köşeli ve uzundu, ağzını parıldayan beyaz dişler çevreliyordu ve bir dizi küçük

Ön kollarından ve bacaklarının alt kısmından keskin sivri uçlar uzanıyordu. Krestar'ın düzgün, koyu renkli üniformasının aksine, silahlarla dolu deri bir koşum takımı ve canlı renklere sahip bol diz boyu bir pantolon giyerek gösterişli bir şekilde giyinmişti.

Uzayda *korsan* olup olmadığını bile bilmemesine rağmen, onun *bir* korsan *olduğuna* hemen karar verdi. Adam kısa bir mesafe ötede durup bembeyaz, çok keskin dişlerini göstererek sırıttığında inancı daha da güçlendi.

"İstasyonuma izinsiz giriyorsun, Cire. Bedelini ödemeye hazır mısın?"

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

K Restar, Corlonian konuşurken Lauren'i nazikçe arkasına itti ve gözlerini ondan ayırmadan kuyruğunu koruyucu bir şekilde Lauren'in etrafına sardı.

diğer erkeğe sabitledi. Krestar, Corlonlu konuşurken Lauren'ı yavaşça arkasından itti ve gözlerini diğer erkeğe sabitledi. Ona eşlik eden iki Eloralı onu endişelendirmiyordu. Onlar nazik, barışçıl insanlardı ve askeri güçlerinden ziyade sanatsal yetenekleriyle tanınıyorlardı, yine de üçü tuhaf bir kombinasyon oluşturunuyordu.

"Bu istasyonun son sahibi yirmi yıldan fazla bir süre önce öldü," dedi sakince.

Corlonian tekrar sıırttı ve omuz silkti.

"Öldürdüğün şey sende kalır."

"Katılmadığım bir felsefe, ama her halükarda Kızıl Ölüm tarafından öldürüldü."

"Ah, ama Kızıl Ölüm beni öldürmedi." Corlonian'ın gözleri düşünceli bir şekilde Krestar'ın gemisine ve motorların önünde yerde duran parça ve ekipmanlara kaydı. "Devriye neden benim istasyonumla ilgileniyor?"

Benim kelimesindeki hafif ama hissedilir vurguyu görmezden gelerek başını salladı.

"Devriye gelmedi. Buraya resmi bir iş için gelmedim. Gemim asteroit kuşağında bazı zorluklarla karşılaştı ve ben de buraya onarım yapmaya geldim."

"Ne kadar dikkatsizsin. Devriye komutanlarının daha iyi uçucu olmaları gerektiğini sanıyordum."

Corlonlu'nun rütbesini tanımış olması onu şaşırtmış olsa da alaycı tavrı görmezden geldi. Diğer erkeğin geçmişte Devriye ile çok fazla teması olmuş muydu?

"Belki, ama gördüğünüz gibi başarılı olamadım."

"Hmm. Bu başarısızlığın kolunuzun etrafını gözetleyen küçük güzel kadınla bir ilgisi var mı?"

Corlonian'ın sesi şehvetten çok spekülâtifti ama Krestar gerildi.

"O seni ilgilendirmez."

Sesi sert bir hırıltı olarak çıktı ve Lauren yatıştırıcı bir şekilde kuyruğunu okşadı. Bu koşullar altında bile, Lauren'ın dokunuşu vücudunda kaçınılmaz bir etki yarattı ama dişlerini sıktı ve bunu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

"Anlıyorum. kadarıyla

eşiniz?" "Evet," dedi hemen.

Kendi kendine bunun Corlonian'ın onun koruması altında olduğunu bildiğinden emin olmak için olduğunu söyledi, ama sözlerindeki gerçeğin çınlamasını duyabiliyordu. Lauren'ın nefesinin kesildiğini duydu ama sonra kuyruğunu sıktı. Bu bir protesto gibi gelmedi.

Corlonian sırtarak, "Yazık," dedi.

İtiraz etmemesi Krestar'ı şaşırtmıştı. Cire'lerin kendi türlerinden eşler edinme ihtiyacının daha yaygın olarak bilindiğini sanıyordu.

"Buraya sorun çıkarmaya gelmedim. Sadece onarımlarımı yapıp ayrılmak istiyorum."

Corlonian'ın gözleri kısıldı ve bakışları tekrar Krestar'ın gemisine kaydı.

"Ne kadar süreceğini

düşünüyorsun?" "Bir gün daha, belki

iki gün."

Corlonian sıırttı,

"İyimser bir Cire - bunu sevdim. Görünüşe göre istasyonumda biraz zaman geçireceksiniz, belki de tanışma faslına geçmeliyiz. Ben Kaptan Zythrak."

"Ben Komutan Krestar var'Arenchar." Tereddüt etti, sonra kaçınılmaz olana boyun eğdi ve Lauren'ı arkasından çekip çıkardı. "Ve bu da eşim Lauren."

söylediğinde kulağa daha iyi geliyordu.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Lauren."

Zythrak ona gösterişli bir selam verdi ve Krestar'ın kızgınlığına rağmen diğer erkeğe gülümsedi.

"Ben de memnun oldum."

Onu kendi tarafına doğru çekerken hırlamayı zorlukla aştı. "Arkadaşların kim?" diye ekledi.

"Bunlar Miska ve Milka. Çift olarak bağlandılar."

Her iki Eloran da hafif ve zarif hareketlerle selam verdi.

"İkinizle de tanıştığıma memnun oldum."

O da ifte gülümsedi ama adam bunu çok daha az sinir bozucu buldu. "Ve siz, Bayan Lauren, Komutan var'Arenchar."

İkili hep bir ağızdan konuştu, sesleri alçak ve melodikti ama senkronize konuşma belli belirsiz, sinir bozucu bir yankı yaratıyordu.

"Sadece Lauren yeterli." Tereddüt etti, sonra ekledi, "Ve eşim Krestar demeyi tercih ediyor."

Kadının iddiasını kabul etmesinden duyduğu tatmin onu tekrar doldurdu ve vücudundaki gerginlik biraz daha azaldı.

"Pekâla." Zythrak gülümsedi. "Misafirperver düşünmenizi istemem ama mümkün olduğunca çabuk onarımlarınıza dönmenizi öneririm. Bazı konuklarım... bir devriye gemisinin varlığından rahatsız olabilirler."

Korlonlu ona meydan okuyan bir bakış attı ve o da dile getirilmeyen soruyu anladı.

"Oyalanmaya niyetimiz yok. Arama yapmaya başlamamız gerekiyor." Lauren'in sabahki önerisini hatırlayarak, "alışan uzun menzilli sensrleriniz var mı?" diye ekledi.

"Hayır. Aslında onları kasıtlı olarak devre dışı bıraktık."

Bu onu pek de şaşırtmamıştı. Bazı gemiler sensör taraması yapabiliyordu ve Zythrak açıkça radarın altında kalmak istiyordu. Nedenini tahmin bile edebilirdi ama şu anda onu ilgilendiren bu değildi.

"Anlıyorum."

Miska ve Milka başlarını birleştirdiler - kelimenin tam anlamıyla alınları birbirine değiyordu - ve sonra her ikisi de eğildi.

"İkiniz akşam yemeği için bize katılmak ister misiniz?"

"İstasyondaki havayı pek sağlıklı bulmadık," dedi suratsızca, ama onu şaşırtan bir şekilde kıkırdadılar.

Zythrak da sırtarak başını salladı.

"Bu, istenmeyen ziyaretçileri caydırmak için kullandıkları küçük tekniklerden biri. Kalıcı bir zarara neden olmaz. Bizimle kaldığınız sürece diğerleriyle karşılaşmanıza gerek kalmayacak."

Eloranların teklifini kabul etmek isteyip istemediğini merak ederek Lauren'a baktı ama o yavaşça başını salladı.

"Teklifiniz için çok teşekkür ederiz, ancak arkadaşımı arayabilmemiz için gemiyi tekrar çalışır hale getirmek konusunda endişeliyim."

Lanet olsun. Kadının başka bir insanın varlığından bahsetmemiş olmasını diledi. Zythrak'ın gözleri kısıldı ama yorum yapmadı. Krestar sadece Korlonluların canlı varlıklarla ilgilenmediğine dair bilgisinin doğru olmasını umabilirdi.

Eloralılar, "Fikrinizi değiştirirseniz, hoş karşılanacaksınız," dediler.

"Teşekkür ederim." İki küçük erkeğe gülümsedi. "Belki her şey yeniden yoluna girdiğinde kabul etmek için zamanımız olur."

"O halde sizi işinizle baş başa bırakalım." Zythrak gösterişli bir selam daha verdi. "Ek malzemeye ihtiyacınız olursa, monitörlerden birine işaret verin."

"Monitörler mi?"

Bunu daha önce fark etmemiş olması onu rahatsız etmişti ve Corlonlu sırtarak onun rahatsızlığını açıkça anladı.

"İyi gizlenmiş durumdalar, ancak burada olur ve yardım için işaret verirseniz birileri gelecektir."

"Teşekkür ."

Minnettarlık girişiminin tam olarak başarılı olmadığından şüphelendi ama Zythrak sadece başını salladı. İki Eloralı selam verdikten sonra üçü de uzaklaştı ve hangarın uzak ucundaki gölgelerin içinde kayboldular, her ne kadar orada bir kapı olmadığından emin olsa da.

"Bu... ilginçti."

Lauren da onların gidişini izliyordu.

"Endişelenmemize gerek var mı?"

"Öyle olduğuna inanmıyorum," dedi dürüstçe. "Eğer Eloranlar buraya sığınmışlarsa, dikkat çekecek bir şey yapacaklarına inanmakta zorlanıyorum."

"Zythrak ilgi çekmek isteyen bir tipe benziyor."

Ses tonu, bu yorumun adamın sahiplenme içgüdülerini uyandırmamasını sağlayacak kadar eğlendiriciydi.

"Kişisel ilgi, belki, ama profesyonel ilgi değil." "Profesyonel mi?"

"Korlonlular tüccardır ama insanlarla iş yapmazlar," diye ekledi hemen, kızın yüzü solunca. "Ancak anlaşmaları tamamen yasal olmayabilir."

"Demek haklıymışım. Onun bir korsana benzediğini düşünmüştüm."

Güldü ama sonra ona baktı, kuyruğunu nazikçe okşarken bile gülümsemesi soluyordu.

"Sanırım konuşmamız gerek."

Hem özlemini çektiği hem de korktuğu bir tartışmaydı ama dikkate alması gereken başka faktörler de vardı.

"Katılıyorum, d'jeri, ama bu geceye kadar beklemek en iyisi olabilir. Bugün mümkün olduğunca çok şey başarmak istiyorum."

". Bu geceye kadar."

Kuyruğunu bir kez daha nazikçe sıktı. Aletine kan hücum ederken dişlerini sıktı, sonra kendini motorlara dönmeye ve işe koyulmaya zorladı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lauren salonda gergin bir şekilde dolaşıyor, Krestar'ın işini bitirip kendisine katılmasını bekliyordu. Günün büyük bölümünde ona yardım etmişti.

Öğleden sonra ama sırtının yine rahatsız olduğunu fark etmiş ve onu dinlenmeye göndermişti. Bu sefer uyuyamayacak kadar gergindi ve sonunda pes edip onu beklemek için salona gitti. İki kez neredeyse onun gelip gelmediğini görmek için rampaya gidecekti ama geminin tamir edilmesini en az onun kadar istiyordu.

Sırtı tekrar ağrımaya başladı ve tekrar uzanıp uzanmamayı düşünerek iç çekti. O karar veremedi, adam ona katılmaya geldi. Yorgun görünüyordu, yüzü okunamaz bir maske içinde sabitlenmişti ve kuyruğu seğiriyordu.

"Duş almamın bir sakıncası var mı?" diye kibarca sordu.

"Tabii ki hayır. Yemeğe başlardım ama..." Çaresizce mutfığa doğru el salladı.

"Bunun bir önemi yok. Yaptığım çorbayı tekrar ısıtabilirim. Birazdan döneceğim."

Öyle yaptı. Gömleğini giymemişti ve göğsünde hâlâ nemli bir parlaklık vardı. Bol bir uyku pantolonu giymişti, sikinin dış hatları

İnce kumaşın altından açıkça görülebiliyordu. Kız ona baktığında şaftı kıpırdadı ve vücudunu bir sıcaklık dalgası kaplasa da hızla gözlerini kaçırdı. Meme uçları neredeyse acı verici bir şekilde karıncalandı ve bir gün önce yaptığı gibi ellerini onlara bastırmak istedi. Ağrıyı bu kadar hoş bir şekilde dindirmeden önce. Belki de...

Hayır. Önce konuş.

"Bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu, mutfığa doğru ilerleyerek. "Hayır. Gel ve benimle otur."

Yeterince istekli bir şekilde ona katıldı ama yüzü hâlâ sert bir maske içindeydi. En azından kuyruğu her zamanki gibi beline ve minnettar bir okşamayla onu okşadı. Yüz ifadesinden okuyamadığı bir şey geçti ama hiçbir şey söylemedi. Cesaretini topladı.

"Bana eşim dedin. Bu ne anlama geliyor?"

"Eğer iki kişi eşse, aralarında kalıcı bir bağ vardır," dedi yavaşça.

Ona bakmadı. Onun yerine elini tuttu ve parmaklarıyla oynadı. Bu erotik bir hareket olmamalıydı ama yine de kadının omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

"Sence böyle bir bağ var mı?"

İmkânsız gibi görünse de sanki doğruymuş gibi hissediyordu. Ama hâlâ ona bakmıyordu.

"Sanki doğruymuş gibi geliyor," dedi, onun düşüncelerini yankılayarak. "Ama öyle olamayacağını biliyorum."

İçine bir acı saplandı ve elini çekmeye çalıştı, ama adam elini tutmaya devam etti, nazik ama kaçınılmaz bir şekilde kavramıştı. İşkence görmüş siyah gözler sonunda ona baktı.

"Yanlış anlama, d'jeri. Seninle birlikte olmak beni hiç düşünmediğim kadar mutlu etti. Bunun doğru olmasını tüm kalbimle diliyorum ama bir Cire erkeği sadece bir Cire dişisiyle gerçekten çiftleşebilir."

"Anlamıyorum. Eğer... beni önemsiyorsan, seni mutlu ediyorsam, eksik olan ne?" ona ne söylediğini hatırlamaya çalıştı - tatminle ilgili bir şey. "Yani benimle seks yapmanın seni mutlu etmeyeceğini mi söylüyorsun?"

İnledi, siki ince ipeğe baskı yapıyordu.

"Beni daha mutlu edecek bir şey hayal edemiyorum ama fiziksel olarak tam bir doruk noktası olmazdı."

Belirsizliği karşısında sabırsızlanarak uzandı ve elini onun etrafına sardı - ya da en azından kavrayabildiği kadarına. Kahretsin, adam büyüktü ve ipeğin içinden bile derisinin geri kalanını kaplayan aynı küçük çıkıntıları hissedebiliyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye tersledi.

İnledi ve eli onun elini kapadı ama çekmeye çalışmadı.

"Senin içinde düğümlenmezdim. Tohumum verimli olmazdı."

"Krestar, fark etmediysen söyleyeyim, ben zaten hamileyim. Bunun gerçekten önemli olduğunu sanmıyorum. Sadece birlikte olmanın tadını çıkaramaz mıyız?"

Adam cevap vermedi, kızın karnındaki kocaman tümseğe bakıyordu ama eli kızın elini aletinin üzerinde aşağı yukarı gezdirmeye başladı. Hâlâ adamın ona söylemediği bir şeyler olduğu izlenimine kapılıyordu ama umursamadığına karar verdi. Belki ihtiyaçları olan şey konuşmak değildi.

Kadın elini kaldırdığında adam boğuk bir itirazda bulundu ama onu durdurmaya çalışmadı. Fazla ileri gitmedi, sadece bel kemerine kadar gitti, bezi aşağı çekti ve sikiinin serbest kalmasına izin verdi. Aman Tanrım. Daha önce karşılaştığı tüm insanlardan daha geniş, daha kalın ve daha uzundu. Aleti daha geniş, daha düz bir kafaya ve bir yerine üç dar yarığa sahipti. Kalın bir halka, başın hemen altındaki çevreliyordu ve tabanda bir tane daha vardı ve her şey bu lezzetli küçük yumrularla kaplıydı.

Elini onun olabildiğince büyük bir kısmına doladı ve hafifçe okşadı. İnledi ve kafasında üç küçük altın damla belirdi. Parmağıyla bir tanesini uzaklaştırdı ve sonra diline dokundurdu. Ağzını bir lezzet patlaması kapladı ve eli refleks olarak sıkılarak adamın sikindeki değerli sıvıyı daha fazla sıktı. Eğilmeye başladı ama adam boğuk bir itirazda bulundu.

"Yapamazsın. Bu yasak."

"Neden? Hoşuna gitmedi mi?"

Ürperdi. "Evet. Söyleyebileceğimden çok daha fazlası, ama-"

Daha aşağı eğilmeye çalıştı ama karnının büyüklüğü bunu zorlaştırdı. İnledi ve sonra onu kucağına kaldırdı, dizleri uyluklarının her iki yanında duruyordu ve horozu doğrudan şişmiş kıvrımlarına dayanacak şekilde geriye eğildi. Bu kez inledi ve parmakları meme ucunu hafifçe çektiirmeden önce memnun bir gülümseme verdi. Bu nazik dokunuş bile kadının sırtını zevkle kavislendirdi.

"Daha fazla," diye talep etti ve o da itaat etti.

Hinzır bir gülümsemeye, başparmağı ve parmağı arasında meme ucunu yakaladı ve kız inleyip ona karşı kıvranana kadar yavaşça baskı uyguladı.

"Krestar. Tanrım, evet!"

Göğüsleri karıncalanırken ve her bir meme ucunda küçük inci gibi bir damla boncuklanırken onun omuzlarını kavradı. Memnun bir hırıltı çıkardı ve öne eğildi, onu tekrar emmeden önce damlaları yalayarak uzaklaştırdı, baskıyı artırırken önce diliyle sonra dişleriyle alay etti. Şimdi kıvranıyordu, umutsuzca kaygan kıvrımlarını onun horozuna sürüyordu.

"Lütfen," diye yalvardı. "Sana ihtiyacım var."

Başını kaldırdı, siyah gözleri parlıyordu.

"Emin misin?"

"Evet, lanet

olsun."

Tekrar homurdandı ve onu sikinin üzerine kaldırdı, geniş başı hafifçe girişine doğru itti.

"Çok küçüksün."

"O kadar da küçük

değil."

Kendini aşağıya doğru itmeye çalıştı ama adam onu

yerinde tuttu. "Benim için hazır olmalısın."

Sesi sert, yüzü gergindi, kuyruğu kızın klitorisini bulup hafifçe dolandırırken.

", !" diye nefesini tuttu ama adam onu kızdırmaya devam

etti. "Emin olmalıyım."

Ağzı tekrar meme uçlarını buldu, kuyruğu klitorisinin etrafında sıkılırken bu sefer daha sert emdi. Doruk noktası üzerine çöktü, zevk dalgaları onu süpürürken tüm vücudu titriyordu. Ama bu muhteşem his sadece iştahını kabartıyor gibiydi ve daha fazlasını aramak için ona karşı kıvrandı.

"Sana içimde ihtiyacım var."

"Evet," diye homurdandı ve sonunda, sonunda onu horozunun üzerine indirmeye başladı.

Kadının vücudu bir an direndi ve sonra adamın başı inanılmaz genişlikte içeri girdi ve ikisi de inledi.

"Çok sıcak, çok sıkı."

Onu dikkatlice indirirken elleri kalçalarına gömüldü, başının altındaki kalın bant hassas etini çekiştiriyordu. Tüm vücudu titredi, vücudu uyum sağlamak için savaşıırken duyular onu ezdi.

"Daha fazla," diye nefesi kesildi konuşabilir hale gelir gelmez. "Bana daha fazlasını ver."

Düzensiz bir inilti çıkardı ve sonra itti, aleti tek bir şiddetli hareketle eve doğru kayd, tabandaki kalın bant yerine oturdu, o kadar doluydu ki zorlukla nefes alabiliyordu.

Siyah gözler ona doğru parıldadı, bakışları kalan nefesini de çaldı.

"Sen mükemmelsin, d'jeri'm."

Kalçaları sarsıldı, bir ısı fışkırması onu nefessiz bıraktı, ama hareket etmeye başladığında yolu kolaylaştırdı, adı dudaklarında bir dua gibi. Aynı zamanda kuyruğu klitorisini okşarken ilk tatlı şoku hissetti. Ürperdi, beklenmedik zevk kombinasyonu o kadar yoğunlu ki vücudu gevşedi ve onu sert uzunluğuna daha da yakından bastırdı. Adam onaylayarak homurdandı, kuyruğu onu okşarken, içinde sadece başı kalana kadar onu yavaşça kaldırdı ve sonra daha da yavaşça tekrar indirdi.

"Benim kadınıım."

Onu sikinin üzerine indirirken bu sözleri defalarca tekrarlardı ve kızın arzusu inleyene, ona karşı zorlanana, ulaşamayacağı bir zevki arayana kadar arttı. Kuyruğu tekrar klitorisini buldu ve sonra boşalıyordu, dünya zevk içinde eriyordu, o kadar yoğun ki görüşü karardı. Vücudu adamın sikinin etrafında sıkılaştı, dibinde giderek büyüyen bir şişkinlik vardı.

"Daha fazla," diye yalvardı. "Lütfen."

Adam itaat etti, vücudu gerilirken kadının içine daha da derinden girdi ve sonra şaftının tabanı tekrar genişledi, boşalırken onu yerine kilitledi, sıcaklığı onu doldurdu. Her sıcak nabız, içinden geçen başka bir spazmı gönderdi, ikisi birlikte görünüşte sonsuz bir orgazmda kilitlendiler, ta ki kadın ona karşı çökene kadar, tamamen tükendi. Göz kapakları titreyerek açıldı ve ona gülümsedi.

Sersemlemiş görünüyordu, gözleri şok ve zevkle açılmıştı.

"Bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim." Sanki onun gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi hafifçe yanağına dokundu. "Eşim."

"Ve ben Cire bile değilim," diye alay etti, tekrar ona yaslanırken gözleri ağırlaştı.

Hâlâ içindeydi ve hayatında hiç kimseye bu kadar yakın hissetmemişti. Yakın, güvenli ve mutlu. Bebek aralarında hareket etti ve uykuya dalarken gülümsedi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

K Restar Lauren'ı kollarının arasına almış, düğümün onları birbirine kenetlemiş olmasının şokunu hâlâ üzerinden atamamıştı. Ona olan ihtiyacına karşı koyamamıştı.

Ama birlikte oldukları her saniyeden zevk alacağından hiç şüphesi olmamasına rağmen, tam anlamıyla tatmin olamayacağını varsaymıştı. Yanılmıştı.

Kendini hiç bu kadar doygun, tatmin olmuş, mutlu ve dehşete düşmüş hissetmemişti. Sahip olmayı hiç düşünmediği eşini bulmuştu ama onu elinde tutabilecek miydi? Ondan kendisiyle kalmasını, dünyasını terk etmesini isteyebilir miydi?

Bu düşünce aklından çıkmıyordu ama onu bir kenara itmek ve anın tadını çıkarmak için elinden geleni yaptı. Düğüm nihayet çözüldüğünde, yavaşça çekip kurtuldu ve onu kulübeye geri taşıdı. Eğer bunun tadını bir daha asla çıkaramayacaksa, şu anın her anının tadını çıkarmaya niyetliydi. Onu dikkatlice yere yatırdı, sonra da onu temizlemek için bir bez almak üzere sıhhi tesisata koştu ve sahip olduklarının izlerini vücudundan nazikçe temizledi.

Adamın eğlenmesine rağmen, kız kaybettiği için yumuşak, hoşnutsuz bir ses çıkardı ve sonra adam bezi atmak için gittiğinde tekrar ses çıkardı. Adam geri döndü ve onu hemen kollarının arasına aldı.

"Uyumalısın," diye mırıldandı.

"Uykum yok." Esnedi, sonra güldü. "Şey, belki biraz. Ama aynı zamanda açım."

Onu beslemeyi nasıl unutmuş olabilir? Kendi düşüncesizliği karşısında dehşete düşerek onu tekrar kucağına almaya başladı. Kız güldü ve onu şakacı bir şekilde itti.

"Kes şunu. Hâlâ yürüyebilirim. Sıhhi tesisata bir uğrayacağım ve sonra seninle salonda buluşacağım."

Bir an daha tereddüt etti, aniden onu terk etmek istemedi ve kuyruğunu güven verici bir şekilde sıktı.

"Ben iyiyim, iyiden de iyiyim. Endişelenmeyi bırak." "Evet, d'jeri."

Kelimeler sıkılmış dişlerinin arasından çıktı. Onu kulübeye taşıdığında tamamen bitkin düştüğünü düşünmüştü ama kuyruğuna dokunan o küçük, yumuşak parmakların bir dokunuşuyla anında dikleşmişti.

"Sorun nedir?"

Ona doğru eğildi, bunu yaparken yanlışlıkla kuyruğunu çekti ve adam inlemekten kendini alamadı. Gözleri genişledi, farkına varması yüzüne yayıldı.

"Bu cinsel bir , değil mi?"

Parmaklarını kuyruğu boyunca, daha önce sikini okşadığı gibi okşadı ve adam ürperdi.

"Evet."

"Neden bana daha önce söylemedin?"

"Ellerinin üzerimde olmasından hoşlanıyorum. Bu acımasız bir zevk," diye ekledi ve kız ona muzip bir bakış atıp elini kaldırdığında tekrar ürperdi.

kuyruğunu ağızına götürdü ve ucunu hafifçe emdi. "D'jeri, ben seni tekrar sikimle doldururken kendini bu yatağın üzerinde eğilmiş bulmak istemiyorsan, durmalısın."

"Hmm." Ucun etrafında mırıldanarak adamın vücuduna bir zevk dalgası daha gönderdi. "Neredeyse baştan çıkacağım - ama sanırım önce yemek yemem gerekiyor."

Başarısızlığının hatırlatılması ona geri çekilme gücü verdi. "Yemek.

Salon. Dinlenmek," diye hatırlattı kendine ve kadın yine güldü.

"Bunların hepsi ve belki biraz da kuyruk oyunu."

Odadan çıkarken yarı tökezledi, kızın kahkahası peşinden geliyordu ve ağrıyan sikine rağmen kendini gülümserken buldu.

Çorbayı ısıtmayı ve meyve hazırlamayı bitirdiğinde henüz ortaya çıkmamıştı. Tam onu kontrol edip etmeyeceğini düşünüyordu ki ayak seslerini duydu. Ona gülümsemek için döndü ve onu kapının pervazına tutunmuş halde buldu.

"Lauren, sorun ne?"

Ona titrek bir gülümseme verdi, hızlı ve sığ nefes alıyordu.

"Umarım kitap okumayı bırakmışsındır çünkü sanırım bebek yolda."

Panik içinde kükreyen adam, kız hızlı hızlı nefes almaya başlayınca felç oldu ama kendini çabucak toparlayarak kızı nazikçe kollarına aldı. Onu kabine geri taşımaya başladı, sonra tereddüt etti. Tarayıcı daha iyi olur muydu? Tedaviden çok teşhis için tasarlanmıştı ama onun durumunu izleyebilecekti.

Kararsızca bekledi, sonra Zythrak'ın yardım çağırmakla ilgili sözlerini hatırladı. Onu yatağa taşıdı ve yatırdı.

"Hemen döneceğim," diye söz verdi. "Ama belki Eloranlar yardımcı olabilir."

"Acele et," diye fısıldadı dudağını ısırarak.

Dışarı fırladı ve etrafı telaşlı bir şekilde inceledi. Monitörlerin nerede saklı olduğu ya da ne tür bir sinyal kullanacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Kollarını çılgınca sallayarak geniş bir daire çizdi.

"Lauren doğum yapıyor. Yardım gönderin."

Yeterince şey yapıp yapmadığına dair hiçbir fikri yoktu ama onu daha fazla bırakamazdı. Aceleyle içeri girdiğinde onu daha da solgun, ritmik bir şekilde nefes almaya çalışırken ama bir türlü odaklanamazken buldu. En azından bunu hatırlıyordu.

"Bana bak. Benimle nefes al."

Kadın itaat etti, kasılmalar hafifledikçe biraz sakinleşti. İçini kemiren korkuya rağmen kendi yüzünü ve sesini sakin kalmaya zorladı.

"Şimdi seni tıbbi tarayıcıya götüreceğim. Sadece rutin bir kontrol için."

Sesini alçak ve güven verici tuttu ve kız ona gergin bir gülümseme verdi.

"Beni yine terk , değil mi?"

"Vahşi bantharlar beni benden koparamaz," diye söz verdi ve gülümsemesi biraz daha içten oldu.

"Korkunç hayvanlar mı?"

"Çok korkutucu, ancak güzel bir dişi insan çok daha ölümcüldür."

"Dalkavuk."

Sonra nefesi kesildi, küçük bedeninde başka bir kasılma dalgalanırken ona yapıştı.

"Bana odaklan, d'jeri," diye emretti. "Nefes alışımı takip et."

İtaat ederken gözleri onunkilere kilitlendi, gözlerindeki güven kalbini sızlattı. Onu hayal kırıklığına uğratmamaya kararlıydı ama deneyimsizliğinin de farkındaydı.

Kasılmalar hafifler hafiflemez onu dikkatle tarama yatağına indirdi. Monitör hızlı bir dizi rapor göstererek onu taradı. Her şey normal parametreler dahilinde görünüyordu, ama sonra bir başka kasılma ile tekrar bağırdı. Adam onun üzerine eğildi, nefes almasına yardım etti, sesini ve yüzünü sakın ve sorunsuz tutmak için elinden geleni yaptı.

Her şey beklediğinden çok daha hızlı geliyordu. Onu ve bebeği izleyebileceği tarayıcıda mı bırakması gerektiğine yoksa onu yatağa geri mi gerektiğine karar vermeye çalışıyordu ki keskin, küçük bir dirsek kaburgalarına saplandı. Kalbi hızla çarparak döndü ve aşağıya baktığında yaşlılıktan pörsümüş, ufak tefek bir Eloran kadınıyla karşılaştı. Kadın onu görmezden gelmiş, gülümseyerek Lauren'ın üzerine eğilmişti.

"Görüyorum ki tam zamanında gelmişim. Görünüşe göre bu ufaklık doğmaya hazır. Ben Maraj."

Maraj monitöre hızlıca bir göz attıktan sonra solgun, minik ellerinden birini Lauren'ın alnına, diğerini de tam bir kasılma daha geldiğinde bileğine koydu.

"Nefes al," dedi sertçe ve arkadaşı itaat etti.

Bu kasılma o kadar güçlü görünmüyordu, Maraj yumuşak bir şekilde mırıldanırken Lauren rahatladı.

"Bu daha kolaydı."

Yaşlı kadına minnettar bir gülümseme verdi.

"Tabii ki öyleydi. Tam olarak ilk seferim sayılmaz, tatlım. Şimdi yatağında daha rahat eder misin?"

"Evet, lütfen."

"Ama..."

O yanardöner mavi gözlerden gelen sert bir bakış, itirazının başlangıcını susturdu.

"Bakalım vücudunun birden fazla parçasını kullanabilecek misin? Eşini kamarasına geri taşı."

Sessizce itaat etti ama onu kucağına aldığında Lauren ona endişeli bir bakış attı.

"Beni terk , değil mi?"

"Tabii ki değil," dedi Maraj neşeyle ama onu duymazdan geldi.

"Hayır, d'jeri. Seni terk etmeyeceğim."

Eğer kadın izin verirse sonsuza dek onun yanında kalacaktı.

Kulübeye varmadan önce bir kasılma daha zirve yaptı, ama Maraj yine Lauren'in bileğini tutarak hafifçe mırıldandı ve bu da daha kolay göründü. Sancı biter bitmez Maraj aceleyle önlerine geçti ve Lauren'i içeri taşıdığında yatağın çarşafı çıkarılmış ve havlularla örtülmüştü.

"Eşinizin yardım etmesini ister misiniz?"

Yaşlı kadın bu kez daha ağzını açmadan ters ters baktı ama Lauren hemen kabul etti.

"Güzel, o zaman arkasına otur ve sırtını destekle. Bu onun için sırt üstü yatmaktan daha rahat olacaktır," diye biraz da isteksizce açıkladı.

Okuduğu materyaller benzer bir şeye işaret ettiği için başını salladı ve pozisyonunu aldı. Lauren yumuşak bir iç çekişle ona yaslandı.

"Burada olmana sevindim." diye

fısıldadı. "Benim için onurdur."

Ona nazikçe sarıldı ve yanağından öptü, ama sonra başka bir kasılma başladı ve ikisi de sessizliğe gömüldüler, bebek doğuma yaklaştıkça nefes alıp vermenin istikrarlı döngüsüne odaklandılar.

Maraj'ın kabinde dolaştığının, Lauren'a dokunduğunun ve aynı melodiyi mırıldandığının belli belirsiz farkındaydı ama tüm farkındalığı eşine, onu tutmaya ve elinden geldiğince ona yardım etmeye odaklanmıştı. Lauren ıkmaya başladığında, açıkça mücadele ediyordu, hayal kırıklığıyla kükremek istedi ama onun için orada olmaktan başka bir şey yapamazdı.

"Sadece birkaç kez daha ıkın, canım," diye Maraj. "Neredeyse oldu."

Ona hırlamak, hemen bir şey yapması için ısrar etmek istedi ama olduğu yerde donup kalmıştı. Ve o da yardım ediyordu. Lauren'ın acısını hafifletiyordu. Son bir kez daha ıkındı ve bebek serbest kaldı, inanılmaz derecede küçüktü, yüzü kızarmış, kırıkmıştı ve son derece güzeldi. Maraj bebeği bir havluyla kuvvetlice ovdu, o kadar kuvvetliydi ki homurdandı, sonra göbek bağına keserken bebeği ona uzattı.

"Kızımız," diye fısıldadı, Lauren titreyen eliyle minik yanağına dokunurken onu bedenlerinin arasında kucakladı.

"O çok güzel."

"Öyle. O mükemmel."

Mara karnını iterken yüzünü buruşturdu, hâlâ neşeyle mırıldanıyordu ama dikkatini bebeğe vermeyi sürdürdü. Ona bakarken gözleri yaşlarla doldu.

"Ona Felicity demek istiyorum."

"Bence bu mükemmel bir fikir."

Felicity burnunu çeker gibi bir ses çıkardı, ağzı çalışıyordu ve adam panikledi. "Sorun ne? Ne istiyor?" diye sordu panikleyerek.

"Ona verebileceğin hiçbir şey yok." Maraj güldü. "İlk yemeği için hazır. Onu anneye ver."

Lauren üstünü karıştırırken, ikisi de beceriksiz ve endişeliydi, ama bir şekilde Felicity'yi doğru pozisyona getirdiler ve o da gergin, şişmiş bir meme ucuna yapışmayı başardı.

"Oh!" Lauren'ın gözleri büyüdü. "Bu kadar güçlü olmasını beklemiyordum."

"Güçlü bir kız." Maraj onaylarcasına başını salladı ve bir şekilde Lauren'in altındaki havluları anneyi ya da çocuğu rahatsız etmeyecek kadar ustalıkla değiştirmeyi başardı. "Size bir dakika veriyorum."

Kadının gittiğini fark etmedi, her ikisi de kollarında koruyucu bir şekilde sarılmış olan eşine ve çocuğuna odaklanmıştı.

Lauren bebeğe gülümsedi ve sonra başını kaldırıp ona

baktı. "Ciddi miydin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Ne demek istiyorsun?"

"Kızımız olduğunu mu?"

"Elbette." Cesaretini topladı. "Ama ben sadece onun için en iyi olanı istiyorum. Eğer bunun onu Dünya'ya geri götürmek anlamına geldiğini düşünüyorsanız..."

Yavaşça başını salladı.

"Bence onun için en iyisi onu tüm kalbiyle seven ve annesini de aynı şekilde seven bir baba."

Sesinde belli belirsiz bir soru vardı. Onun sevgisinden nasıl şüphe edebilir? Çünkü ona söylemedim.

"Seviyorum, D'jeri. Seni her şeyimle seviyorum, her şeyimle seveceğim."

Yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü ama gülümsemesi

ışıl ışıldı. "Ben de seni seviyorum."

"Granthar'a teşekkürler."

İkisini de daha yakına çekti, kuyruğu kalçasının üzerinden kıvrılıp bebeğin ayak bileğini nazikçe çevreledi ve mükemmel, tamamen memnundu. Katlandığı her şeye değmişti çünkü onu bu ana getirmişti.

ON ALTINCI BÖLÜM

("Nasıl hissediyorsun, canım?")

Maraj koşuşturarak kabine giren Lauren'a gülümsedi. Felicity'nin önceki günkü doğumundan beri onlarla kalıyordu ve sinirlerini yatıştırarak ve bebek için yapmaları gereken her şeyi açıklayarak tam bir nimet olmuştu. Ufak tefek ve kırılgan görünebilirdi ama Krestar'a sanki bön bir gençmiş gibi emir vermekte hiçbir sakınca görmüyordu.

Tamiratını tamamlaması için gerekenlerin bir listesini yapması için onu dışarı göndermişti. Ona hırladı ama gitti, bebek doğduğundan beri ilk kez onun yanından ayrıldı ve garip bir şekilde kendini yoksun hissetti. Yine de yüzüne kararlı bir gülümseme yerleştirdi.

"Ben iyiyim, teşekkürler. Fliss nasıl?"

Felicity bu kadar küçük bir bebek için fazla büyük bir isim gibi görünüyordu. "Senin de yapman gerektiği gibi huzur içinde uyuyor."

"Rahat olmakta zorlanıyorum," diye itiraf etti.

Parlayan mavi gözler bir an için onu düşünceli bir şekilde inceledi, sonra Maraj onun yanındaki yatağa tünedi, alnını okşadı ve mırıldandı

o isimsiz melodi. Her zaman olduğu gibi, şarkıya derin bir huzur duygusu eşlik ediyordu ve o da kendini sese bıraktı, göz kapakları ağırlaştıkça ağırlaştı ve sonunda uykuya daldı.

Ama uyumuş olsa da bu dinlendirici bir uyku değildi ve uyandığında kendini daha da yorgun ve ağırlı hissediyordu. O sırada Krestar dönmüştü ama onun rahatlatıcı kucaklaması bile her zamanki kadar rahatlatıcı değildi.

"Sorun nedir, d'jeri?"

"Hiçbir şey."

"Bu doğru değil. Bana söyle ya da Maraj'a sordurayım - senden gerçeğı öğreneceğini biliyorum."

Bu onu güldürdü ve ona gülümsedi.

"Gerçekten bir şey yok. Sadece biraz huzursuz ve ağırlı hissediyorum." Kaşlarını çatı, kuyruğı etrafında sıkılaştı.

"Eminim önemli bir şey değildir," diye ekledi aceleyle. "Doğuma hazırlanmak dokuz ay sürer. Tüm bu değişikliklerin bebek doğar doğmaz yapılmasını bekleyemezsiniz."

Tartışmasını kabul etmiş gibi görünüyordu ama bir sonraki sefer uyumaya çalışıp başaramadığında, Majari ile alçak sesle konuştuğunu duydu. Bu koşullar altında, dinlenme döneminden sonra onu tarayıcıya götürmekte ısrar etmesine pek de şaşırmadı. Majari onlara eşlik , yüzü tamamen ifadesiz bir şekilde ekranları inceliyordu. Her nasılsa bu, bariz bir şok ya da sempati ifadesinden bile daha kötüydü.

"Sorun ne?" diye sordu. "Sakın bana bir şey yok deme."

Majari sakince, "Kimyasal dengeleriniz biraz bozulmuş," dedi. "Doğumdan iki gün sonra beklediğimden biraz daha fazla. Ama eminim düzeleceklerdir."

Krestar şey söylemedi, bu yüzden yatakta yalnız kalana kadar bekledi, sonra kuyruğunu yakaladı.

"İkiniz de , değil mi?"

"Senin için her zaman endişeleneceğim, D'jeri."

"Çok tatlısın ama kastettiğim bu değildi." Onun kuyruğunu sıktı.
"Konuş benimle."

"Majari sana doğruyu söylemiş. Kimyasal seviyelerin olması gerektiği gibi değil. Onun beklediği kadar çabuk iyileşmiyorsun." Elini onunkinin üzerine koyarak huzursuz parmaklarını sakınleştirdi.
"Bunu tartıştık ve seni Trevelor'daki hastaneye götürmem gerektiğini düşünüyor. Doğum bakımı konusunda mükemmel bir üne sahip."

"Bir hastane mi? Bunun gerçekten gerekli olduğunu düşünüyor musun?"

"Bu sadece bir önlem. Kızımız için elinden gelenin en iyisini yapmak istemiyor musun?"

"Sanırım." Bu fikir hoşuna gitmemişti ama kendini bu kadar zayıf ve çaresiz hissetmekten de . "Peki ya motorlar?"

"İşlevsel olmaya çok yakınlar. Yarın bütün gün onlara odaklanırsam, onları çalışır hale getirebileceğime inanıyorum. Bu da seninle ve Fliss'le geçirecek daha az zamanım olacağı anlamına geliyor."

Adam o kadar pişman görünüyordu ki, kadının itiraz etmeye yüreği yetmedi.

"Hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceğiz," diye söz verdi. "Ve belki bu gezegende Felicity'den bir iz bulabiliriz."

"Belki de. Kızıl Ölüm'ün pek dokunmadığı ve pek çok farklı türe açık, cazip bir yer olarak kabul ediliyor."

"Umarım haklısındır. Ama yarın bütün gün meşgul olacaksan, bu gece daha fazla sarılmak istiyorum."

Güldü ve onu kendine yaklaştırdı.

"Bunu yapmaktan her zaman

mutluluk duyarım."

Onu öptü, sonra elini uzun ve rahatlatıcı vuruşlarla sırtında aşağı yukarı kaydırđı. Mutlu bir şekilde iç geçirdi, kıpırdanarak yaklaştı ve yanlışlıkla zaten sert ve dik olan kalın şaftına sürtündü.

"Kendimi ısıtılmış ölüm gibi hissederken beni seksi bulduğuna inanamıyorum," diye mırıldandı.

"Seni her zaman seksi bulacağım. Ama bunun bir önemi yok. Sen hazır olana kadar sabırla bekleyeceğim ve o zamana kadar sana yakın olmanın tadını çıkaracağım."

"Bir ya da iki ay sürse bile mi?"

"D'jери, tüm hayatım boyunca seni bekledim. Birkaç ay daha bir şey değil."

Güldü ve tekrar yakınına sokuldu.

Ama ertesi sabah gülümsemekte zorlandı. Bebeğın beslenmesi ve artan ağrıları arasında zar zor uyuyabilmişti. Kendini bir önceki günden daha kötü hissediyordu ama bunu Majari'den gizlemeyi başarmış ve Majari'nin motorlar üzerinde çalışma planına devam etmesini sağlamıştı. Majari ona kanmamış, Fliss'i emzirmesi için yanına getirdiğinde yüzünü incelemişti.

"İyiye gitmiyor, değil mi?"

"Şey, hayır, ama eminim olacaktır." Kızına gülümsedi ve sonra aklına aniden korkunç bir düşünce geldi. "Mem'den bir şey kapmayacak değil mi?"

"Hayır, bebek iyi - sağlıklı ve güçlü. Onu emzirmek yapabileceğın en iyi şey." Serin bir el kısa süreliğine alnına dokundu. "Ateşin olsa bile, antikorları sütünle bebeğе geçireceksin."

Rahat bir nefes aldı ve kızına konsantre oldu. Ama Majari'nin sözleri kehanet gibiydi. Öğleden sonra ilerledikçe ateşi yükseldi ve Krestar döndüğünde ateşli bir rüyanın içinde kaybolmuştu.

İNATÇI BİR CIVATA GEVŞEMEYİ REDDEDİNCE KRESTAR KÜFRETTE. O DEĞİLDİ

Genelde cansız nesneler onu sabırsızlığa sürüklerdi ama Lauren için giderek daha fazla endişelenmeye başlamıştı. Majari'nin de endişelendiğinden emindi, her ne kadar Majari onun sinirlerini bir kenara bırakma eğiliminde olsa da.

Zythrak arkasından, "Küfretmenin her zaman işe yaradığını düşünmüşümdür," dedi ve tekrar küfretti.

Onarımlarına ve eşiyle ilgili endişelerine o kadar odaklanmıştı ki, diğer yapının yaklaşmakta olduğunu fark etmemişti - aptalca ve potansiyel olarak ölümcül bir hata.

"Ne istiyorsun?" diye hırladı. "İşin

tuhafı, yardım etmeye geldim."

"Neden?"

"Belki de Majari... teklif etmem için beni cesaretlendirdi. Belki de devriye botunuzu istasyonumdan çıkarmak istiyorum. Belki de içinde bulunduğunuz duruma sempati duyuyorumdur. İstediklerinizi seçin."

Zythrak teatral bir omuz silkme hareketi yaptı ve Krestar gülümsemekten kendini alamadı. "Bir asistan işime yarayabilir."

"O zaman hizmetinizdeyim Komutan."

Alaycı tavrına rağmen Zythrak motorlar hakkında Krestar kadar ya da ondan daha fazla şey biliyordu ve çok az yönlendirmeye ihtiyaç duyuyordu. Sürekli her şey hakkında konuşmak gibi biraz can sıkıcı bir alışkanlığı vardı ama Krestar'ın şaşırtıcı derecede eğlenceli bulduğu iğneleyici bir mizah anlayışı vardı.

"Majari bana Trevelor'a gideceğinizi söyledi," dedi Zythrak bir protein bar ve bir şişe su için kısa bir süre durakladıklarında.

"Evet. Hastane sistemlerinin mükemmel olduğunu

duydum." " konuda başka bir şey duydunuz mu?"

"Birkaç yıl önce, Cire olmayan bir eşi olan bir Cire hakkında bir söylenti duymuştum ve sanırım Trevelor'dan bahsediliyordu."

Diğer erkek ona eğlenen bir bakış attı.

"Trevelor'da koca bir Cire kolonisi olduğunu bilmiyor muydun? En azından küçük bir koloni."

Kuyruğu sinirli bir şekilde .

"Ben yapmadım. Ciresia'dan ayrılma ve başka alternatifler keşfetme konusundaki her türlü tartışma kesinlikle engellendi."

"Bürokratlar her zaman çok dar görüşlüdür. Bence bunun bir söylenti olmadığını göreceksiniz."

"Gerçekten mi?"

Bu düşünce onu memnun etti - ve umarım Lauren'i de memnun ederdi. Arkadaşını bulana kadar, onun başka kadınlarla arkadaşlık etmekten hoşlanacağından şüpheleniyordu.

Zythrak hâlâ eğlenmiş görünüyordu ve ona şüpheli bir kaş çattı.

"Bana söylemediğin bir şey mi var?"

"Size söylemediğim pek çok şey var, ama hoş olmayan sürprizleri gizlediğimi mi kastediyorsanız, cevabım hayır."

Bunu kabul etmeye karar verdi ve işe geri döndüler. Günün sonuna yaklaşırken aklına başka bir soru geldi.

"Trevelor'da hiç vakit geçirdiniz mi?"

Zythrak ürperdi. "Kahretsin, hayır. Benim için fazla evcil ve medeni." "O zaman Cire kolonisini nereden biliyorsun?"

"Bunu ne zaman soracağınızı merak ediyordum."

Erkek neden düzgün bir cevap vermekten acizdi? Zythrak onun sinirli ifadesine güldü.

"Biliyorum çünkü kaptan arkadaşlarımdan biri de bir Cire savaşçısı."

"Bir Cire savaşçısı korsan mı oldu - yani Corlonlu bir tüccar mı?"

"Aslında ilkinin kastettiğinizden şüpheleniyorum ama evet. O bizden biri. Bir keresinde bana, eğer kendisine kötü bir ün verilecekse, bundan zevk almaya niyetli olduğunu söylemişti."

"Adı ne?"

Zythrak tereddüt etti, sonra tekrar omuz silkti.

"Kendisine Luxor diyor, ancak gerçek adının bu olup olmadığını bilmiyorum."

İsim tanıdık geliyor muydu? O karar veremedi, son röleyi yerine kaynaklamayı başardılar.

"Deneme zamanı geldi," dedi diğer erkek neşeyle. "Arkadaşlığından hoşlanmadığımdan değil, ama artık yoluna devam etmenin zamanı geldi."

Her iki düşünceye de katılıyordu. Granthar'a sessizce dua ederek kontak düğmesine bastı. Korkunç bir an boyunca hiçbir şey olmadı ama sonra önce bir, sonra ikinci motor mırıldandı. Sesleri biraz kaba geliyordu ama teşhis paneli onları yüzde doksan beş kapasite ile değerlendirdi - onları bir haftadan kısa bir sürede Trevelor'a götürmeye yetecek kadar.

"Teşekkürler Granthar," diye iç geçirdi ve Zythrak bir kaşını kaldırdı.

"Granthar'ın o bayrakla güreştiğini görmedim. Sadece ben gördüm. Ama ben sizin minnettarlığınızla tartışacak kadar egoist bir piç ."

"Ben de senin ."

Birbirlerine sırtttılar ama sonra adam diğer erkeğin omzuna vurdu.

"Yardımanız için minnettarım. Sana borçluyum."

"Dikkatli ol, Cire. Almak için gelebilirim."

"Ve eğer yaparsan, ödeyeceğim.

Teşekkür ." "İyi yolculuklar, Krestar."

Zythrak başıyla selam verip oradan ayrıldı ve gemisine geri döndü. Kasları ağrıyordu ve elleri kaynakçıdan kalan kir ve yara izleriyle kaplıydı ama yakında yola çıkacakları için çok mutluydu.

Majari onu rampanın tepesinde, Fliss omzuna yaslanmış ve yüzünde sert bir ifadeyle karşılayınca sevinci kursağında kaldı.

"Lauren daha mı kötü?" diye sordu, kalbi küt atarak.

"Evet. Yüksek ateşi var. Tarayıcıyı bir formül sentezlemek için kullandım ve kendi içeriklerimden bazılarını ekledim. Yardımcı olmak için yeterli ama tedavi etmez. Ona her sekiz saatte bir doz verin - ne az ne de çok." Bebeği adama uzattı ve adam onu dikkatle göğsüne yasladı. "Emzirmeye devam edebilir ama başka çok az şey yapabilir. İkisine de senin bakman gerekecek."

"Elbette," dedi hemen, korkusu omurgasını titretse de. "Ama bizimle gelmeniz mümkün mü? Bize bu kadar yardım etmişken bunu istemenin çok zor olduğunu biliyorum."

Kayıtsızca dilini şaklattı.

"Yardım etmekten mutluluk duydum. Elimden gelse size eşlik ederdim ama bu mümkün değil."

"Nedenini sorabilir

miyim?" Ağzı

buruştu.

"Varlığımızı gizli tutarak terk edilmiş bir uzay istasyonunda yaşamamızın bir nedeni var diyelim. Bunu hatırlayacağınıza inanıyorum."

"Sırrınız benimle güvende. Teşekkürler, Majari."

Fliss'in güvende olduğundan emin olduktan sonra ya lı kadına derin bir saygıyla selam verdi. Fliss'in yüzünde tanıştıklarından beri ilk kez bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve sonra sırttı.

"Ne kadar da tatlı dilli. Umarım - inanıyorum ki eşinle her şey yoluna girecek. Elora seninle olsun."

Hızlıca başını salladı ve rampada gözden kayboldu.

"Artık sadece üçümüz varız bebeğim," dedi Fliss'e. Fliss de tıpkı dostununkilere benzeyen iri kara gözlerini bilerek kırpı tırdı.

Onu omzuna yasladı ve kontrol odasına yöneldi, Trevelor'a mümkün olduğunca çabuk ulaşmaya kararlıydı ve zamanında yetişmek için dua ediyordu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

S ışıık Lauren'in kapalı göz kapaklarına vuruyor ve taze kesilmiş çimenlerin kokusunu alabiliyordu.

Pencere açıkken uyuyakalmış olmalıyım, diye düşündü uykulu uykulu, sonra kaşlarını çattı. Geminin bir penceresi yok, bir görüntü ekranı var.

Gemi. Krestar. Fliss.

Anıları canlanınca gözleri fal taşı gibi açıldı ama gemide değildi. Güzel, renkli bir odadaydı, açık pencerelerden güneş ışığı süzülüyordu ve pervaz boyunca kıvrılan çiçekli bir sarmaşık vardı.

Neredeyim ben? Ailem nerede?

Oturmaya çalıştı ama kasları o kadar güçsüzdü ki kendini bir dirseğinin üzerinde zorlukla kaldıracı. En azından artık o kadar ısrarla ağrııyorlardı ve başının çarpması durmuştu. Derin bir nefes aldı ve tekrar denedi. Bu sefer gerçekten oturmak için yatağa bağlı parmaklığı kullanmayı başardı. Bir dakika - parmaklık mı? Burası bir hastane miydi? Yatağın etrafındaki korkuluk ve küçük bir

Yatağın yanındaki gizli panel, buranın güzel bir yatak odasından başka bir şey olduğunu gösteren tek işaretti.

Umutsuzca nerede olduğunu ya da buraya nasıl geldiğini hatırlamaya çalıştı. Hatırladığı son şey Krestar'ın bir hastaneden bahsettiği idi. Ama bu Fliss doğduktan hemen sonra istasyondayken olmuştu. Ondan sonra sadece belirsiz, bulanık anılar vardı, o kadar parçalanmışlardı ki rüya bile olabilirlerdi. Krestar onun üzerine eğilmiş, sert yüzü endişeyle kazınmıştı. Tek istediği uyumakken, bitmek bilmeyen mavi ilaç dozları. Yanan tenini okşayan serin bir bez. Ve Fliss. Kızını emzirdiğini hatırlıyordu, o iri kara gözler yüzüne sabitlenmişti.

Bu anıyı hatırlayınca göğüsleri karıncalandı ve giydiği parlak pembe elbisenin üzerinde aniden iki ıslak nokta belirdi. Hâlâ süt üretiyorsa, hâlâ emziriyor olmalıydı. Ama kızı neredeydi? Parmaklıklara tutunarak bacaklarını yatağın kenarına sallamayı başardı ama bu bile onu halsiz ve sersem bıraktı.

Gececek, diye düşündü acımasızca, ayağa kalkmaya hazırlanırken...

Ama sonra kapı hızla açıldı ve Krestar oradaydı, kızları kollarında güvenle kucaklanmıştı. Kadın gözyaşlarına boğuldu.

"Lütfen ağlama, D'jeri."

Göz açıp kapayıncaya kadar odanın karşısına geçti ve kuyruğu Fliss'in etrafını sıkıca sararken onu kucağına aldı. Ona yaslandığında hıçkırıkları daha da şiddetlendi, bir kez daha onun sıcak ve rahatlatıcı kokusuyla çevrelendi. Fliss'in saçlarını nazikçe okşarken onu daha da sıkı tuttu. Küçük bir ağız göğsünü köklemeye başlayana kadar ağlamayı bırakacak kadar kendini toparlayamadı.

"Onu besleme vakti

geldi mi?" "Evet."

Önlüğünün üstünü açmasına yardım etti ve bebek ilk denemede meme ucuna yapıştı. Sanki haftalardır yapıyormuş gibi. Daha fazla gözyaşı tehdidi.

"Ne kadar süre baygın kaldım?"

"Dokuz gün. Hayatımın en uzun dokuz günü." Yakından baktığında adamın yüzündeki gerginlik belirtilerini görebiliyordu. "Buraya altı günde gelebildik ama ilacın etki etmeye başlaması üç gün daha sürdü. burada olmadığım için çok üzgünüm. Fliss'i günde birkaç kez temiz havaya çıkarmaya çalışıyorum. Bahçedeki çiçeklere bakmayı seviyor."

"Sadece dokuz gün mü? Şimdiden çok büyümüş. Ve ben onu özledim." Bir hıçkırığını daha geri çekti. "Neyim vardı benim?"

"Bakteriyel bir enfeksiyon geçirmişsiniz. Doktor, Vedeckian gemisinde kaptığını ama doğumun bunu tetiklediğini düşünüyor." Tereddüt etti. "Bunun kasıtlı bile olabileceğini tahmin etti - hasta bir anne çocuğu alındığında daha az mücadele ederdi. Tedavi edilmediği takdirde hafızanı bile etkilemiş olabilir."

"Yani Fliss'i hatırlamayacağımı mı söylüyorsun?" Ürperdi ve kızını daha da yaklaştırdı ama Fliss sadece daha çok emdi. "Bahsettiğin yer burası mı? Tre... Trev... bir şey mi?"

"Trevelor, evet."

"Granthar'a şükürler olsun ki doktorunuz sorunu teşhis edebildi." Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "O da bir insan."

"İnsan mı?"

"Evet, o da birkaç yıl önce Vedeckians tarafından kaçırıldı."

"Yıllardır mı? Nasıl oluyor da bu kadar uzun süre paçayı

kurtarabiliyorlar?" "Burası büyük bir evren ve Devriye'de ciddi bir personel eksikliği var."

"Hâlâ onları durdurabilecek gibi görünüyorlar. Felicity hakkında bir şey duydun mu? Buraya gelebileceğini söylemiştin."

"Korkarım ki hayır. Geldiğimizden beri hastaneden ayrılmadım, ancak doktor ve arkadaşından bu haberi yaymalarını istedim."

"Eşi mi?"

Tekrar tereddüt etti, sonra başını

salladı. "Evet. O da bir Cire ile

çiftleşti."

"Bunun imkansız olduğunu söylediğinizi sanıyordum. Ama bizim için , sanırım başkaları için de olabileceğine inanmak mantıklı."

Başını salladı ama yüzündeki gerginlik daha da belirgindi. "Sorun ne?" diye sordu usulca.

"Hayal kırıklığına uğradım. Ve öfkeliyim. Onca yılımı ırkımızı kurtarmaya çalışarak ve başarısız olarak geçirdim çünkü bize tek yolun bu olduğu söylendi. Oysa her zaman başka seçenekler de vardı."

"Bilmiyordun." Onun yüzünü inceledi. Öfkeli olduğu kadar ihanete uğramış da görünüyordu. "Sence Konseyiniz biliyor muydu?"

"Bunun mümkün olduğunu düşünüyorum. Bunu bilmeleri ve bir seçenek olarak reddetmeleri beni şaşırtmaz çünkü sonsuza dek yok olmuş olsa da önceki yaşam biçimimizi yeniden üretmeye çalışmakta çok kararlılar."

Hâlâ acı dolu görünüyordu ama sonra başını salladı ve ona gülümsedi.

"Bunun bir önemi yok. Önemli olan birbirimize ve Fliss'e sahip olmamız."

"Evet."

Kızlarına baktığında, Krestar'ın eli minik başının etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılmışken, karşı konulmaz bir sevgi dalgası onu kapladı. Keşke en başından beri orada olsaydı...

"Eş bağının bu kadar önemli olmasının nedeni, tohumunuzun verimli hale gelmesinin tek yolunun bu olması, değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedi dalgınca, hâlâ kızlarına odaklanmıştı. "Bu da ailemizin büyüyebileceği anlamına geliyor."

Dondu kaldı, tüm vücudu kaskatı kesildi ama ona baktığında gözlerinde çığ bir açlık parlıyordu.

"Yani başka bir çocuk sahibi olmak ister misin? Benden mi?"

"Şey, belki hemen değil ama evet. Ve tabii ki seninle - seni seviyorum, hatırladın mı?"

Gözleri bir saniyeliğine kapandı, dudakları sessiz bir duayla hareket etti. "Bu kadar kutsanmış olacağımı hiç düşünmemiştim."

"Bu kadar uzun süre çabaladıktan sonra her şeyi hak ediyorsun," dedi şiddetle, bunun gerçekleşmesi için elinden gelen her şeyi yapmaya kararlıydı.

"Zaten istediğim her şeye sahibim. Seni seviyorum, Lauren."

"Ben de seni seviyorum."

Fliss'i nazikçe ayırdı ve diğer göğsüne götürdü, sonra dudağını ısırdı.

"Bir şey daha var. Eğer, yani Felicity'yi bulduğumuzda, eğer Dünya'ya dönmek isterse, ben de onunla gitmek istiyorum. Kalmak için değil," diye hızla ekledi adam yine donup kalınca. "Ama yolculukta ona eşlik etmek için. Bu onu son görüşüm olabilir."

"Anlıyorum, ama ben size eşlik etmeyi tercih ederim."

"Bu hoşuma gider. Senin de onunla tanışmanı isterim. Onun da vaftiz kızıyla tanışmasını istiyorum. Keşke ona ne olduğunu bilseydim."

"Öğrenmeye çalışmaya devam edeceğiz," diye söz verdi. "Teşekkür ederim."

Fliss göğsünde yarı uyur haldeydi, bu yüzden onu kucağına alıp omzuna koydu ve Maraj'ın ona öğrettiği şekilde sırtını sıvazladı. Kızının giydiği küçük tulum elinin altında hoş bir ipeksiliğe sahipti ama Maraj'ın onlar için bulduğu küçük seçkiden bunu hatırlamıyordu. Fliss geçirdikten sonra daha yakından baktı.

Kıyafet yeterince basitti ama boynunda ve kollarında hoş bir detay vardı ve üzerine tam oturmuştu.

"Bu da çıktı?"

"," dedi sert bir sesle, elmacık kemiklerinin üzerindeki deri hafifçe koyulaşmıştı. "Gemide. Sana ya da kızımıza bakmadığım ve onun daha fazla kıyafete ihtiyacı olduğu zamanlarda yapacak bir şeyler bulmam gerekiyordu. Görünüşe göre çocukken öğrendiğim beceriler geçerli."

"Kesinlikle öyle," diye onayladı, minik ve hassas dikişleri incelerken. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet. Beklediğimden çok daha fazlası. Bir şeyler yaratmak tatmin edici."

"Anlıyorum. Bu yüzden ticari robotiği seçtim - çünkü projelerimizin sonunda fiziksel bir sonuç var. Bir sonuçtu," diye düzeltti iç çekerek. İşinin pek çok yönünden keyif almıştı.

Rob'un o projede ne yaptığını merak ediyorum. Hâlâ üzerinde çalışıyor mudur? Yol boyunca bir yerlerde günlerin izini kaybetmişti ama fotoğrafların çekilmesinin üzerinden en az bir ay geçmiş olmalıydı.

Felicity dönmeye karar verirse, yokluğunu nasıl açıklayacaktı? Bu durumda Lauren'ın yokluğunu nasıl açıklayacaktı? Birkaç kişi onları birlikte ayrılırken görmüştü. Peki kime geri dönmek zorunda? John'a mı?

Belki onu kalmaya ikna edebilirim. Ama nerede? *Seren* başka bir yetişkin için yeterince büyük değildi. Fliss'in de eninde sonunda bir yatak odasına ihtiyacı olacaktı. Ama mesele sadece fiziksel değil.

alan. Bir çocuk için iyi bir ortam olur muydu? Krestar, Fliss'in çiçeklere bakmaktan hoşlandığını söylemişti. İki haftalık bir bebeğin gerçekten umursayacağına ikna olmasa da, daha büyük bir çocuk umursayabilirdi.

"Bir sonraki görevine ne zaman başlıyorsun?" diye dikkatle sordu.

". İstifa ettim," dedi sakince.

"Ne? Neden?"

"Katıldım çünkü eylemlerimin gerçekten bir fark yaratacağı bir iş arıyordum. Ve çünkü huzur arıyordum. Ama şimdi sana ve Fliss'e odaklanmak istiyorum."

"Ama gemi..."

"Hâlâ bizim. Katıldığımda yanımda getirmiştım."

"Oh."

Düşünceleri yüzünden okunuyor olmalıydı ki adam gülümsedi.

"Endişelenme, d'jeri. Birlikte bir yuva yaratacağız."

Ona inandı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

K Restar hastaneden çıkarken bir suçluluk dalgasıyla savaştı. Lauren'a yalan söylememişti - ona buluşmaya gideceğini söylemişti. Trevelor'da yaşayan başka bir Cire ile. Ama ona Hrebec'in şehirden birkaç saat uzaklıktaki Cire kolonisinin lideri olduğunu söylememişti. Orayı incelemek ve aileleri için uygun bir yaşam ortamı sağlayıp sağlamayacağını görmek istediğini de söylememişti.

Uygun bir seçenek olmayabilecek bir şey için heyecanlanmasını istemiyordu, ancak elbette tüm gerçekleri topladıktan sonra bunu onunla tartışacak ve kararı birlikte vereceklerdi. Ama onun daha fazla yabancıyla tanışacağı bir yolculuğa sürüklenmeye hazır olduğunu düşünmüyordu.

Ateşi hâlâ düşmemişti ve kaslarındaki güç yeni yeni toparlanmaya başlamıştı ve doktor en azından birkaç gün daha hastanede kalmasının en iyisi olacağına karar vermişti. Ona günün büyük bir kısmında hastanede olmayacağını söylemişti ama ziyaretini mümkün olduğunca kısa tutmaya kararlıydı.

O gün için bir uçak kiralamıştı ve koloniye ulaştığında yavaş bir tur atarak yeri havadan inceledi. Hayal ettiğinden daha basit olmasına rağmen temiz ve müreffeh görünüyordu. Sonra

Yine de, hoş bir kırsal topluluk, Ciresia'nın çürüyen ihtişamına göre kesin bir gelişmeydi.

Uçağı kendisine gösterilen yere indirdi ve dışarı tırmandı. Hrebec onu bekliyordu, yaklaşık aynı yaşlarda komuta eden bir erkekti. Çok az doğrudan temasları olmasına rağmen onu laboratuvarlardan tanıyordu. Hatırladığı erkek sert ve çekingendi, hepsi gibi yorgundu ama bu erkek savaşçı tavrını hâlâ sürdürmesine rağmen çok daha rahat görünüyordu.

"Kaptan Hrebec. Sizi tekrar görmek bir zevk," dedi kibarca. "Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Komutan Krestar. Mesajınızı aldığımda şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Devriyeye katıldığınızdan beri kimse sizinle tanıştığından bahsetmemişti."

"İşlerim hep . Yalnız olmak istedim." Hrebec başını salladı.

"Bunu anlayabiliyorum. Laboratuvarlarda geçirdiğimiz o yıllar her birimizin içinde bir şeyleri yok etti. Ama şimdi bu değışti mi?"

"Evet. Bir eşim ve bir çocuğum var."

O olabilir duymak ve Gurur içinde onun ses ve Hrebec anlayışla başını salladı.

"Bu değışiklikler Her şeyi, yok o Değıl mi? I anlamak sen buraya taşınmayı düşünüyor musunuz?"

"Emin değılim. Gemimde yaşamının ailem için en iyisi düşünmüyorum ama eşimle tartışmadan önce hangi seçeneklerin mevcut olduğunu bilmek istiyorum."

"Tabii ki. Size etrafı göstereyim."

Hrebec ona köy boyunca eşlik etti. Havadan görüldüğü kadar hoş bir yerdi ama bunun doğru seçim olduğundan emin değıldi -

İkisi için de. Kendilerini Hrebec'in dükkanında buldular, bu da başka bir sürprizdi.

"Mobilya mı yapıyorsun?"

"Evet. Babamın hobisiydi ama artık benim mesleğim oldu." Omuz silkti.
"Bana uyuyor."

Daha fazla soru soramadan, üç çocuk hızla içeri girdi - sarışın bir insan kız, Cire ve insan özelliklerini birleştiren küçük bir oğlan ve... küçük bir Cire dişisi. Adam şaşkınlıkla kıza baktı ve kız da başını eğerek onu inceledi. Sonra ona tatlı, utangaç bir gülümseme verdi ve diğer ikisine katıldı.

"Annem, eğer sorun olmaz dersin geceyi Elaina Teyze'de geçirebileceğimizi söyledi. Sorun yok, değil mi? Dondurma yapıyor," diye sevindi en büyük kız. "Lütfen baba.

"Bilmiyorum Lucie," dedi Hrebec ciddiyetle. "Annem ve ben sensiz ne yapacağız?"

"Bir sürü öpücük." dedi burnunu kırıstırarak.

"Sanırım bunu yapabiliriz," diye kabul etti sahte bir iç çekişle. "Pekâlâ."

Üçü tezahürat yaptı ve tekrar koşmaya başladı.

"Kızınız Cire mi?" diye sordu, hâlâ şaşkıındı.

"Kızlarımdan biri." Hrebec ona kaşlarını çattı.

"Evet, tabii ki. Sadece - bize söylenenler doğru mu?"

"Belki de çoğunlukla doğru olduğunu söylemek doğru olur. Tiana nadir bir istisna ama başka dişi Cire'ler olduğunu da duydum. Ve Cire olmayan bir dişiyle eş bağı kurabilirsek de, bu dişiler de nadirdir. Her ne kadar insan dişileri özellikle uyumlu görünse de," diye ekledi düşünceli bir şekilde.

"Konsey biliyor mu?"

"Konsey bilmek istemiyor."

O da bundan şüphelenmişti. Düşünceli bir şekilde başını salladı, sonra ayağa kalktı.

"Tur için teşekkür ederim. Geri dönmem gerekiyor."

"Anlıyorum. Buraya taşınmaya karar verirsiniz, hoş karşılanacaksınız. Ancak buraya kalıcı olarak taşınmasanız bile, ziyaret edeceğinizi umuyorum. Eşim size eşlik etmekten keyif alırdı."

Hrebec elini cebine attığında neredeyse ilana geri dönmüşlerdi.

"Limanda tüm Cire'lere açık bir mesaj kutusu bulunduruyorum çünkü birçoğumuz dağıldık. Bu mesaj oraya bırakılmış. Arkadaşım İngilizce yazıldığını ve Lauren'a gönderildiğini söyledi. Anladığımı kadarıyla bu senin arkadaşının adı?"

"Öyle," dedi hevesle. "Ve aynı zamanda kaçırılan bir arkadaşı hakkında bilgi arıyordu. Umarım bu onu rahatlatır."

"Ben de öyle umuyorum, ancak mesajı bırakanın Kaptan Luxor olduğu konusunda sizi uyarmalıyım."

Luxor mu? Birden Zythrak'ın belirttiğinden daha fazlasını bilip bilmediğini merak etti. Sinir bozucu erkek.

İç çekti.

"Söylentiler duydum elbette ama bir dişiye zarar vermeyecek kadar Cire olduğuna inanmayı seçiyorum."

"Ben de öyle umuyorum. Yapabileceğim bir şey olursa bana haber verin." "Teşekkür ederim."

Mesajı aldı ve şehre geri döndü. Şehre vardığında Lauren'ın doktoru yanındaydı ve eşi ona ısıltılı bir gülümseme verdi.

"TeShawna yarın gidebileceğimi söyledi. Tanrı'ya şükür. Güzel bir hastane olmadığından değil," diye ekledi doktora suçlu bir bakış atarak.

Diğer kadın güldü.

"Anlıyorum. Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Konuşmamız gereken şeylerden biri de bu."

"Sizi bırakayım. Yerleştikten sonra akşam yemeğine gelmelisin. Arkadaşım harika bir aşçıdır. Benim aksime," diye ekledi TeShawna hayıflanarak.

"Çok isteriz," diye teminat verdi Lauren ve doktor giderken ona elini uzattı. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim."

Onu öptü, tatlı tadının ve vücudunun onunkine şekil verişinin tadını çıkardı. Bunu uzatmaktan zevk alırdı ama mesaj cebinde bir delik açıyordu.

"Senin için bir şeyim var."

Yüzü kuyruğunu kızın etrafına sararak ona uzattı.

"Bu Felicity'nin yazısı," diye fısıldadı. "Ne yazıyor?"

Mektubu açarken elleri titriyordu ve ona okurken sesi de aynı şekilde titriyordu.

Sevgili Lauren,

Bu mesajın sizi - ve bebeğinizi - güvende ve iyi bulması için dua ediyorum. Luxor er ya da geç buraya geleceğini düşünüyor gibi görünüyor ve genellikle haklı olduğunu gördüm, bu da oldukça can sıkıcı. Keşke kalıp seni bekleyebilseydim ama bana ihtiyaç olduğunu söylüyor. Elimden geldiğince çabuk döneceğim.

Tüm

sevgimle,

Felicity

Sanki arkasında daha fazla şey yazıyormuş gibi mektubu çevirdi, sonra kaşlarını çatarak ona baktı.

"Luxor mu? Luxor da kim?"

"şahsen tanımıyorum ama adını duymuştum," dedi yavaşça. "O da Cire."

"Yani o bir devriye subayı mı? Onu Dünya'ya geri götürmüyor, değil mi? Hayır, geri döneceğini söyledi."

"Devriyede değil."

"O zaman kim o? Ne iş yapıyor? Ve neden Felicity'ye ihtiyacı var?"

"Ona neden ihtiyacı olduğunu bilmiyorum." Tabii o da bir dişi insan için başarısız olmadıysa. "Ama onun tıbbi becerileri olduğunu söylemiştin?"

"O bir doktor, ama neden bir doktora ihtiyacı olsun ki? Onu tehlikeli bir yere götüreceğini düşünmüyorsunuz, değil mi?"

Ona kesin bir hayır diyebilmeyi diledi.

"Gerçek bir Cire her zaman bir dişiyi korur," dedi Luxor'un eğitimini tamamen bırakmadığını umarak. "Ne iş yaptığına gelince, o bir... tüccar."

"Kulağa yeterince zararsız geliyor." İç çekti. "Sanırım o dönene kadar beklemem ."

"Evet, bu arada kendi yeni hayatımızı planlayabiliriz." Sonunda gülümsedi ve onu tekrar öptü.

"Kulağa kesinlikle mükemmel geliyor." Ve öyleydi.

EPILOGUE

T üç ay sonra...

KRESTAR EVLERINE GİRDİĞİNDE MEMNUN BİR İÇ ÇEKTİ, TANIDIK onu çevreleyen sıcaklık hissi. Ev büyük değildi - Ciresia'da sahip olduğu etkileyici ama steril evden çok daha küçüktü ama Lauren evi renk ve sıcaklıkla doldurmuştu. Burayı yeni terzi dükkânına bir blok ötedeki konumu ve geniş kapalı bahçesi için seçmişlerdi.

Küçük bir robot ona doğru geldi, pelerinini almak için bir tepsi kaldırdı. Pelerini tepsinin üzerine koyarken gülümsedi ve robot dönüp gitti. Evin bir diğer avantajı da bahçenin arka tarafında bulunan ve eşinin laboratuvara dönüştürdüğü büyük bir atölyeydi. Şimdilik sadece teknolojiyi deniyordu ama şimdiden bu konuda yetenekli olduğunu göstermişti.

Onu atölyede buldu, büyük çift kapı bahçeye açılıyordu ve Fliss, Hrebec'in onun için yaptığı güzel ahşap beşikte uyuyordu.

Kendisine katıldığında ona hızlı bir gülümseme gönderdi, ancak işinin üzerindeki makine parçasına her ne yapıyorsa onu durdurmadı

Masa.

"Eve erken geldin. Uzak kalamadın mı?"

"Hayır," dedi dürüstçe.

İşinden beklediğinden de fazla keyif alıyordu ama eşi ve çocuğuyla geçirdiği zamandan daha da fazla keyif alıyordu. Onlar hayatının en önemli parçasıydı ve bunu asla unutmamaya kararlıydı."

"Güzel." Ona tekrar gülümsedi, güneş ışığı altın tenini parlatıyordu ve o kadar güzel görünüyordu ki göğsü ağrıyordu. "Bana birkaç dakika daha ver, sonra tamamen seninim."

"Sen her zaman benimsin," diye hırladı.

"Elbette öyleyim. Sadece bu ayarlamayı bitirir bitirmez sizinle ilgilenebileceğimi kastetmiştim."

"Beklemekten mutluluk duyarım."

Kuyruğunun ona ulaşamayacağı kadar uzaktaki tezgâha yaslandı. Ona ulaşma arzusu anlaşılabilir olsa da, atölyede her zaman en iyi fikir değildi. Birkaç hafta önce oldukça acı verici bir şok geçirmişti.

Tabii ki "daha iyi öperek" bunu telafi etmekten fazlasını yapmıştı. Bu anıyı hatırlayınca zevkten titredi ve siki sertleşmeye başladı. Kuyruğundaki ya da sikiindeki ağzı hâlâ inanılmaz derecede erotik ve heyecan verici görünüyordu.

Onun çalışmasını izlerken, vereceği habere nasıl yaklaşacağına karar vermeye çalıştı.

"Hrebec bugün uğradı," dedi sonunda.

"Bu çok güzel." Hâlâ işine , makinenin içini inceliyordu. "Abby ve çocukları da getirdi mi?"

"Bu sefer değil. Sadece hızlı bir iş ziyaretiydi. Ama önümüzdeki hafta tatillerde gelip onlarla kalmamız için bizi davet etti."

Trevelor Yeni Yılı yaklaşıyordu ve tüm gezegen bunu kutluyor olacaktı.

"Kulağa hoş geliyor. Şehirden uzakta çok daha sessiz olacak."

Ayarlamayı bitirdi ve ona gülümseyerek sarılmak için yanına geldi.

"Bu yüzden mi eve erken geldin?"

"Tam olarak değil. Hrebec Kaptan Luxor'dan bir mesaj aldı."

Gülümsemesi kayboldu ve onun kolunu kavradı.

"Felicity hakkında mı? O iyi mi?"

"Mesaj biraz şifreliydi ama özü Trevelor'a döndükleri ve insan dişinin sizin için bir sürprizi olduğu şeklindeydi."

"İnsan dişi mi?" diye sordu şüpheyle. "Ona adıyla bile hitap etmedi mi?"

"Dediğim gibi, biraz şifreliydi. Luxor'un gizlilik konusunda bir ünü var," diye hatırlattı ona. "Geri döndüğü için mutlu olacağını düşünmüştüm."

"Oh, öyleyim. Fliss'le tanışması için sabırsızlanıyorum. Sadece - nerelerdeydi? Mutlu mu? Endişelendiğimi biliyorsun."

"Biliyorum, ama eminim size her anlatmak için

heyecanlanacaktır." "Sanırım öyle."

İç çekti ve ona doğru eğildi, elleri sık sık yaptıkları gibi göğsünde duruyordu. Vücudu her zaman olduğı gibi onun dokunuşuna karşılık verdi, siki artık tamamen sertleşmişti.

"Fliss daha fazla uyumayacak," diye fısıldadı. "zamanımız var mı?"

"Senin için her zaman vaktim var," diyerek ona güvence verdi ve bunu kanıtlamaya devam etti.

AUTHOR’S NOTE

Uzaylı Savaşçı için Bir Mucize’yi okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Onurlu Cire savaşçılarımı çok seviyorum! Ve tabii ki Lauren’ın onun için mükemmel olduğunu düşünüyorum - güçlü, akıllı ve kararlı! Bu hikâyeleri sizinle paylaşabildiğim için çok mutluyum!

Hikayeyi beğenseniz de de, Amazon’da dürüst bir yorum bırakırsanız benim için dünyalara bedel olur -yorumlar diğer okuyucuların kitaplarımı bulmasına yardımcı olmanın en iyi yollarından biridir!

Bu kitapları desteklediğiniz için hepinize teşekkür ederim, siz olmadan bunu yapamazdım!

Ve her zaman olduğu gibi, beta ekibime özel bir teşekkür - Janet S, Nancy V ve Kitty S. Düşünceleriniz ve yorumlarınız inanılmaz derecede yardımcı oluyor!

Felicity’nin hikayesi bu sonbaharda
Uzaylı Savaşçı için umut!

Felicity’nin hayatı güvenli, tahmin edilebilir ve sıkıcıdır. Ta ki basit bir kutlama uzaylılar tarafından kaçırılmaya, umutsuz bir kaçışa

*girişimi ve şimdiye kadar en tehlikeli, öngörülemez ve heyecan verici
erkeklerle .*

*Luxor ölmekte olan ırkından, onların ondan vazgeçtiği gün vazgeçti.
O zamandan beri kendi kurallarına göre yaşıyor. Ta ki kıvrımlı,
küçük bir kadın hayatına girip bir kahraman arayana kadar.
Kahraman olamayacağını biliyordur ama onun için belki, sadece
belki, rolünü oynayabilir.*

[Uzaylı Savaşçıya Umut siparişi vermek için buraya tıklayın!](#)

Yeni ürünleri, fırsatları veya güncellemeleri kaçırmamak için [buraya](#)
[tıklayarak haber bültenime kaydolun!](#)

OTHER TITLES

Uzaylı Anne ve Uzaylı
Savaşçı Tarafından Değer
Verilen Savaşçının Kızı Uzaylı
için Bir Oğul Uzaylı Savaşçı
Uzaylı Savaşçı için Bir Aile
Dadı ve Uzaylı Savaşçı Uzaylı
için Bir Ev Uzaylı Savaşçı
Savaşçı için Bir Hediye
Uzaylı Savaşçı için Bir Hazine Üç
Bebek ve Uzaylı Savaşçı Uzaylı
Savaşçı için Sığınak
Uzaylı Savaşçı için Bir Mucize
Uzaylı Savaşçı için Umut

COZY MONSTERS

Fairhaven Şelaleleri
Ork Düşmanım İçin Kapkekler
Trolüm İçin Bela
Ejderha Patronum için Havai
Fişekler Bekar Anne ve Ork
Minotorum için Ökseotu
Ork Tarafından Vampirimin
Sevgilisi
Hayaletime Hediye

Çarşafklar Arasındaki Canavar

[Dikişsiz Ekstra Bakire](#)

[Gargoyle](#)

Standalones

[Şehirdeki Sıcak Kurt](#)

[Bataklık Canavarıyla Çiftleşti](#)

HOMESTEAD DÜNYALARI

Yedi Uzaylı Kardeşe Yedi Gelin

[Artek](#)

[Benjar](#)

[Callum](#)

[Drakkar](#)

[Endark](#)

[Frantor](#)

[Gilmat](#)

[Uzaylı Sorunuz Var!](#)

Uzaylılar Nasıl Kazanıldı

[Borgaz](#)

[Temel](#)

[Naffon](#)

[S'kal](#)

[Celenk](#)

[Kalpar](#)

[H'zim](#)

Kozmik Peri Masalları

[Jackie ve Dev](#)

Bir Uzaylıyla K r Randevu

[Onun Uzaylı  iftlik Ustası](#)

Mars'ta Cyborglar

[High Plains Cyborg](#)

[İyi, Kötü ve Cyborg Bir Avuç Cyborg](#)

[Birkaç Cyborg Daha](#)

[Cyborg Ka a ı](#)

[Muhteşem CyborgKanun](#)

[İsimsiz Cyborg Cyborg Rider](#)

KAISARIAN İMPARATORLUĞU

Uzaylı Kaçırma Serisi

[Anna ve Uzaylı Beth ve](#)

[Barbar Cam ve Fatih](#)

[Deb ve İblis Ella ve](#)

[İmparator Faith ve](#)

[Sava cı Greta ve](#)

[Gargoyle ve Hanna](#)

[Tetik i Izzie ve Buz](#)

[Canavarı](#)

[Joan ve Juggernaut Kate](#)

[ve Kraken](#)

[Zambak ve Aslan](#)

Mary ve Minotor Nancy

ve Naga Olivia ve Ork

Pandora ve Mahkum

Quinn ve Queller Rita ve

Akıncı

Sara ve Casus Usta Tammy ve

Hain

Folsom Planet Blues

Uzaylı En Çok Arananlar:

Kafesteki Canavar Uzaylı En Çok

Aranan: Hapishane Arkadaşı

Uzaylı En Çok Aranan:

Mastermind Uzaylı En Çok

Arananlar: Zincirsiz

Bir Uzaylıyla Mahsur Kalmak

Sinta - Bir Bilimkurgu Tatil Kuyruğu

Kozmik Sinema

Benim Güzel

Yaratığım

Yaratık ve Ben

Skruj

Boynuzlu Bayramlar

Krampus ve Kocakarı

Nicholas için Bir Hediye

Bir Ayaz Öpücüğü

Elementlere Maruz Kalma

[Çıplak Uzaylı Bare](#)

[Essentials Çıplak](#)

[Tavır Buff Canavarı](#)

[Soyunma](#)

Uzaylı İstilasası Serisi

[Uzaylı Seçimi](#)

[Fethi Uzaylı](#)

[Uzaylı Uzaylı](#)

[Uzaylı Uzaylı](#)

[Tutsak](#)

[Damızlık İttifakı](#)

[Umut Kazazede](#)

[Şef Uzaylı](#)

[Hükümdar](#)

FANTAZİ

Beş Krallık [Ork'Saklı](#)

[Gelini un Ork'un Çalınan](#)

[Gelini](#)

ABOUT THE AUTHOR

Honey Phillips, ateşli uzaylı savaşçılar ve karşı koyamadıkları insan kadınlar hakkında buharlı bilim kurgu öyküleri yazıyor. Kaçırılmalardan istilalara, yolculuk zor olabilir, ama sonu her zaman tatmin eder.

Honey ilk kitabını beş yaşındayken yazdı ve resimledi. O zamandan beri yazarlığı gelişti. Çizim becerileri ise ne yazık ki gelişmedi. Yazmayı, okumayı, seyahat etmeyi, yemek yapmayı ve şampanya içmeyi seviyor - bu sırayla olması gerekmiyor.

Honey harika okuyucularından haber almayı çok seviyor! Onu aşağıdaki konumlardan herhangi birinde takip edebilirsiniz...

www.facebook.com/HoneyPhillipsAuthor
www.bookbub.com/authors/honey-phillips
www.instagram.com/HoneyPhillipsAuthor
www.honeyphillips.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

